

GRAMATICA

INSTITVTIO
GRAECAE
GRAMMATICES
COMPENDIARIA,
In usum regiae scholae
Westmonasteriensis.

*Scientiarum janitrix gram-
matica.*

LONDINI:

Excuderunt S. Buckley, et
T. Longman, Regii in La-
tinis, Graecis, et Hebraicis
Typographi. 1793.

Cum Privilegio.

DIALECTICA

RHETORICA

MUSICA

ARITHMETICA

GEOMETRIA

ASTRONOMIA

EdueT 21117.93

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF

GEORGE ARTHUR PLIMPTON

JANUARY 25, 1924

Studium grammatices omnibus
est necessarium.

DAMOCHARIS.

Μὴ νεφέα 3 αἰοῖσι, χάρις βασιόσιν ὀπῆει.

Ne parva auferis, inest sua gratia parvis.

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ.

Τῶν ἱστοριῶν συναγωγὸς τυγχάνω,

Καὶ λέξιν ὀρθῶ, καὶ μέτροις ἱφιστάνω.

Μικ. ὁ Ψελλός.

PRAEFATIO.

ALTERRUM jam saeculum ad finem vergit, cum vir pietate et doctrina praestans, Edwardus Grantus, scholae regiae Westmonasteriensis moderator, Graecam grammaticam in usum scholae ejusdem publicavit. Quoniam autem praecepta illic tradita ex celeberrimis ante id tempus grammaticis, quorum nomina recenset¹, maxima ex parte collegerat, Graecae linguae spicilegium prae modestia appellare ipsi placuit. Attamen, qui diligenter perlegerit, magno labore ac studio auctori suo constituisse facile agnoscet; cui et illud laudis tribui debet, quod primus inter nostrates eam provinciam aggressus sit². Scripta est forma dialogi inter praeceptorem et discipulum instituti, et in lucem prodit, schedis in quarto complicatis, anno Domini 1575³; quo tempore auctor trigesimum aetatis suae, et scholastici regiminis tertium nondum compleverat⁴. Si cum partim mole sua, et partim pretio, communis puerorum usui minus accommodaretur; Gulielmus Camdenus, qui in schola ista moderanda Granto successit, in compendium a se redactam edidit hoc titulo: Institutio Graecae grammatices compendiariae, in usum regiae scholae Westmonasteriensis. De qua re V.R. Thomas Smithus S.T.D. in

¹ Epist. dedic. p. 1.
qua vid. Anon. Typographica Antiquities, pag. 316.

² Ibid p. 2.

³ Haec unica fuit editio, de

⁴ Ep. ded. p. 2.

Vita Camdeni a se scripta haec habet: Mortuo viro doctissimo, *Edwardo Granto*, sacrae theologiae doctore, qui regiam scholam Westmonasteriensem diu rexerat, mense Martis MDXCIII in ejus locum suffectus est *Camdenus*; quo nemo dignior, si longae per duodeviginti annos in eadem palaestra exercitationes ex aequo jus ad succedendum non dedissent, cui illius praefectura demandaretur¹. Et mox: Anno 1597. Grammatica Graeca ab ipsius venerando decessore, quocum per aliquamultos annos concorditer et amantissime vixerat, olim composita, haecenus in schola regia obtinuerat; cujus rudimenta, cum multa ex parte laborarent deficerentque, non tam reformanda, quam de novo instituenda censeis, observationibus, quas ex Graecis omne genus scriptoribus acri judicio et longo usu collegerat, sub severum examen revocatis, grammaticam novam non soli scholae, cui praecerat, sed universis per Angliam scholis deinceps inservituram edidit². Haec ille. Sed in errore versatur vir eruditus, cum, mortuo nemum *Granto*, in locum ejus *Camdenum* suffectum fuisse scribat. Anno enim 1589 E. *Grantus* S. T. D. Cantabrigiae creatus³, ecclesiae de *Toppesfield* in agro *Essexien*si rectoris munus a regina *Elizabetha*, cui tunc erat a sacris, 22 Apr. 1598 consecutus est; vitaque tandem defunctus, 21 Octobris 1601 successorem habuit *Gulielmum Smythum*⁴.

Quinetiam in tempore assignando, quo primum grammatica *Camdeni* edita fuit, pariter lapsus est idem vir doctus;

¹ Viri Cl. *Gulielmi Camdeni Vita*, praefixa Epistolis, p. xviii.

² Ibid. p. xix. Vid. etiam p. lxxviii, et Athen. Ox. Vol. I. c. 481.

³ Fast. Cantabr. M 1.

⁴ Newcourt Repertor. V. II. p. 609.

Qui plura de illo scire cupit, Athen. Ox. V. I. c. 310. consulere liceat.

qui sub anno 1597, ut vidimus, eam collocaverit. Prima enim editio anno 1595 lucem aspexit, in qua Primitiva vocabula, Nomina mensium Graecorum, et Literarum nexus defuisse ostendit exemplar ejus anni, quod penes me est. Veruntamen fieri potest, ut alia quaedam editio, mihi nondum conspecta, anno 1597 prodiisset, quae ab eo prima haberetur. Exemplar autem editionis anno sequenti excusae vir artis hujus inter alias peritissimus, mihiq; amicissimus, Petrus Newcome mecum communicavit; cui Primitiva vocabula et Nomina mensium Graecorum, quae in prima editione desiderabantur, in fine sunt annexa. Eas accessiones ex Joanne Surfino in suam grammaticam transfuit Camdenus, quod in prima editione facere non poterat; quae eodem anno, quo opus illud Surfini prodiit in Gallia¹, apud nos lucem vidit. At alteram illam Camdeni editionem, anno 1598 editam, cum prima conferens, posteriorem in locis quamplurimis emendatam fuisse perspexi. Proxima editio, cujus videndi copiam nactus sum, anno 1604 in lucem venit; quae per omnia ferè, etiam in mendis typographicis, cum posteriori jam dicta ita consensit, ut ex ea fuisse impressam dubitare vix liceret. Inter reliquas editiones, quae ad manus meas devenerunt, temporis ordine proximum sibi locum vindicat, quae anno 1615 vulgata fuit. Nihil autem novi exhibuit, praeterquam ornamenta quaedam; Septem scilicet artium liberalium imagines in fronte collocatas, Insignia regia paginae adversae affixa, et Arborem doctrinae sub finem adjunctam; quae

¹ Joannis Surfini Carnutis Negentini Grammaticae Graecae libri sex; Accessit breve Lexicon primitivarum omnium totius Graecae linguae glossionum: Andegavi 1595. quarto.

omnia ex grammatica Latina ad hanc decorandam sumpta fuisse apparebant. In eo statu, quantum investigare potui, grammatica haec permansit, donec anno tandem 1640 pro-
diit editio, quae elogium illud in fronte prae se tulit: Prout illis oblata fuit authoritati, aucta et emendata. Nec temere casu haec quidem, sed verè pronuntiata esse, collatione cum prioribus editionibus facta, planè perspectum habui. Addi-
tiones autem ex novis quibusdam exemplis, partim substantivorum declinationibus, et partim dialectorum tabellis, illud quae prius desiderabantur, insertis praecipuè constabant. Nihil amplius ad singulas grammaticae hujus partes consti-
stituendas tum deerat, praeter Literarum nexus, quos in-
tione editionis anno 1653 excusae adjectos inveni; sed in alia exhibita post triennium publicata ad finem dimovebantur, ubi semper intek deinceps permanserunt. Ex eo tempore editiones, quamlibet area-
numerosae, in nulla re momenti, quod sciam, inter se dis-
serepaverunt. Per saeculi igitur dimidium et amplius gram-
maticam hanc diversis temporibus paulatim excultam et rim-
auctam fuisse, priusquam formam suam integram acceperat, per-
manifestum videtur. Mirari autem subit, Michaelis Maittaire, scriptorem alioquin non indiligentem, in Anna-
libus suis typographicis nusquam de illa, cujus usus in
scholis nostris centum et sexaginta circiter annos nunc inva-
luit, mentionem fecisse.

Restat tantum, ut de nova hac editione pauca dicamus. Prima igitur cura fuit, ut a mendis quamplurimis, quae in
prioribus editionibus temporis progressu haud parum corrupe-
rant, purgaretur. Graecas etiam partium orationis earum-
que affectionum appellationes, quas vulgò adhibent gram-
matici, ut tironibus non modo inutiles, sed etiam impedi-
mento,

npla
 tui, ento, dum primis rudimentis initiantur, eximere consul-
 bro- us ducebatur. In veteribus enim interpretibus et scholi-
 out- lis legendis cognitio earum praecipue requiritur; quae, ut
 nera- casio postulet, lexicorum ope levi negotio comparare lice-
 bri- rit. Tam varia autem et multiplex est Graeca nomina et
 ddi- verba flectendi ratio, ut maximam in lingua hac discenda
 an- difficultatem inde exoriri res sit manifesta. Quapropter, ut
 llis, illud incommodi, quantum fieri posset, levaretur; sub una-
 ant- quaque Substantivorum declinatione, exempla, ubi deerant,
 cons- stenens aucta sunt, ut una cum diversis terminationibus
 ini- mnes accentuum varietates per singulos numeros et casus
 alia- exhiberent. Idem quoque in Adjectivis, quae breviter nimis
 nper- nte hac tractabantur, pari ratione observatum est. Prae-
 libe- terea, ne quid deesset in Verbis explicandis, quod discantium
 di- sui inserviret; conjugationes verbi medii, verborum ean-
 am- ractorum, et in p̄s desinentium, per modos et tempora nunc
 n et- rimum accesserunt. Porro, ut singulae cujusque temporis
 rat, personae in verborum paradigmatis accentu suo notarentur,
 lem- eadem cura, ac de nominibus paulo supra exposuimus, ubique
 ana- uit adhibita. Hinc enim pueri eadem opera, qua voces de-
 s in- linabiles inflectere discunt, Accentuum etiam diversam ra-
 va- tionem facile percipient; cujus rei accurata cognitio ma-
 quam saepe in Graeca lingua adfert utilitatem. Nam, ut
 nus- lia omittamus; multa vocabula iisdem literis scripta, sensu
 quae- rō discrepantia, diversa ejusdem accentus sede distinguun-
 tu- tur: ut, θεὰ dea, θεᾶ spectaculum; ἰχθυόσαρος qui pilces
 um- edit, ἰχθυόσῃρος qui a piscibus comeditur. Contra au-
 am- tem diversus in eadem sede accentus syllabarum quantita-
 edi- tem interdum indicat: sic, χρεῖα usus α longam habet,
 ento,

μῦθος *musa* α *brevem*. Quinetiam plures nonnunquam ejusdem vocis affectiones easdem literas habentes, cum diverso accentu, tum diversa etiam ejusdem accentus sede, discriminis causa notantur: ut, ποιῶσαι fecisse, ποιῶσαι fecerit, ποιῶσαι fac; omnia a ποιέω facio. Catalogus anomalorum verborum non auctior tantum, sed multo etiam emendatior invenietur. Syntaxeos praecepta eodem modo, ac in Latina grammatica, disposuimus; quo facilius utriusque linguae in vocum constructione aut congruentia, aut discrepantia, inter se conferendo appareret. Pauca autem praecepta, quae necessaria videbantur, in locis quibusdam de novo sunt adjecta. Dialectorum tabella, lineolis interpositis ubique jam distincta, longè paratiùs dehinc consuli poterit. Quoad de Anomalis etiam in *μ* pari ratione dicatur. Verùm enimvero, ne accessionibus memoratis, et aliis quibusdam passim insertis, liber emptorum dispendio nimis excrevisset; Primitiva vocabula, quae saepius ab aliis seorsum sunt edita, prorsus omittere necessarium inveniebatur. Eademque de causa quaedam notulis explicata typis minoribus excudi, et in marginem rejici, curavimus. Caeterum Anni Attici rationem, clariùs expositam, et puerorum captui magis accommodatam, loco suo retinere visum est. Huic denique subnexa est Abbreviationum tabella, auctior paulò quàm antehac facta; cujus tamen auxilio tyrunculi minùs jam aliquandiu indigebunt, quia in hac editione Graeca vocabula illorum gratia ex literis singularibus ubique conficiuntur.

I. W.

INSTITVTIO

INSTITVTIO

GRAECAE GRAMMATICES.

GRAECAE grammatices quatuor sunt partes; orthographia, etymologia, syntaxis, et prosodia.

I. DE ORTHOGRAPHIA.

LITERAE sunt viginti quatuor, quae hîc sequuntur.

<i>Figura.</i>		<i>Nomen.</i>	<i>Potestas.</i>
A α	ἄλφα	alpha	a
B β	βῆτα	beta	b
Γ γ	γάμμα	gamma	g
Δ δ	δέλτα	delta	d
E ε	ἑ ψιλόν	e psilon	e tenuē et breuē
Z ζ	ζῆτα	zeta	z
H η	ἦτα	eta	e longum
Θ θ	θῆτα	theta	th
I ι	ἰῶτα	iota	i
K κ	κάππα	kappa	k
Λ λ	λάμβδα	lambda	l
M μ	μῦ	mu	m
N ν	νῦ	nu	n
Ξ ξ	ξῖ	xi	x
O ο	ὀ μικρόν	o micron	o paruum et breuē ¹
Π π	πί	pi	p
Ρ ρ	ῥῶ	rho	r
Σ σ ς ³	σίγμα	sigma	s
T τ	ταῦ	tau	t
Υ υ	ὕ ψιλόν	u psilon	u
Φ φ	φι	phi	ph
Χ χ	χι	chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	psi	ps
Ω ω	ὦ μέγα	o mega	o magnum et longum ²

¹ Sub Orthographia hîc continetur et Orthoëpia.

² Paruum et magnum figuram denotant, breuē et longum quantitatem.

³ In vecum initio scribitur C, in principio et medio σ, et ς in fine.

Institutio Graecae

Divisio literarum.

Ex literis septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Reliquae septemdecim sunt consonantes.

Divisio vocalium.

VOCALIS longae sunt η ω : breves, ε, ο : ancipites,
α, ι, υ¹.

Mutabiles sunt α, ε, ο² : immutabiles, η, ι, υ, ω.

Praepositivae sunt α, ε, η, ο, ω : subjunctivae, ι, υ³.

DIPHTHONGI propriae sunt αι, αυ, ει, ευ, οι, ου :
impropriae, α, η, ω, ηυ, υι, ωυ⁴.

Mutabiles sunt αι, αυ, οι : immutabiles, ει, ευ, ου.

Divisio consonantium.

CONSONANTES sunt duplices, mutae et semivocales.

MUTAE dividuntur in tenues, π, κ, τ : medias, β,
γ, δ : et aspiratas φ, χ, θ.

Mutantur inter se π, β, φ : κ, γ, χ : τ, δ, θ⁵.

SEMIVOCALIS sunt duplices, ζ, ξ, ψ⁶ : liquidae,
vel immutabiles⁷ ; λ, μ, ν⁸, ρ : et σ suae potestatis li-
tera.

¹ Vocales ancipites ita vocantur, quod in aliis vocibus breves, in aliis longae, in aliis denique sunt communes.

² Mutabiles in verborum augmentis mutantur in longas, quod de diphthongis pariter intelligi debet.

³ Praepositivae et subjunctivae inde nomen habent ; prout in diphthongis aut praeposuntur, aut subsequuntur. In υ tamen υ praepositiva est.

⁴ Ex impropriis tres priores surdae vocantur, quod : subjectum vix pronuntiat ; tres vero posteriores absonae dicuntur.

⁵ Mutatio haec non vocum inflexione et ortu praecipue locum habet.

⁶ Προσ, κσ, πσ.

⁷ Immutabiles dicuntur, quia in nominum inflexione, et futuris verborum, nullam mutationem subeunt.

⁸ Pro ν scribitur γ ante γ, κ, ξ, χ ; quae sonat tamen ut ν : sicut γγγίφω inscribo, ἄγγελος angelus ; πῖφαγμα apparui, ὄγκος tumor ; ὑγξίω insculpo, λυγξί hynx ; ἐγχεώ infundo, ἑγχεός bassa. Sed μ scribitur ante ζ, μ, π, φ, ψ. Item λ et interdum ρ ante similem.

SYLLABAE.

SYLLABAE.

Ex literis fiunt syllabae, ex syllabis vocabula, ex vocabulis oratio.

SYLLABIS accidunt tempus, accentus, spiritus, et apostrophus.

De tempore, seu *quantitate*, infra agetur in PROSODIA.

Accentus.

ACCENTVS sunt tres; acutus (´), gravis (`) et circumflexus (˘).

Acutus habet locum in ultima syllaba, penultima, et antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum, ut, Θεός *Deus*; penacutum, ut, λόγος *sermo*; antepena-

cutum, ut, ἄγγελος *angelus*.
Circumflexus in ultima et penultima: unde vocabulum dicitur circumflexum, ut, σῦκη *ficus arbor*; antecircumflexum, ut, σῦκον *ficus*.

Gravis in ultima tantum signatur: unde vocabulum dicitur, ut, prius, acutitonum, ut, Χριστός *Christus*¹.

In ultima verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum²; ut, ἄγγελος, λόγος, σῦκον³.

Spiritus.

SPIRITVS duo sunt; lenis (ˊ), et asper (ˋ).

Omnis dictio a vocali vel diphthongo incipiens, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab υ vel ρ aspirantur: ut, ὕδωρ *aqua*, ῥέω *fluo*.

Sed si ρ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut, ἔρρωσο *vale*.

¹ Acutus et circumflexus syllabam, quam afficiunt, semper elevat; gravis verò deprimat, ideòque nunquam appingitur nisi in ultima syllaba, ubi acuti vicem sustinet, syllabamque attollit.

² Vel *barytonum*.

³ De *accentibus* plura dicentur sub finem *Syntaxis*.

Apostrophus.

APOSTROPHVS est nota rejectae vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum (').

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι: ut, καὶ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτὸν, *contra illum*.

Si sequens vocalis aspietur, mutatur tenuis praecedens in aspiratam: ut, ἀφ' ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *a nobis*; νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *noctem totam*.

II. DE ETYMOLOGIA.

PARTES orationis sunt octo; articulus, nomen, pronomen, verbum, participium¹, adverbium², conjunctio, praepositio.

Numeri tres sunt; singularis, dualis³, pluralis.

Casus sunt quinque; nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus⁴.

Genera sunt quatuor; masculinum, foemininum, neutrum, commune.

ARTICVLVS.

ARTICVLVS est duplex: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, haec, hoc*; subjunctivus, ὅς, ἣ, ὅ, *qui, quae, quod*⁵.

Singular.

Dual.

Plural.

N. G. D. A.

NA. GD.

N. G. D. A.

Masc. ὁ,	τοῦ, τῷ, τόν,	τῶ, τοῖν,	οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς,
Foem. ἡ,	τῆς, τῇ, τήν,	ταῖ, ταῖν,	αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς,
Neut. τὸ,	τοῦ, τῷ, τό.	τῶ, τοῖν.	τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

¹ Participia sub diversis verborum suorum generibus tractantur.

² Sub Adverbio continetur etiam Intersectio.

³ Dualis usurpatur, cum de duobus sit sermo, ac praesertim si res sint geminae; pluralis tamen saepe usurpatur pro duali.

⁴ Carent Graeci ablativo; cujus loco dativum, et aliquando genitivum adhibent.

⁵ Accuratè loquendo unus tantum est articulus, nempe praepositivus, quo genera nominum distinguuntur; subjunctivus autem revera est pronomen relativum.

⁶ Vocativus utrique deest articulo, sed Verbo vocandi et suppletur.

Sing.

em
sh-
n.
ce-
is;

Singular.				Dual.		Plural.			
N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Ma c.	ὁς, ὅς,	ὅν,	ὅν,	ὡ, οἷν,	οἷ,	οἱ, ὧν,	οἷς,	οὓς,	
Foem.	ἡ, ἥς,	ἡν,	ἡν,	αἶ, αἶν,	αἶ,	αἱ, ὧν,	αἷς,	αῖς,	
Neut.	ὁ, οῦ,	ὦ,	ὦ.	ὦ, οἷν.	ὦ,	αἶ, ὧν,	οἷς,	αἶ.	
Sic N.	ὅσπερ,	ἡπερ,	ὅπερ,	G.	οὗπερ,	ἡσπερ,	οὗπερ,	etc.	

qui, quae, quod.

NOMEN.

DECLINATIONES substantivorum sunt decem; quinque simplicium, et quinque contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parissyllabicae, hoc est, non crecentes genitivo.

Quinta est imparissyllabica, hoc est, genitivo crescens; ex qua omnes contractorum declinationes oriuntur.

Nominativus, accusativus, et vocativus duales iidem sunt; similiter genitivus et dativus.

Nominativus et vocativus plurales sunt iidem.

Genitivus pluralis definit perpetuò in *ων*.

Nominativus, accusativus, et vocativus neutrorum in singulis numeris sunt iidem; et pluraliter extra contractionem semper exeunt in *α*, nisi in quarta simplicium.

Atticè vocativus semper idem est ac nominativus, et poeticè saepe usurpatur pro nominativo.

Obs. Dativus singularis in quatuor primis declinationibus simplicium semper habet subjectum finalibus suis, *α, η, ω*.

SUBSTANTIVA SIMPLICIA.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima duas habet terminationes, *α* et *η*, generis tantum masculini: ut, ὁ ταμίης quaestor, ὁ τελώνης publicanus².

¹ Quod in articulis etiam locum habet.

² Sed ὁ et ἡ ἀσθη, latro, communis generis, ut aliqui volunt.

Sing. N. ὁ ταμί-ας, G. τοῦ ταμί-ου, D. τῷ ταμί-α, A. τὸν ταμί-αν, V. ὦ ταμί-α.

D. N. et A. τὼ ταμί-α, G. et D. τοῖν ταμί-αιν, V. ὦ ταμί-α.

P. N. οἱ ταμί-αι G. τῶν ταμι-ῶν, D. τοῖς ταμί-αις, A. τοὺς ταμί-ας, V. ὦ ταμί-αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. τῆ τελών-ου, D. τῷ τελών-η, A. τὸν τελών-ην, V. ὦ τελών-η.

D. N. et A. τὼ τελών-α, G. et D. τοῖν τελών-αιν, V. ὦ τελών-α.

P. N. οἱ τελών-αι, G. τῶν τελων-ῶν, D. τοῖς τελών-αις, A. τοὺς τελων-ας, V. ὦ τελῶν-αι.

Quaedam in *ας* Doricè ¹ declinata formant genitivum singularem in *α*: ut, ὁ Θωμάς, τῆ Θωμᾶ, *Thomas*; ὁ βορέας, τοῦ βορῆα, *boreas*.

Quae definiunt in *πης*, ut, σαράπης *satrapa*; in *της*, ut, κριτής *judex*; item gentilia, ut Σκύθης *Scythia*; et composita a μέλ, ὦ *metior*, πωλῶ *vendo*, τρίβω *tero*; ut, γεωμέτρης *geometra*, βιβλιοπωλῆς *bibliopola*, παιδολέκτης *palaestrae magister*: formant vocativum per *α* breve; ut, ὦ σαράπα, ὦ κριτά, etc.

Sing. N. ὁ κριτ-ής, G. τῆ κριτ-οῦ, D. τῷ κριτ-ῇ, A. τὸν κριτ-ήν, V. ὦ κριτ-ά ².

D. N. et A. τὼ κριτ-ά, G. et D. τοῖν κριτ-αῖν, V. ὦ κριτ-ά.

P. N. οἱ κριτ-αί, G. τῶν κριτ-ῶν, D. τοῖς κριτ-αῖς, A. τοὺς κριτ-άς, V. ὦ κριτ-αί.

Secunda declinatio.

DECLINATIO secunda duas continet terminationes, *α* et *η*, generijs foeminini; ut, ἡ μῦσα *musa*, ἡ θάλασσα *mare*; ἡ λύπη *dolor*, ἡ τιμὴ *honor*.

¹ De variis Graecae linguae *Dialectis* in fine hujus libri agatur.

² Δεσπότης *dominus*, et μάλιστα *consiliarius*. retrahunt accentum in vocativo singulari: ut, ὦ δεσποτα, ὦ μάλιστα.

Sing.

τὸν Sing. N. μούσ-α, G. τῆς μούσ-ης, D. τῇ μούσ-ῃ, A. τὴν
μούσ-αν, V. ᾧ μούσ-ᾱ.

τὸν D. N. et A. τὰ μούσ-α, G. et D. ταῖν μουσ-αιν, V. ᾧ
μούσ-α.

τὸν P. N. αἱ μούσ-αι, G. τῶν μουσ-ῶν, D. ταῖς μούσ-αῖς,
A. τὰς μούσ-ας, V. ᾧ μούσ-αι.

τὸν Sing. N. ἡ θάλατ-α, G. τῆς θαλάσσης, D. τῇ θαλάσῃ,
A. τὴν θαλάτ-αν, V. ᾧ θάλατ-α.

τὸν D. N. et A. τὰ θαλάτ-α, G. et D. τα θαλάσσης-αιν,
V. ᾧ θαλάτ-α.

τὸν P. N. αἱ θαλάσσαι, G. τῶν θαλάσσης-ων, D. ταῖς θα-
λάσσης-αῖς, A. τὰς θαλάτ-ας, V. ᾧ θαλάσσαι.

um Sing. N. ἡ λύπ-η, G. τῆς λύπ-ης, D. τῇ λύπ-ῃ, A. τὴν
λύπ-ην, V. ᾧ λύπ-η.

τὸν D. N. et A. τὰ λύπ-α, G. et D. ταῖν λύπ-αιν, V. ᾧ
λύπ-α.

ut, n- P. N. αἱ λύπ-αι, G. τῶν λύπ-ῶν, D. ταῖς λύπ-αῖς, A. τὰς
λύπ-ας, V. ᾧ λύπ-αι.

αἰ- Sing. N. ἡ τιμ-ή, G. τῆς τιμ-ῆς, D. τῇ τιμ-ῇ, A. τὴν τιμ-ήν,
V. ᾧ τιμ-ή.

α- D. N. et G. τὰ τὰ τιμ-ᾶ, G. et D. ταῖν τιμ-αῖν, V.
τιμ-ᾶ.

τὸν P. N. αἱ τιμ-αῖ, G. τῶν τιμ-ῶν, D. ταῖς τιμ-αῖς, A. τὰς
τιμ-ᾶς, V. ᾧ τιμ-αῖ.

FINITA in δα, θά, ρα, et α purum¹, faciunt geniti-
vum in ας, et dativum in α: ut, Λήδα *Leda*, Μάρθα
Martha, ἡμέρα *dies*, φιλία *amicitia*.

Sing. N. ἡ φιλί-α, G. τῆς φιλί-ας, D. τῇ φιλί-ᾳ, A. τὴν
φιλί-αν, V. ᾧ φιλί-α.

S. α D. N. et A. τὰ φιλί-α, G. et D. ταῖν φιλί-αιν, V. ᾧ
φιλί-α.

P. N. αἱ φιλί-αι, G. τῶν φιλί-ῶν, D. ταῖς φιλί-αῖς, A. τὰς
φιλί-ας, V. ᾧ φιλί-αι.

Obs. Quaedam nomina hujus declinationis in dativo

¹ Syllaba pura dicitur, quam vocalis vel diphthongus antecedit.

et accusativo singulari patiuntur metapasmum¹: ut, ἀλλή, pro ἀλλή, robore: et plurima augentur syllaba φι vel φιν; ut, θύρα janua, θύρηφι.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia duas habet terminationes, *ος* et *ον*: *ος* masculini, foeminini, et communis generis; *ον* neutrius: ut, ὁ λόγος sermo, ἡ δοκὸς trabs, ὁ et ἡ ἄνθρωπος homo; et τὸ ζῶον animal.

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. τοῦ λόγ-ου, D. τῷ λόγ-ω, A. τὸν λόγ-ον, V. ὃ λόγ-ε.

D. N. et A. τῷ λόγ-ω, G. et D. τοῖν λόγ-οιν, V. ὃ λόγ-ω.

P. N. οἱ λόγ-οι, G. τῶν λόγ-ων, D. τοῖς λόγ-οις, A. τοὺς λόγ-ους, V. ὃ λόγ-οι.

Sing. N. ἡ δοκ-ος, G. τῆς δοκ-οῦ, D. τῇ δοκ-ῷ, A. τὴν δοκ-ὸν, V. ὃ δοκ-ε.

D. N. et A. τῇ δοκ-ῷ, G. et D. ταῖν δοκ-οῖν, V. ὃ δοκ-ώ.

P. N. αἱ δοκ-οί, G. τῶν δοκ-ῶν, D. ταῖς δοκ-οῖς, A. τὰς δοκ-οὺς, V. ὃ δοκ-οί.

Sing. N. ὁ et ἡ ἄνθρωπ-ος, G. τοῦ et τῆς ἀνδρῶπ-ου, D. τῷ et τῇ ἀνδρῶπ-ω, A. τὸν et τὴν ἀνδρῶπ-ον, V. ὃ ἀνδρῶπ-ε.

D. N. et A. τῷ et τῇ ἀνδρῶπ-ω, G. et D. τοῖν et ταῖν ἀνδρῶπ-οιν, V. ὃ ἀνδρῶπ-ω.

P. N. οἱ et αἱ ἀνδρῶπ-οι, G. τῶν ἀνδρῶπ-ων, D. τοῖς et ταῖς ἀνδρῶπ-οις, A. τοὺς et τὰς ἀνδρῶπ-ους, V. ὃ ἀνδρῶπ-οι.

Sing. N. τὸ ζῶ-ον, G. τοῦ ζῶ-ου, D. τῷ ζῶ-ω, A. τὸ ζῶ-ον, V. ὃ ζῶ-ον.

D. N. et A. τῷ ζῶ-ω, G. et D. τοῖν ζῶ-οιν, V. ὃ ζῶ-ω.

P. N. τὰ ζῶ-α, G. τῶν ζῶ-ων, D. τοῖς ζῶ-οις, A. τὰ ζῶ-α, V. ὃ ζῶ-α.

¹ De hac figura vide infra in Figuris declinationis.

² In re enclitibus quibusdam edit onibus ὁ νόος νόος mens hic adhibetur, de quo inter Alouecita contractione hujus declinationis infra agitur.

Obs. 1. Poëticè dativus singularis, et dativus pluralis, nonnunquam mutantur per metaplasmum : ut, *παρθένη*, pro *παρθένη*, *virgini*; *ἄστρασι*, pro *ἄστροις*, *astris*; *σάββασι*, pro *σαββάτοις*, *sabbatis*.

Obs. 2. Pauca patiuntur apocopen; ut, *ἔρι*, pro *ἔριον*, *lana*: et nonnullis *φι* vel *φιν* adjungitur; ut *στράτεφι*, pro *στράτις*, *exercitus*.

Quarta declinatio¹.

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, *ως* et *ων*: *ως* masculini et foemini generis², *ων* neutrius: ut *ὁ λεὼς populus*, *ἡ γάλως glas*; et *τὸ ἀνώγειον coenaculum*.

Sing. N. ὁ λε-ὼς, G. τοῦ λε-ὼ, D. τῷ λε-ῷ, A. τὸν λε-ὼν, V. ὦ λε-ῷς.

D. N. et A. τῷ λε-ὼ, G. et D. τοῖν λε-ῶν, V. ὦ λε-ῷ.

P. N. οἱ λε-ῷ, G. τῶν λε-ῶν, D. τοῖς λε-ῷς, A. τοὺς λε-ῷς, V. ὦ λε-ῷ.

Sing. N. ἡ γάλ-ως, G. τῆς γάλ-ω, D. τῇ γάλ-ῳ, A. τὴν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ως.

D. N. et A. τὰ γάλ-ω, G. et D. ταῖν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ω.

P. N. αἱ γάλ-ω, G. τῶν γάλ-ων, D. ταῖς γάλ-ω, A. τὰς γάλ-ως, V. ὦ γάλ-ω.

Sing. N. τὸ ἀνώγει-ων, G. τῆς ἀνώγει-ω, D. τῇ ἀνώγει-ῳ, A. τὸ ἀνώγει-ων, V. ὦ ἀνώγει-ων.

D. N. et A. τὸ ἀνώγει-ω, G. et D. τοῖν ἀνώγει-ων, V. ὦ ἀνώγει-ω.

P. N. τὰ ἀνώγει-ω, G. τῶν ἀνώγει-ων, D. τοῖς ἀνώγει-ω, A. τὰ ἀνώγει-ω, V. ὦ ἀνώγει-ω.

Obs. 1. Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in *ω*: ut, ὁ**Ἄθως*, **Ἄθω*, *Atho mōns*; ἡ *Ἑως*, *aurora*; ἡ *Κέως*, *Κέω*, *Geos insula*; ἡ *Κῶς*, *Κῶ*, *Cos*.

¹ Haec declinatio est Atticorum propria. Fit autem ut plurimum e x nominibus tertiae, mutando ultimam vocalem vel diphthongum in *ω*; praeter *αι*, quae vertitur in diphthongum impropriad *ω*: et penultimam a longam ante *ος* purum in *ε*; ut *ὁ ναὸς ναὸς templum*.

² Commune genus haecenus additum fuit, substantivum verò commune in *ως* vix occurrit. Citatur quidem *ὁ* et *ἡ ἄλως area* apud grammaticos, ex *1 Sam. xxiii. 1*; sed codices illic variant.

insula;

insula ; ὁ λαγῶς, λαγὼ, *lepus* : quod in omnibus antiquitas ulitatum fuit.

Obs. 2. Vnicum est nomen hujus declinationis in *ως* neutrius generis : ut, τὸ χρεῶς *debitum*.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta octo habet terminationes : tres vocales, α, ι, υ, generis neutrius¹ ; et quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium : ut, τὸ σῶμα *corpus*, τὸ μελί *mel*, τὸ δάκρυ *lacryma* ; ὁ δελφίν *delphinus*, ὁ ἀναξ *rex*, τὸ δέλεαρ *esca*, ἡ λαμπάς *lampas*, ὁ γυψ *vultur*.

Sing. N. τὸ σῶμ-α, G. τοῦ σώμ-ατος, D. τῷ σώμ-ατι, A. τὸ σῶμ-α, V. ὃ σῶμ-α.

D. N. et A. τῷ σώμ-ατι, G. et D. τοῖν σώμ-ατοιν, V. ὃ σώμ-ατι.

P. N. τὰ σώμ-ατα, G. τῶν σωμάτιων, D. τοῖς σώμ-ασι, A. τὰ σώμ-ατα, V. ὃ σώμ-ατα.

Sing. N. τὸ μέλ-ι, G. τοῦ μέλ-ιτος, D. τῷ μέλ-ιτι, A. τὸ μέλ-ι, V. ὃ μέλ-ι.

D. N. et A. τῷ μέλ-ιτι, G. et D. τοῖν μελ-ίτοι, V. ὃ μέλ-ιτι.

P. N. τὰ μέλ-ια, G. τῶν μελ-ίτων, D. τοῖς μέλ-ισι, A. τὰ μέλ-ια, V. ὃ μέλ-ια.

Sing. N. τὸ δάκρ-υ, G. τοῦ δάκρ-υτος, D. τῷ δάκρ-υτι, A. τὸ δάκρ-υ, V. ὃ δάκρ-υ.

D. N. et A. τῷ δάκρ-υτι, G. et D. τοῖν δακρ-ύτοι, V. ὃ δάκρ-υτι.

P. N. τὰ δάκρ-υα, G. τῶν δακρ-ύτων, D. τοῖς δάκρ-υσι, A. τὰ δάκρ-υα, V. ὃ δάκρ-υα.

Sing. N. ὁ δελφ-ίν, G. τοῦ δελφ-ίντος, D. τῷ δελφ-ίτι, A. τὸν δελφ-ίνα, V. ὃ δελφ-ίν.

D. N. et A. τῷ δελφ-ίτι, G. et D. τοῖν δελφ-ίνοι, V. ὃ δελφ-ίτι.

¹ Næm terminationes huic declinationi communiter assignantur, foemininis in *ω* definitibus etiam adjecti, quæ ad quartam contractorum propriè spectare videntur.

P. N. οἱ δελφ-ῖνες, G. τῶν δελφ-ίνων, D. τοῖς δελφ-ῖσι,
A. τοὺς δελφ-ῖνας, V. ὃ δελφ-ῖνες.

Sing. N. ὁ ἄν-αξ, G. τοῦ ἄν-ακτος, D. τῷ ἄν-ακτι, A. τὸν
ἄν-ακτα, V. ὃ ἄν-αξ.

D. N. et A. τῷ ἄν-ακτι, G. et D. τοῖν ἄν-άκτοι, V. ὃ
ἄν-ακτι.

P. N. οἱ ἄν-ακτες, G. τῶν ἄν-άκτων, D. τοῖς ἄναξ-ι, A. τοὺς
ἄν-ακτας, V. ὃ ἄν-ακτες.

Sing. N. τὸ δέλε-αρ, G. τοῦ δελé-ατος, D. τῷ δελé-ατι, A. τὸ
δέλε-αρ, V. ὃ δέλε-αρ.

D. N. et A. τῷ δελé-ατι, G. et D. τοῖν δελé-άτοι, V. ὃ
δελé-ατι.

P. N. τὰ δελé-ατα, G. τῶν δελé-άτων, D. τοῖς δελé-ασι,
A. τὰ δελé-ατα, V. ὃ δελé-ατα.

Sing. N. ἡ λαμπ-άς, G. τῆς λαμπ-άδος, D. τῇ λαμπ-άδι,
A. τὴν λαμπ-άδα, V. ὃ λαμπ-άδες.

D. N. et A. τὰ λαμπ-άδε, G. et D. ταῖν λαμπ-άδει, V. ὃ
λαμπ-άδε.

P. N. αἱ λαμπ-άδες, G. τῶν λαμπ-άδων, D. ταῖς λαμπ-
άσι, A. τὰς λαμπ-άδας, V. ὃ λαμπ-άδες.

Sing. N. ὁ γύ-ψ, G. τοῦ γυ-πὸς, D. τῷ γυ-πὶ, A. τὸν γύ-πα,
V. ὃ γύ-ψ.

D. N. et A. τῷ γύ-πε, G. et D. τοῖν γυ-πσῖν, V. ὃ γύπε.

P. N. οἱ γύ-πες, G. τῶν γυ-πῶν, D. τοῖς γυψ-ὶ, A. τοὺς
γύ-πας, V. ὃ γύ-πες.

QVAEDAM in ηρ ερος per syncopen ε amittunt : ut,
ἡ θυγάτηρ *filia*, ἡ Δημήτηρ *Ceres*.

Sing. N. ἡ θυγάτ-ηρ, G. τῆς θυγατ-έρος θυγατ-ρός, D. τῇ
θυγατ-έρι θυγατ-ρί, A. τὴν θυγατ-έρα θυγατ-ρα, V. ὃ
θυγατ-ερ.

D. N. et A. τὰ θυγατ-έρε θυγατ-ρε, G. et D. ταῖν θυγατ-
έροι, θυγατ-ροῖν, V. ὃ θυγατ-έρε θυγατ-ρε.

P. N. αἱ θυγατ-έρες θυγατ-ρες, G. τῶν θυγατ-έρων θυγατ-ρῶν,
D. ταῖς θυγατ-ράσι, A. τὰς θυγατ-έρας θυγατ-ρας, V. ὃ
θυγατ-έρες θυγατ-ρες.

Sic

Sic ὁ πατήρ *pater*, ἡ μήτηρ *mater*, ἡ γαστήρ *venter*; sed in genitivo et dativo tantum singulari.

Sed ὁ ἀνὴρ *vir* pro ε̄ eliso ὁ accipit per singulos numeros.

Sing. N. ὁ ἀν-ήρ, G. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δρός, D. τῷ ἀν-έρι ἀν-δρὶ, A. τὸν ἀν-έρα ἀν-δρα, V. ὃ ἀν-ερ.

D. N. et A. τὸ ἀν-έρε ἀν-δρε, G. et D. τοῖν ἀν-έροι ἀν-δροῖν, V. ὃ ἀν-έρε ἀν-δρε.

P. N. οἱ ἀν-έρες ἀν-δρες, G. τῶν ἀν-έρων ἀν-δρῶν, D. τοῖς ἀν-δράσι, A. τοὺς ἀν-έρας ἀν-δρας, V. ὃ ἀν-έρες ἀνδρες.

Huc etiam refer ὁ et ἡ κύων, κυνὸς, *canis*.

ACCUSATIVVS singularis plerumque desinit in α.

Finite autem in ις, υς, ας, et ους, purè declinata, formant accusativum mutando ς in ν: ut, ἡ οἷς, οῖν, οῖς; ὁ βότρυς, βότρυν, *racemus*; ἡ γράς, γράν, *anus*; ὁ et ἡ βούς, βοῖν, *bos*.

Gravitona in ις et υς, non purè declinata, utramque retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ ἔρις, ἔριδα et ἔριν, *lis*; ἡ κόρυς, κόρυθα et κόρυν, *galea*. Sed ἡ χάρις, χάριν, *gratia*; Χάρις, *dea Charis*. Sic ἡ κλεῖς, κλεῖδα et κλεῖν, *clavis*: et composita a ποῦς *pes*; ut, ὁ Ὀιδίπους, Ὀιδίποδα et Ὀιδίπου, *Oedipus*.

VOCATIVVS singularis plerumq; similis est nominativo.

Gravitona autem, quae declinantur per αῖλος vel οῖλος, formant vocativum singularem abjiciendo τος: ut, ὁ Αἶας, ὦ Αἶα, *Ajax*; ὁ λέων, ὦ λέον, *leo*.

Gravitona in ων εως, ηρ ερος, ωρ ορος, abjiciunt ος: ut, ὁ δαίμων, ὦ δαίμον, *daemon*; ἡ μήτηρ, ὦ μήτερ, *mater*; ὁ ῥήτωρ, ὦ ῥήτορ, *rhetor*. Similiter ὁ Ποσειδών ανος, *Nep-tunus*; et ὁ σωτήρ ἡρος, *servator*; penultima vocali in brevem suam conversa, et accentu retracto: ut, ὦ Πόσειδον, ὦ σωτήρ.

Gravitona in ις et υς abjiciunt ς: ut, ὁ Πάρις, ὦ Πάρι, *Paris*; ὁ βότρυς, ὦ βότρυ, *racemus*. Item monosyllaba in υς: ut, ἡ δρυς, ὦ δρυ, *quercus*. Sic ὁ et ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer* vel *puella*.

Finite

Finita in ους amittunt ς: ut, ὁ et ἡ βοῦς, ὦ βοῦ, *bos*. Sed ὦ ποῦς, ὁ *pes*; ὦ ὀδούς, ὁ *dens*.

Quae in εις desinentia flectuntur per εντός, formant vocativum in ει et εν: ut, ὁ πλακόεις, ὦ πλακόει et πλακόν, *placenta*.

DATIVVS pluralis desinit in σι, ξι, vel ψι.

Fit autem a dativo singulari addendo σ ante ι, si in i purum vel ρι desinit; ut, τῷ δάκρυι, δάκρυσι; τῷ ῥήτορι, ῥήτορσι¹: vel mutando δ, θ, ν, τ in σ; ut, τῇ λαμπάδι, λαμπάσι; τῇ κόρυδι, κόρυσι; τῷ δελφίνι, δελφῖσι; τῷ σώματι, σώμασι. Cum penultima verò dativi singularis fit longa positione, in dativo plurali producitur addendo ι post ε, et υ post ο: ut, τῷ πλακόνει, πλακόνεισι; λέοντι, λέοντισι.

Si nominativus singularis desinit in ξ, ψ, vel ς post diphthongum, dativus pluralis inde formatur, ι adjecto: ut, ὁ ἀναξ, ἀναξι; ὁ γυνῖ, γυνῖσι; ἡ κλεις, κλεισί. Sed ὁ κλεῖς κλεινός, *reclit*, habet κλεισί; τὸ οὖς ὠτός, *auris*, ὠσί; et πεῖς ποδός, ποσί.

Obs. 1. Poetae in quibusdam nominibus formant dativum pluralem a singulari, mutando ι in εσι vel ετσι: ut, ὁ ἥρως, ἥρωι, ἥρώεσι vel ἥρώεσσι, *heros*; ὁ ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσσι, *dux*.

Obs. 2. Dativis pluralibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur: ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*².

Obs. 3. Quibusdam neutris hujus declinationis in ος additur syllaba φι vel φιν: ut, στήθος *pectus*, στήθεσφι et στήθεσφιν.

Obs. 4. Apocope etiam accidit in hac declinatione, in omnibus casibus singularibus: ut, in nom. τὸ σκέπα, pro σκέ-

¹ Desinentibus in ηρ ερος, syncopen passi, ρι fit ράσι: ut, πάλῃρ καλεῖ, καλεάσι. Sed γαστήρ γαστρί, γαστήρσι, *venter*.

² Et apud poetas ante consonantam: ut, εὐχόμεσθαι λαοίσις, *reclit*ibus *lascivis*.

πασμα, *tegmen*; gen. τῆ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajacis*; dat. τῇ δαί, pro δαίδι, *pugnae*; accus. τὸν ἰδρῶ, pro ἰδρῶτα, *sudorem*; voc. ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodama*.

VT variae sunt terminationes nominativi in hac quinta declinatione simplicium; ita variae etiam vocales et consonantes ante *ος* genitivi, quae hîc subjiciuntur.

α	αἰλος	}	τὸ γάλ-α lac.
	αῖλος		τὸ γράμ-α litera.
ι	ῖλος	}	τὸ μέλ-ι mel.
υ	ῖλος		τὸ γόν-υ genu.
	υος	}	τὸ νάπ-υ <i>sinapi</i> .
αν	ανος		ὁ παῖ-αν <i>paean</i> .
ην	ενος	}	ὁ ποιμ-ην <i>pastor</i> .
	ηνος		ὁ Ἑλλ-ην <i>Graccus</i> .
	υος	}	ὁ et ἡ ἀγ-ην <i>agnus</i> .
ιν	ινος		ἡ ἀκτ-ιν <i>radius</i> .
υν	υνος	}	ὁ μόσσ-υν <i>turris</i> .
ων	υος		ὁ et ἡ κύ-ων <i>canis</i> .
	ονος	}	ἡ χελιδ-ὼν <i>hirundo</i> .
	οῖλος		ὁ δράκ-ων <i>draco</i> .
	ωνος	}	ὁ κλ-ὼν <i>kamus</i> .
	ὠῖλος		ὁ Ξενοφ-ὼν <i>Xenophon</i> .
ξ	γος	}	ὁ et ἡ αἰ-ξ <i>caper, capra</i> .
αξ	αγος		ἡ λάτ-αξ <i>strepitus</i> .
	ακος	}	ὁ θώρ-αξ <i>thorax</i> .
	αἰλος		ὁ ἄν-αξ <i>rex</i> .
εξ	εκος	}	ἡ κρ-εξ <i>crex avis</i> .
ηξ	εκος		ὁ ἀλώπ-ηξ <i>vulpes</i> .
	ηγος	}	ὁ βουπλ-ηξ <i>stimulus</i> .
	ηκος		ὁ σφ-ηξ <i>vespa</i> .
	ηχος	}	ὁ et ἡ β-ηξ <i>tussis</i> .
ιξ	ιγος		ὁ τέτλ-ιξ <i>cicada</i> .
	ικος	}	ἡ φε-ιξ <i>maris fremitus</i> .
	ιχος		ἡ σί-ιξ <i>ordo</i> .
	ογος	}	ἡ φλ-οξ <i>flamma</i> .

lat.
su-nta
et

	οκος		ο et η πρ-ὀξ <i>dama.</i>
υξ	υγος		η πέρ-υξ <i>ala.</i>
	υκος		ο et η ἄμπ-υξ <i>caliendrum.</i>
	υκλος		η ν-υξ <i>nox.</i>
	υχος		ο ὄν-υξ <i>unguis.</i>
ωξ	ωγος		ο ῥ-ὠξ <i>rupes.</i>
	ωκος		η πρ-ὠξ <i>roris gutta.</i>
γξ	γγος		η φάρμι-γξ <i>cithara.</i>
	γκος		ο et η λυ-γξ <i>lynx.</i>
λξ	λκος		η ᾠ-λξ <i>fulcus.</i>
ρξ	ρκος		η σά-ρξ <i>caro.</i>
αρ	αρος		ο ψ-αρ <i>sturnus.</i>
	αβλος		η δάμ-αρ <i>uxor.</i>
	αλος		το ηπ-αρ <i>jecur.</i>
ειρ	ειρος		ο φθ-ειρ <i>pediculus.</i>
ηρ	ερος		ο αιδ-ηρ <i>aether.</i>
	ηρος		ο σωλ-ηρ <i>servator.</i>
ορ	ορος	ut	το ητ-ορ <i>cor.</i>
υρ	υρος		ο et η μαρ-υρ <i>testis.</i>
ωρ	αλος		το υδ-ωρ <i>aqua.</i>
	ορος		ο Ἑκλ-ωρ <i>Hector.</i>
	ωρος		ο φ-ὠρ <i>fur.</i>
ας	αδος		η μον-ας <i>unitas.</i>
	αβλος		ο γίγ-ας <i>gigas.</i>
	αος		ο λ-ας <i>lapis.</i>
αις	αιδος		ο et η π-αις <i>puer, puella.</i>
	αίλος		η δ-αις <i>convivium.</i>
αυς	αος		η γρ-αυς <i>anus.</i>
εις	ειδος		η κλ-εις <i>clavis.</i>
	ενος		ο κλ-εις <i>pecten.</i>
	ενλος		ο Σιμό-εις <i>Simois fluvius.</i>
ης	ενλος		ο Κλήμ-ης <i>Clemens.</i>
	ηδος		ο γεν-ης <i>bipennis.</i>
	ηβλος		ο Γουλ-ης <i>senator.</i>
	ητος		η εσθ-ης <i>vestis.</i>

κος

is	ιδος	} ut	ἡ ἀσπ-ις clypeus.
	ιδος		ὁ et ἡ ὄρν-ις avis.
	ινος		ἡ ἰς fibra.
	ιος		ἡ ὀ-ις ovīs.
	ισίος		ἡ δέμ-ις jus.
	ίλος		ἡ χάρ-ις gratia.
ους	οδός		ὁ π-οὺς pes.
	ονίος		ὁ ὀδ-οὺς dens.
	οος		ὁ χρ-οὺς cutis.
	οὐνίος		ὁ πλακ-οὺς placenta.
	ωνίος		ὁ τυρ-οὺς caseolus.
	ώιος		τὸ οὖς auris.
υς	υδός		ἡ χλαμ-ὺς chlamys.
	υδός		ἡ κώμ-υς fasciculus.
	υγός		ὁ Φόρκ-υς Phorcys.
	υός		ὁ μ-υς mus.
ως	ωδός		ἡ φ-ως macula ab igne inusta.
	ωος		ὁ ηρ-ως heros.
	ώιος		ὁ γελ-ως risus.
λς	λος		ἡ α-λς mare.
νς	νδός		ἡ ἐλμ-ι-νς tineā.
ρς	ρνός		ὁ et ἡ ἀ-ρς agnus.
αψ	αβός		ἡ φ-αψ avis nomen.
	απος		ἡ λαίλ-αψ turbo.
εψ	εβός		ἡ φλ-εψ vena.
ηψ	ηπος		ἡ κώλ-ηψ talus.
ιψ	ιβός		ὁ Λ-ιψ Africus.
	ιπος		ὁ κν-ιψ culex.
	ιφος		ἡ κατήλ-ιψ tabulatum.
οψ	οπος		ἡ ὀψ vox.
υψ	υπος		ὁ γ-ὺψ vultur.
	υφος		ὁ Κίν-υψ Cinyps fluvius.
ωψ	οπος		ὁ χέδρ-ωψ legumen.
	ωπος		ὁ θ-ωψ assentator.

SUBSTANTIVA

SUBSTANTIVA CONTRACTA.

QUINQUE declinationes sunt substantivorum contractorum; quae a quinta simplicium oriuntur, ut supra dictum fuit¹.

Contracta appellantur, quia in casibus nonnullis duae syllabae contrahuntur in unam: vel synaeresi, quae fit, cum duae vocales in unam ita coeunt, ut ambae servantur; ut, *τείχεϊ τείχει*: vel crasi, cum utraque vocalis vel altera mutetur; ut, *τείχεα τείχη, τείχεος τείχους*.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima tres continet terminationes: in *ης* masculini et foeminini generis; ut, *ὁ Δημοσθένης Demosthenes*², *ἡ τριῆρης triremis*: in *ες* et *ος* neutrius; ut, *τὸ ἵππομανὲς hippomanes*; *τὸ τεῖχος murus*.

Sing. N. *ὁ Δημοσθέν-ης*, G. *τοῦ Δημοσθέν-εος οὗς*, D. *τῷ Δημοσθέν-εϊ εἰ*, A. *τὸν Δημοσθέν-εα η*, V. *ὦ Δημοσθέν-ες*.

D. N. et A. *τῶ Δημοσθέν-εε η*, G. et D. *τοῖν Δημοσθέν-έων οῖν*, V. *ὦ Δημοσθέν-εε η*.

P. N. *οἱ Δημοσθέν-εες εἰς*, G. *τῶν Δημοσθέν-έων ὧν*, D. *τοῖς Δημοσθέν-εσι*, A. *τοὺς Δημοσθέν-εας εἰς*, V. *ὦ Δημοσθέν-εες εἰς*.

Sing. N. *ἡ τριῆρ-ης*, G. *τῆς τριῆρ-εος οὗς*, D. *τῇ τριῆρ-εϊ εἰ*, A. *τὴν τριῆρ-εα η*, V. *ὦ τριῆρ-ες*.

D. N. et A. *ταῖς τριῆρ-εε η*, G. et D. *ταῖν τριῆρ-έων οῖν*, V. *ὦ τριῆρ-εε η*.

P. N. *αἱ τριῆρ-εες εἰς*, G. *τῶν τριῆρ-έων ὧν*, D. *ταῖς τριῆρ-εσι*, A. *τάς τριῆρ-εας εἰς*, V. *ὦ τριῆρ-εες εἰς*.

Sing. N. *τὸ ἵππομαν-ές*, G. *τοῦ ἵππομαν-έος οὗς*, D. *τῷ ἵππομαν-εϊ εἰ*, A. *τὸ ἵππομαν-ές*, V. *ὦ ἵππομαν-ές*.

¹ Vide pag. 5.

² Appellativum masculini generis in *ης* *ος* vix legitur. Quod et de substant. foem. forsan dici potest: *τριῆρης* etiam revera adjectivum est, intellecta *ναὺς navis*; sicut *μοῖρης* *univensis*, *διῆρης* *biremis*.

D. N. et A. τῷ ἰππομαν-έῃ ἢ, G. et D. τοῖν ἰππομαν-έοιν, οῖν, V. ᾧ ἰππομαν-έῃ ἢ.

P. N. τὰ ἰππομαν-έα ἢ, G. τῶν ἰππομαν-έων ὦν, D. τοῖς ἰππομαν-έσι, A. τὰ ἰππομαν-έα ἢ, V. ᾧ ἰππομαν-έα ἢ.

Sing. N. τὸ τεῖχ-ος, G. τοῦ τεῖχ-εος οὖς, D. τῷ τεῖχ-εῖ εἰ, A. τὸ τεῖχ-ος, V. ᾧ τεῖχ-ος.

D. N. et A. τῷ τεῖχ-εῃ ἢ, G. et D. τοῖν τεῖχ-έοιν οῖν, V. ᾧ τεῖχ-εῃ ἢ.

P. N. τὰ τεῖχ-έα ἢ, G. τῶν τεῖχ-έων ὦν, D. τοῖς τεῖχ-έσι, A. τὰ τεῖχ-έα ἢ, V. ᾧ τεῖχ-έα ἢ.

Nomina propria in ης, a κλέος gloria composita, contrahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in reliquis casibus: ut, ὁ Ἡρακλῆς ἦς *Hercules*, ὁ Περικλῆς ἦς *Pericles*.

Sing. N. ὁ Ἡ-ακλ-ῆς ἦς, G. τοῦ ἑος ἑους, ἑος οὖς, D. τῷ ἑεῖ ἑεῖ, εἰ εἰ, A. τὸν ἑεα ἑη, ἑα ἢ, V. ᾧ ἑες εἰς, ες.

Obs. Nomina propria in casibus quibusdam parisyllabicè inflectuntur: ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀρινοτοφάνην, *Aristophanes*; ὁ Σωκράτης, τὸν Σωκράτην, et in voc. ᾧ Σω-κράτη pro Σώκρατες, *Socrates*.

Secunda declinatio.

DECLINATIO secunda duas habet terminationes: 15 masculini, foeminini, et communis generis; ut, ὁ ὄφης *serpens*, ἡ τέρψις *delectatio*, ὁ et ἡ κόρις *cimex*: et neutrius; ut, τὸ σῖνιπι *sinapi*.

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. τοῦ ὄφ-ιος, D. τῷ ὄφ-ι ὄφ-ι, A. τὸν ὄφ-ιν, V. ᾧ ὄφ-ι.

D. N. et A. τῷ ὄφ-ιῃ, G. et D. τοῖν ὄφ-ίοιν, V. ᾧ ὄφ-ιῃ.

P. N. οἱ ὄφ-ιες 15, G. τῶν ὄφ-ίων, D. τοῖς ὄφ-ισι, A. τοὺς ὄφ-ιας 15, V. ᾧ ὄφ-ιες 15.

Sing. N. ἡ τέρψ-ις, G. τῆς τέρψ-ιος, D. τῇ τέρψ-ι ἢ, A. τὴν τέρψ-ιν, V. ᾧ τέρψ-ι.

D. N. et A. τῷ τέρψ-ιῃ, G. et D. τοῖν τέρψ-ίοιν, V. ᾧ τέρψ-ιῃ.

P.

- P. N. αἱ τέρψ-ιες ις, G. τῶν τερψ-ίων, D. ταῖς τέρψ-ισι;
A. τὰς τέρψ-ιας ις, V. ᾧ τέρψ-ιες ις.
- Sing. N. ὁ et ἡ κόρ-ις, G. τοῦ et τῆς κόρ-ιος, D. τῷ et τῇ
κόρ-ιι ι, A. τὸν et τὴν κόρ-ιν, V. ᾧ κόρ-ι.
- D. N. et A. τῶ et τὰ κόρ-ις, G. et D. τοῖν et ταῖν κόρ-
ίοιν, V. ᾧ κόρ-ις.
- P. N. οἱ et αἱ κόρ-ιες ις, G. τῶν κόρ-ίων, D. τοῖς et ταῖς
κόρ-ισι, A. τοὺς et τὰς κόρ-ιας ις, V. ᾧ κόρ-ιες ις.
- Sing. N. τὸ σινήπ-ι, G. τοῦ σινήπ-ιός, D. τῷ σινήπ-ιι ι,
A. τὸ σινήπ-ι; V. ᾧ σινήπ-ι.
- D. N. et A. τῷ σινήπ-ις, G. et D. τοῖν σινηπ-ίοιν, V. ᾧ
σινήπ-ις.
- P. N. τὰ σινήπ-ια ις, G. τῶν σινηπ-ίων, D. τοῖς σινήπ-ισι;
A. τὰ σινήπ-ια ι, V. ᾧ σινήπ-ια ι.

Obs. Genitivi Attici sunt usitatiores; ut, ὄφεως, ὄφεων;
ὄφεων: et casus contracti per ει; ut, ὄφεις ὄφεις, pro ὄφισ
ὄφισ. Priores etiam accentum habent in antepenultima;
licet ultima sit longa.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia tres habet terminationes: εὺς et
υς generis masculini; ut, ὁ βασιλεὺς rex, ὁ πρέσβυς lega-
tus: et υ neutrius; ut, τὸ ἄστυ urbs.

Sing. N. ὁ βασιλ-εὺς, G. τοῦ βασιλ-έος, D. τῷ βασιλ-εῖ ει;
A. τὸν βασιλ-έα η, V. ᾧ βασιλ-εῦ.

D. N. et A. τῶ βασιλ-ές, G. et D. τοῖν βασιλ-έοιν, V. ᾧ
βασιλ-ές.

P. N. οἱ βασιλ-έες εις, G. τῶν βασιλ-έων, D. τοῖς βασιλ-
εύσι; A. τοὺς βασιλ-έας εις, V. ᾧ βασιλ-έες εις.

Sing. N. ὁ πρέσβ-υς, G. τοῦ πρέσβ-εος, D. τῷ πρέσβ-εῖ εις;
A. τὸν πρέσβ-υν, V. ᾧ πρέσβ-υ.

D. N. et A. τῷ πρέσβ-εες, G. et D. τοῖν πρέσβ-έοιν, V. ᾧ
πρέσβ-εες.

P. N. οἱ πρέσβ-εες εις, G. τῶν πρέσβ-έων, D. τοῖς πρέσβ-
έσι, A. τοὺς πρέσβ-εας εις, V. ᾧ πρέσβ-εες εις.

Sing. N. τὸ ἄσλ-υ, G. τοῦ ἄσλ-εος, D. τῷ ἄσλ-εῖ ει, A. τὸ ἄσλ-υ, V. ὦ ἄσλ-υ.

D. N. et A. τὸ ἄσλ-εε, G. et D. τοῖν ἄσλ-εῖν, V. ὦ ἄσλ-εε.

P. N. τὰ ἄσλ-εα η, G. τῶν ἄσλ-έων, D. τοῖς ἄσλ-εσι, A. τὰ ἄσλ-εα η, V. ὦ ἄσλ-εα η.

Genitivus masculinorum in εὺς exit saepissime in έως : qui in εὺς purum finitis contrahitur in οὺς ; ut, ὁ χοέως τοῦ χοέως χοοῦς, et in accusativo τὸν χοέα χοᾶ, *congius*.

Obs. In duali contrahunt nonnulli εε in η ; quod improbant doctiores, ut notat *Vossius*.

Quarta declinatio.

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ω et ως generis foeminini : ut, ἡ λεχὼ *puerpera*, ἡ αἰδὼς *verecundia*.

Sing. N. ἡ λεχ-ὼ, G. τῆς λεχ-όος οὺς, D. τῇ λεχ-οῖ αἷ, A. τὴν λεχ-όα ὼ, V. ὦ λεχ-οῖ.

D. N. et A. τὰ λεχ-ὼ, G. et D. ταῖν λεχ-οῖν, V. ὦ λεχ-ὼ.

P. N. αἱ λεχ-οῖ, G. τῶν λεχ-ῶν, D. ταῖς λεχ-οῖς, A. τὰς λεχ-οὺς, V. ὦ λεχ-οῖ.

Sing. N. ἡ αἰδ-ως, G. τῆς αἰδ-όος οὺς, D. τῇ αἰδ-οῖ οἷ, A. τὴν αἰδ-όα ὼ, V. ὦ αἰδ-οῖ.

In ως desinentia duo sunt, ἡ αἰδὼς *verecundia*, et ἡ ἠὼς *aurora* ; sed in duali et plurali numero vix leguntur.

Numerus singularis tantum contrahitur, dualis verò et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis simplicium.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta duas habet terminationes, ας purum et ρας, generis neutrius : ut, τὸ κρέας *caro*, τὸ κέρας *cornu*.

Sing. N. τὸ κρέ-ας, G. τοῦ κρέ-ατος αος ως, D. τῷ κρέ-ατι αἷ α, A. τὸ κρέ-ας, V. ὦ κρέ-ας.

D.

D. N. et A. τὼ κρέ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κρε-άλοιν άοιν
ων, V. ὦ κρέ-άτε αε α.

P. N. τὰ κρέ-άλα αα α, G. τῶν κρε-άλων άων αν, D. τοῖς
κρέ-ασι, A. τὰ κρέ-άλα αα α, V. ὦ κρε-άλα αα α.

Sing. N. τὸ κέρ-ας, G. τοῦ κέρ-αλος αος ως, D. τῷ κέρ-αί
αῖ α, A. τὸ κέρ-ας, V. ὦ κέρ-ας.

D. N. et A. τὼ κέρ-άτε αε α, G. et D. τοῖν κερ-άλοιν άοιν
ων, V. ὦ κέρ-άτε αε α.

P. N. τὰ κέρ-άλα αα α, G. τῶν κερ-άλων άων αν, D. τοῖς
κέρ-ασι, A. τὰ κέρ-άλα αα α, V. ὦ κέρ-άλα αα α.

Contractio fit prius tollendo τ: ut, κρεας, κρεαλος κρέ-
αος κρέως.

In dat. autem singulari posterior contractio fit mutando
αι in α, et in gen. et dat. duali αοιν in ων, improprias
diphthongos.

HETEROCLITA.

HETEROCLITA five anomala sunt, quae a communi
declinandi ratione defleunt.

Heteroclita contractione.

HETEROCLITA contractione vocantur, quae ad for-
mam alicujus declinationis simplicium inflexa, vel in
omnibus, vel nonnullis tantum casibus contrahuntur.

IN omnibus casibus contrahuntur, ὁ Ἑρμῆας ἥς, *Mer-*
curius; ἡ μινά ᾧ, *mina*; ὁ νόος οὗς, *mens*; ὁ πλάκας οὗς,
placenta.

Sing. N. ὁ Ἑρμ-έας ἥς, G. ἐοῦ ᾧ, D. ἐα ἦ, A. ἐαν ἦν,
V. ἐα ἦ.

Sic ὁ Ἀπελλ-έης ἥς, G. ἐοῦ οὔ, *Apelles*.

Sing. N. ἡ μιν-άα ᾧ, G. άας ᾧς, D. άα ᾧ, A. ααν αν, V.
άα ᾧ.

D. N. et A. άα ᾧ, G. et D. άαιν αν, V. άα ᾧ.

P. N. άαι αι, G. αν αν, D. άαις αις, A. άας αις, V.
άαι αι.

Sic ἡ γαλ-έη ἦ, G. ἐης ἥς, *felis*.

Sing. N. ὁ γ-όος οὗς, G. όου οὔ, D. ὡω ᾧ, A. ὄον οὖν, V. ὅε οὔ.
D. N. et A. ὡω ᾧ, G. et D. ὄον οῖν, V. ὡω ᾧ.

P. N. ῥοι οἱ, G. ὄων ᾧν, D. ῥοις οἷς, A. ῥους οὗς, V. ῥοι οἱ.

Sic ὁ ἀδελφιδ-έος οὗς, G. έου οὔ, *sororis filius* : τὸ ὁσι-έον οὔν, G. έου οὔ, *os ossis*.

Huc adde sanctum nomen, ὁ Ἰησ-οὺς οὔ οὔ οὖν οὔ, *Iesus*.

Sing. N. ὁ πλακ-όεις οὗς, G. ὀνίλος οὐνίλος, D. ὀνίλι οὐνίλι A. ὀνίλια οὐνίλια, V. ὀει et ὀεν.

D. N. et A. ὀνίλε οὐνίλε, G. et D. ὀνίλοιν οὐνίλοιν, V. ὀνίλε οὐνίλε.

P. N. ὀνίλες οὐνίλες, G. ὀνίλων οὐνίλων, D. ὀεισι οὔσι, A. ὀνίλιας οὐνίλιας, V. ὀνίλες οὐνίλες.

Sic ὁ κεν-εὼν ᾧν, G. εῶνος ᾧνος, *venter* : ἡ δ-αῖς ᾧς, G. αἶδος αἶδος, *fax* : τὸ κρ-άας ᾧς, G. ἀαλος αἶδος, *caput*.

SEQUENTIA in nominativo, accusativo, et vocativo plurali contrahuntur.

Sing. N. ὁ ῥότρ-υς, G. υος, *racemus* : Plur. N. A. V. υες υας υες, υς.

Sing. N. ἡ ν-αῦς, G. αὸς, *navis* : Plur. N. A. V. αες άας άες, αῦς.

Sing. N. ὁ et ἡ ῥ-οῦς, G. οὸς, *bos* : Plur. N. A. V. ὀες ὀας ὀες, οὔς.

Sing. N. ἡ ἔρ-ις, G. ἰδος, *lis* : Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εις.

Sing. N. ἡ κάλπ-ις, G. ἰδος, *urina* : Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εις.

Sing. N. ὁ et ἡ ὄρν-ις, G. ἰδος, *avis* : Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εις.

Sing. N. ἡ κλει-ς, G. ῥος, *clavis* : Plur. N. A. V. δες दाς δες, κλεις.

Variantia genere.

IN singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius : ὁ δεσμός *vinculum*, ὁ ἄρρος *currus*, ἔρσημός *reptus*, ζυγός *jugum*, κύκλος *circulus*, λύχνος *lucerna*, μοχλός *vectis*,

*pectus, νῶτος dorsum, σταθμός statio, τράχηλος collum: Plur.
τὰ δεσμά, et sic reliqua.*

In singulari numero generis fœminini, in plurali neutrius est; ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, *via*.

His addi potest, ὁ et ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, *tartarus*.

Quatuor singulari numero generis sunt fœminini; duali verò, in nom. accus. et vocat. masculini: ἡ γυνή, τὴν γυναῖκα, *mulier*; ἡ ὁδός, τὴν ὁδόν, *via*, cum compositis; ἡ πόλις, τὴν πόλιν, *civitas*; ἡ χεῖρ, τὴν χεῖρα, *manus* ².

Variantia casibus,

QUATVOR sequentia, ὁ Ζεὺς *Jupiter*, ἡ ναὺς *navis*, ἡ γυνή *mulier*, et ἡ χεῖρ *manus*, ad hunc modum flectuntur.

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. τοῦ Ζηνὸς vel Διὸς, D. τῷ Ζηνὶ vel Δίῳ, A. τὸν Ζῆνα vel Δία, V. ὁ Ζεῦ.

Sing. N. ἡ ναὺς, G. τῆς νεώς, D. νῆϊ, A. τὴν ναῦν.

P. N. αἱ νῆες, G. τῶν νεῶν, D. ταῖς ναυσὶ, A. τὰς ναῦς ³.

Sing. N. ἡ γυνή, G. τῆς γυναίκος, D. τῇ γυναίκι, A. τὴν γυναῖκα, V. ὡ γύναι.

D. N. et A. τὴν γυναῖκα ⁴, G. et D. ταῖν γυναικῶν, V. ὡ γυναικε.

P. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. ταῖς γυναίκεσσι, A. τὰς γυναῖκας, V. ὡ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεῖρ, G. τῆς χειρός, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὡ χεῖρ.

D. N. et A. τὴν χεῖρα, G. et D. ταῖν χειρῶν, V. ὡ χεῖρε.

P. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. ταῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὡ χεῖρες ⁵.

¹ A neutris in oy inusitatis. *Vossius*.

² Sed verisimilius est Atticè articulum τὸ pro τὰ hic usurpari; sicut legimus etiam, τὸ φῶς *lucis*, τὸ ἡμέρα *dies*, τὰ τέχνη *artes*. *Idem*.

³ In soluta oratione sic declinatur.

⁴ Et mox τὴν χεῖρα, pro τὰ, ut paulò supra observatum fuit.

⁵ Vox χεῖρ caeteris hic adjuncta est, quòd poëtae et pro α ponunt in omnibus casibus imparisyllabici: ut, τῆς χερὸς, et sic in reliquis.

Institutio Graecae

Deficientia casibus.

ΑΡΤΟΤΑ sunt nomina literarum : ut, τὸ ἄλφα, βῆτα.
Peregrina : ut, ὁ Ἀδὰμ *Adamus*.

Quae apocopen patiuntur : ut, τὸ δῶ pro δῶμα *domus*.
τὸ κάρα, vel κάρη, pro κάρηνον *caput*.

ΜΟΝΟΡΤΟΤΑ : ut, Nom. ἡ δῶς *donum*. Voc. ὦ τᾶν,
ὁ *amice* vel *amici*, ab εἰς.

ΔΙΡΤΟΤΑ : ut, ὁ λάας, τὸν λάαν *lapis* ; ὁ λῖς, τὸν λῖν, *leo*.

ΤΡΙΡΤΟΤΑ : ut, Nom. acc. voc, τὸ ἑρέτας *statua*, δέ-
μας *corpus*, δέπας *oculum*, ἥδος *voluptas*, ἡτορ *cor*, νῶκαρ
τορpor, ὄναρ *somnium*, ὄφελος *utilitas*, σέβας *veneratio*, σέ-
λας *lumen* : Nom. acc. ὁ et ἡ μάργυς, μάργυν, dat. pl. μάρ-
γυσι, *testis*. Sic adj. ἀλλήλ-ων, ων ων, ἀλλήλ-οις αἰς οἰς,
ἀλλήλ-ους ας α, *mutuo*, *invicem*, *inter se* : de duobus vel
pluribus dicitur.

Deficientia numero.

ΔΥΑΛΙ et plurali carent, ἡ ἄλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, ὁ ἀήρ
aër, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum*¹ ; et nomina propria,
quae uni tantum tribuuntur.

Singulari et duali carent τὰ κλέρεα *exequiae* : et nomina
quaedam urbium ; ut, αἱ Ἀθῆναι *Athensae*², αἱ Θῆβαι *The-
bae*, τὰ Μέσαραι *Megara* : item festa deorum ; ut, τὰ Διο-
νύσια *Bacchanalia*, τὰ Κρόνια *Saturnalia* : cum aliis qui-
busdam.

Redundantia casibus.

IN nominativo redundant : ὁ Ζεὺς, qui decem habet
rectos, Βδεὺς, Δεὺς, Δις, Δὴν, Δάν, Ζῆς, Ζὴν, Ζὰς, Ζάν,
Jupiter ; ὁ Μωσῆς, Μωϋσῆς, Μωσεὺς, Μωϋσεὺς *Moses* ; et
ὁ υἱός, υἱεύς, υἱὲς *filius*.

Μασculina multa in ηρ et ωρ ; ut, ὁ κλήηρ, κλήωρ *voca-
tor* : in ηρ et ης ; ut, ὁ πλαστήρ, πλαστής *factor*.

¹ Non profus carent, sed raro admodum inveniuntur.

² Sedi Ἀθῆναι, Hom. Od. η. 80.

Foeminina multa in α et η; ut, ἡ ἄχνα, ἄχνη *gluma*:
 η et ις; ut, ἡ ἀλκάλη, ἀλκάλις *ulna*: in η et ος; ut, ἡ
 σκόλη, σκόλος *fuligo*: in ις et ια; ut, ἡ σπάνις, σπανία
aritas. Item ἡ ἀηδὼν et ἀηδὼ *luscinia*.

Neutra multa in ος et ον; ut, τὸ δένδρος, δένδρον *arbor*:
 ον et ιον; ut, τὸ αἶθλον, αἶθλιον, *praemium certaminis*.
 Item τὸ ὕδωρ, ὕδος *aqua*.

Masculina et foeminina multa in ος et ια; ut, ὁ στρα-
 τός, ἡ στραλία *exercitus*: in ος et ις; ut, ὁ βαθμὸς, ἡ βαθμὶς
gradus: in μὸς et μὴ; ut, ὁ αὐχμὸς, ἡ αὐχμὴ *siccitas*.
 Item ὁ αὐτμὴν, ἡ αὐτμὴ *halitus*.

Masculina, foeminina, et communia quaedam in ις et
 ος; ut, ὁ δελφίς, ἰν *delphin*; ἡ ἀκλὶς, ἰν *radius*; ὁ et ἡ θίς, ἰν
agger, litus.

Masculina et neutra multa in ος et ον; ut ὁ θύμος, τὸ
 θυμόν, *thym-us, um*: in μος et μα; ut, ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἀσ-
 πασμα *salutatio*: in ος; ut, ὁ σκότος, τὸ σκότος *tenebrae*.
 Item ὁ κάνης, τὸ κάνεον *cista*.

Foeminina et neutra multa in α et ον; ut, ἡ ἡνία, τὸ
 ἡνίον *habena*: in μα et μη; ut, τὸ χάρμα, ἡ χάρμη *gaudi-
 um*. Item ἡ αἰδὼς, τὸ αἶδος *pudor*.

Masculina, foeminina, et neutra quaedam in ος, η,
 ον; ut, σίμβλος, η, ον *alvare*. Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμᾶς
 τὸ χεῖμα *hyems*.

IN genitivo; ὁ Ἄρης, ου εὖς ἦλος, *Mars*: ὁ Δάρης ου εὖς
 ἦλος, *Dares*: ὁ Μίνως, ως ω, *Minos*: ὁ γέλως, ὠλος ω, *ri-
 sus*: τὸ γόνυ, γόνυος per metathesin γουνὸς, γόνυαλος per epen-
 thesin γούναλος, *genu*: τὸ δόρυ, δόρυος per metathesin δου-
 ρὸς, δούραλος per epenthesisin δούραλος; dat. δουρὶ poetice
 δουρί, *hasta*: ἡ θέμις, ἰδος ἰσλος, *jus*: ὁ λαῖας, λάαος per crasin
 λαῖος; λαῖας, λαῖον vel λάα; et λαῖς, λαὸς, *lapis*: ὁ μύκης, ου
 μύκος, *fungus*: et alia.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA sunt, quae ab aliis ortum ducunt.

Patronymica.

PATRONYMICA a patre, vel ab alia familiae persona derivantur.

Masculina fiunt a genitivo singulari primitivorum, mutando terminationem in *ιδης* : ut, Πρίαμ-ος ου, Πρίαμ-ιδης Priami filius ; Αἰακ-ος ου, Αἰακίδης Aeaci nepos, scil. Achilles ; Νέστωρ Νέστωρ-ος, Νέστωρίδης Nestoris filius.

άδης ; ut, Ἱππολ-ης ου, Ἱππολάδης Hippotae filius.

ιάδης ; ut, Λαέρτ-ης ου, Λαερτιάδης Laertae filius.

Foeminina fiunt, vel a masculinis, elisa *δη*, et desinunt in *ας* ; ut, Ἡλιά-δης, Ἡλιάς Solis filia.

ις ; ut, Νέστωρί-δης, Νέστωρις Nestoris filia.

Vel a primitivis, mutando terminationem in *νις* ; ut, Βρίσ-ης, Βρισνις Brisae filia ; Κάδμ-ος, Καδμνις Cadmi filia.

ιν ; ut, Ἀδραστί-ος, Ἀδραστίην Adrastii filia ; Νερ-εύς, Νερύν Nerēi filia.

ώνη ; ut, Ἀκρίσι-ος, Ἀκρισιώνη Acrisii filia ; Ἡέλι-ων, Ἡετιώνη Eetionis filia.

Obs. Iones patronymica in *ιδης* formant per *ίων* ; ut, Κρον-ιδης, Κρονίων Saturni filius.

Gentilitia.

GENTILITIA a gente vel urbe ducuntur.

Masculina desinunt in *της* ; ut, Ἠπειρώτης Epirota, ab Ἠπειρος Epirus regio ; Σπαρτιάτης Spartiata, a Σπάρτη Sparta urbs.

εύς ; ut, Ἀλεξανδρεὺς Alexandrinus, ab Ἀλεξάνδρεια Alexandria urbs.

¹ Derivativa haec denominativa etiam dicuntur, ut a verbalibus distinguantur. Nec species autem, nec terminationes, omnium derivatorum hic exhibentur ; plura adfert Vossius.

ς ; ut, Ἀθηναῖος *Atheniensis*, ab Ἀθῆναι *Athenae*.
 ; ut, Βαβυλώνιος *Babylonius*, a Βαβυλὼν *Babylon*.
 oemina in σσα ; ut, Κρησσα *Cressa*, a Κρήτη *Creta*.

Diminutiva.

MINUTIVA varias habent terminationes.

asculina desinunt in αξ ; ut, ὁ λίθαξ *lapillus*, a λίθος

ς ; ut, ὁ ἐλαφίνης *hinmulus*, ab ἐλαφος *cervus*.

ος ; ut, ὁ νεανίσκος *adolescentulus*, a νεανίας *adolescens*.

oemina in ις ; ut, ἡ κρήνις *fonticulus*, a κρήνη *fons*.

κη ; ut, ἡ παιδίσκη *puellula*, a παῖς *puer vel puella*.

eutra in ιον ; ut, τὸ γνωμίδιον *sententiola*, a γνώμη *sen-*

ια ; τὸ γύναιον *muliercula*, a γυνή *mulier*.

Amplificativa.

AMPLIFICATIVA terminatione etiam variant.

asculina desinunt in ίας ; ut, ὁ πωγωνίας *magnam ha-*
barbam, a πώγων *barba*.

ς ; ut, ὁ ἀρνείδος *agnus adultus*, ab ἄρς *agnus*.

oemina in ις ; ut, ἡ δαῖτις *fax magna*, a δαῖς *fax*.

eutra in ιον ; ut, τὸ χερμάδιον *lapis magnus*, a χερμὰς

Possessiva.

POSSESSIVA tam a propriis quàm appellativis ducun-
 et desinunt in

ος ; ut, Ἀχιλλεῖος *Achillæus*, ab Ἀχιλλεύς *Achilles*.

ος ; ut, Ἑκτόρεος *Hectoræus*, ab Ἑκτωρ Ἑκτορος *Hector*.

ς ; ut, οὐράνιος *caelestis*, ab οὐρανὸς *caelum*.

ος ; Alt, μουσικός *musicus*, a μουσα *musa*.

ος ; ut, ἀνθρώπινος *humanus*, ab ἄνθρωπος *homo*.

ος ; ut, ἀνθηρὸς *floridus*, ab ἄνθος *flor*.

ος ; ut, λιθώδης *lapidosus*, a λίθος *lapis*.

Possessiva haec adjectiva sunt, sed a substantivis deducta.

ADJECTIVA

ADJECTIVA.

ADJECTIVA analogiam et anomaliam substantivorum sequuntur¹.

ADJECTIVA trium terminationum desinunt in

ος, η, ου,	} ad formam	{	tertia et secundae simplicium.
ας, α, αν,			quintae et secundae simplicium.
εις, εσσα, εν,			quintae et secundae simplicium.
ων, ουσα, ον,			quintae et secundae simplicium.
υς, εια, υ,			tertia contractorum, et secundae simplicium.

Sing. N. καλ-ός ἢ ὄν, G. οὗ ἤς οὖ, D. ᾧ ἢ ᾧ, A. ὃν ἢ ὃν
V. ἐ ἢ ὄν :

D. N. et A. ὡ ἂ ὡ, G. et D. οῖν αῖν οῖν, V. ὡ ἂ ὡ :

P. N. οἱ αἱ ἂ, G. ὦν ὦν ὦν, D. οῖς αῖς οῖς, A. οὓς ἂς
V. οἱ αἱ ἂ : *pulcher*.

Sing. N. π-ᾱς ᾱσα πᾶν, G. αὐτός, ἄσης αὐτός, D. αὐτὶ ἂ
αὐτὶ, A. ἄντα ᾱσαν ἄν, V. ᾱς ᾱσα ἄν :

D. N. et A. ἄντε ἄσα ἄντε, G. et D. αὐτοῖν ἄσαν αὐτοῖν
V. ἄντε ἄσα ἄντε :

P. N. ἄντες ᾱται ἄντα, G. ἄντων ασῶν ἄντων, D. ᾱσι ἄσα
ᾱσι, A. ἄντας ἄσας ἄντα, V. ἄντες ᾱσαι ἄντα : *omnis*.

Sing. N. χαρί-εις εσσα εν, G. ενλος ἑσσης ενλος, D. εντι ἑσ
εντι, A. εντα εσσαν εν, V. ει et εν, εσσα εν :

D. N. et A. εντε ἑσσα εντε, G. et D. εντοιν ἑσσαν εντοιν
V. εντε ἑσσα εντε :

P. N. εντες εσαι εντα, G. εντων εσῶν εντων, D. εισι ἑσσα
εισι, A. εντας ἑσας εντα, V. εντες εσαι εντα : *gratias*.

Sing. N. ἐκ-ὦν οὔσα ὄν, G. ὄντος οὔσης ὄντος, D. ὄντι οὔ
ὄντι, A. ὄντα οὔσαν ὄν, V. ὦν οὔσα ὄν :

D. N. et A. ὄντε οὔσα ὄντε, G. et D. ὄντοιν οὔσαν ὄντοιν
V. ὄντε οὔσα ὄντε :

¹ Analogiam sequuntur decem substantivorum declinationum, ut exempla hic adducta ostendent; anomaliam verò heteroclitorum, quae sup sunt allata.

N. ὅντες οὖσαι ὄντα, G. ὄνων οὐσῶν ὄντων, D. οὔσι οὐ-
σαις οὔσι, A. ὄντας ούσας ὄντα, V. ὄντες εἶσαι ὄντα : vo-
luntarius.

γ. N. ὄξ-ὺς εἶα ὕ, G. ἑος εἰας ἑός, D. εἶ εἶ, εἶα, εἶ εἶ, A.
ὕν εἶαν ὕ, V. ὕ εἶα ὕ :

N. et A. ἑε εἶα ἑε, G. et D. ἑοιν εἰαίν ἑοιν, V. ἑε εἶα ἑε :
N. ἑες εἶς, εἶαι ἑα, G. ἑων εἰῶν ἑων, D. ἑσι εἰαίς ἑσι, A. ἑας
εἶς, εἰας ἑα, V. ἑες εἶς, εἶαι ἑα : acutus.

quae desinunt in ος purum et ρος faciunt foemininum
α : ut, ἅγιος ἁγία ἅγιον, sanctus ; ἀνδρὸς ἀνδρὰ ἀνδρ-
ῆς, viridus. Numeralia autem in ος retinent η ; ut, ὅλ-
ον ον, octavus ; ἁπλόος ὅη ὅον, simplex : et materialia in
ut, χρύσεος ἐν εον, aureus.

quatuor in ος neutrum habent in ο ; ἄλλος alius, τοιοῦ-
τος, τελικοῦτος et τοσοῦτος tantus : ut, ἄλλ-ος η ο.

Nonnulla etiam in ας variè inflectuntur : ut, μέλας αἶνα
μίγερ ; τάλας αἶνα αν, miser : sed μέγας ἰ ἄλη α, magnus.

γ. N. μέλ-ας αἶνα αν, G. ανος αἰνῆς ανος, D. ανι αἰνῆ
ανι, A. ανα αἰνην αν, V. αν αἶνα αν.

N. et A. ανε αἶνα ανε, G. et D. ἀνοιν αἶναιν ἀνοιν, V.
ανε αἶνα ανε.

N. ανες αἶναι ανα, G. ἀνων αἰνῶν ἀνων, D. ασι αἶναις
ασι, A. ανας αἶνας ανα, V. ανες αἶναι ανα.

γ. N. μέγ-ας ἄλη α, G. ἄλου ἄλης ἄλου, D. ἄλῳ ἄλῃ
ἄλῳ, A. αν ἄλην α, V. α² ἄλη α.

N. et A. ἄλῳ ἄλα ἄλῳ, G. et D. ἄλοιν ἄλαιν ἄλοιν,
V. ἄλῳ ἄλα ἄλῳ.

N. ἄλοι ἄλαι ἄλα, G. ἄλων ἄλων ἄλων, D. ἄλοις ἄλαις
ἄλοις, A. ἄλους ἄλας ἄλά, V. ἄλοι ἄλαι ἄλα.

tem πολὺς λῆ ὕ, multus, ad hunc modum declinatur.

γ. N. πολ-ὺς πολλ-ὴ πολ-ὕ, G. πολλ-οῦ πολλ-ῆς πολλ-
οῦ, D. πολλ-ῶ πολλ-ῇ πολλ-ῶ, A. πολ-υν πολλ-ὴν
πολ-ὕ, V. πολ-ὕ πολλ-ὴ πολ-ὕ.

N. et A. πολλ-ὼ πολλ-ᾶ πολλ-ὼ, G. et D. πολλ-οῖν
πολλ-αῖν πολλ-οῖν, V. πολλ-ὼ πολλ-ᾶ πολλ-ὼ.

Ab ἱστίω μεσίλας ; unde genit. plur. foem. μεσάλων cum penaeuto,
μεσάλων. Vid. infra De accentibus. ² Ita Suid. sed non probat. P.

P. N. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλ-ὰ, G. πολλ-ῶν πολλ-ῶν πο
 ῶν, D. πολλ-οῖς πολλ-αῖς πολλ-οῖς, A. πολλ-οὺς πο
 ἄς πολλ-ὰ, V. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλαί.

Poetae sic inflectunt : Sing. N. ὁ πολὺς, G. πολέος,
 πολέϊ, A. πολύν, V. πολύ. Plur. N. πολέες εἰς, G. πολέ
 D. πολέσι, A. πολέας εἰς, V. πολέες εἰς.

ADJECTIVA trium articulorum et duarum termina
 num definiunt in

ος	} et faciunt neutrum per	ον	} tertiae simplicium.
ως		ων	
ας		αν	
ην		εν	
ις		ι	} quartae simplicium.
ους		ουν	
υς		υ	
ων		ον	
ωρ	} et faciunt neutrum per	ορ	} quintae simplicium.
ης		ες	

Sing. N. ἐνδοξ-ες εν, G. ου, D. ως, A. ον, V. ε ον :

D. N. et A. ω, G. et D. οιν, V. ω :

P. N. οὶ α, G. ων, D. οῖς, A. οὺς α, V. οὶ α : celebris

Sing. N. εὐσε-ως ων, G. ω, D. ω, A. ων, V. ως ων :

D. N. et A. ω, G. et D. ων, V. ω :

P. N. ω, G. ων, D. ως, A. ως ω, V. ω : fertilis.

Sing. N. αἰν-ας αν, G. αἰνος, D. αἰνι, A. αἶνι α, V. αἶνι :

D. N. et A. αἶνι, G. et D. αἶνιν, V. αἶνι :

P. N. αἶνιες αἶνι α, G. αἶνιν, D. αἶσι, A. αἶνας αἶνι α,
 αἶνιες αἶνι α : perpetuo fluens.

Sing. N. ἄρρ-ην εν, G. ἐνος, D. ἐνι, A. ἐνα εν, V. εν :

D. N. et A. ἐνε, G. et D. ἐνοιν, V. ἐνε :

P. N. ἐνες ἐνα, G. ἐνων, D. ἐσι, A. ἐνας ἐνα, V. ἐνες ἐ
 masculus.

* Nonnunquam quintae : ut, N. ἰ et ἡ πολυκέρως, et τὸ πολυκέρως
 G. τοῦ et τῆς et τοῦ πολυκέρως, multa habens cornua

Sing. N. εὐχαρ-ις ι, G. ἰος, D. ἰι, A. ἰα et ιν, ι, V. ι :

P. N. et A. ἰε, G. et D. ἰοιν, V. ἰε :

P. N. ἰες ἰα, G. ἰων, D. ἰσι, A. ἰας ἰα, V. ἰες ἰα :
gratiosus ¹.

Sing. N. δίπ-ους ουν, G. οδος, D. οδι, A. οδα et ουν, ουν,
V. ους et ου, ουν :

P. N. et A. οδε, G. et D. οδοιν, V. οδε :

P. N. οδες οδα, G. οδων, D. οσι, A. οδας οδα, V. οδες
οδα : *bipes*.

Sing. N. ἄδακρ-υς υ, G. υος, D. ὕι, A. ὕν υ, V. υ :

P. N. et A. υε, G. et D. ὕοιν, V. υε :

P. N. υες υς, υα, G. ὕων, D. υσι, A. υας υς, υα, V. υες
υς, υα : *sine lacrymis*.

Sing. N. εὐδαίμ-ων ον, G. ονος, D. ονι, A. ονα ον, V. ον :

P. N. et A. ονε, G. et D. ὀνοιν, V. ονε :

P. N. ονες ονα, G. ὀνων, D. οσι, A. ονας ονα, V. ονες ονα :
felix.

Sing. N. μεσλήτ-αρ ορ, G. ορος, D. ορι, A. ορα ορ, V. ορ :

P. N. et A. ορε, G. et D. ὀροιν, V. ορε :

P. N. ορες ορα, G. ὀρων, D. ορσι, A. ορας ορα, V. ορες
ορα : *magnanimitas*.

Sing. N. ἀληθ-ῆς ἐς, G. ἐος οῦς, D. εἶ εἷ, A. ἐα ῆ, ἐς,
V. ἐς :

P. N. et A. ἐε ῆ, G. et D. ἐοιν οῖν, V. ἐε ῆ :

P. N. ἐες εἷς, ἐα ῆ, G. ἐων, D. ἐσι, A. ἐας εἷς, ἐα ῆ, V.
ἐες εἷς, ἐα ῆ : *verus*.

Obs. 1. Pleraque composita et derivativa in ος duarum
sunt terminationum, et omnia sic Atticè inflectuntur.

Obs. 2. Nonnulla autem ex iis duarum terminatio-
num foemininum habent interdum a masculino diver-
sum : ut, ἀθάνατος ἀτῆ immortalis ; αἰώνιος ἰα aeternus ;
τέρην εἶνα tener ; θήλυς εἰα foeminæus, et alia.

¹ Sic quidam, indefinitum, inflectitur infra.

QUAEDAM adjectiva sunt trium generum sub una terminatione: ut, ὁ ἢ τὸ μάκαρ *felix*, ὁ ἢ τὸ ἀρπαξ *rapax* ¹.

Numeralia.

NUMERALIA quaedam sunt cardinalia, quaedam ordinalia.

CARDINALIA εἰς *unus*, δύο vel δύω *duo*, τρεῖς *tres*, τέσσαρες *quatuor*, sic inflectuntur.

Sing. N. εἰς μία ἐν, G. ἐνὸς μιᾶς ἐνός, D. ἐνὶ μιᾷ ἐνὶ, A. ἐνὰ μίαν ἐν.

Duali et plurali caret.

Sic composita οὐδεὶς *μῆδεις*, *nemo*, *nullus*.

Sing. N. οὐδ-εἰς οὐδε-μία οὐδ-ἐν, G. οὐδ-ἐνός οὐδε-μιᾶς οὐδ-ἐνός, D. οὐδ-ἐνὶ οὐδε-μιᾷ οὐδ-ἐνὶ, A. οὐδ-ἐνὰ οὐδε-μίαν οὐδ-ἐν.

Similiter *μῆδεις* ².

Δύο singulari caret. Dual. N. et A. δύο, G. δύοῖν *foema* δύοῖν, D. δυοὶ *poëticè* ³.

Hic adjiciatur ἄμφω *ambo*, quod per omnia genera sic inflectitur: N. et A. ἄμφω, G. et D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς et τέσσαρες singulari et duali carent.

Plur. N. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τρισὶ, A. τοὺς τὰς τρεῖς, τὰ τρία.

Plur. N. οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεσσάρων, D. τοῖς τοῖς τοῖς τέσσαρσι, A. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur: ut πέντε *quinque*, ἕξ *sex*, ἐπὶ *septem*, ὀκτώ *octo*, ἑννέα *novem*, δέκα *decem*, ἑνδεκά *undecim*, δωδεκά *duodecim*, δεκατρεῖς *tredecim*, δεκατέσσαρες *quatuordecim*, δεκαπέντε *quindecim*, δε-

¹ Multi grammatici adjectiva huiusmodi non agnoscunt, quod de neutro genere dicitur in dubium vocantes. Itaque pro τὸ μάκαρ, τὸ εὐδαίμων; et pro τὸ ἀρπαξ, τὸ ἀρπακτικόν, potius dicendum esse censuit *Vossius*, et antequam *Anthesianus*.

² Leguntur autem οὐδένες, οὐδέναις, μῆδένες, μῆδέναις, μῆδισι. *Bosinius*.

³ Sed de omnium generum et casuum esse observatur.

ἐξεδέκιμ, δεκαεπτά septendecim, δεκαοκτώ octodecim, δεκα-
 να novendecim; εἰκοσί viginti, εἰκοσιεῖς viginti unus, εἰκο-
 δύο viginti duo, εἰκοσιτρεῖς viginti tres, εἰκοσιτέσσαρες vi-
 ντι quatuor, εἰκοσιπέντε viginti quinque, et reliqua; τριά-
 στα triginta, τριακοναεῖς triginta unus, τριακοναδύο trigin-
 duo, τριακονατρεῖς triginta tres, et reliqua; τεσσαράκονα
 adraginta, πενήκονα quinquaginta, ἑξήκονα sexaginta,
 ἑβδομήκονα septuaginta, ὀγδοήκονα octoginta, ἑννεήκονα ho-
 ginta, ἑκάστων centum.

Quae numerum centenarium sequuntur, declinabilia
 sunt: ut, οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, ducenti du-
 centae ducenta, τριακόσιοι trecenti, τεσσαράκοσιοι quadrin-
 genti, πεντακόσιοι quingenti, ἑξακόσιοι sexcenti, ἑπτακόσιοι
 septingenti, ὀκτακόσιοι octingenti, ἑννεακόσιοι nongenti; χίλιοι
 mille, δις χίλιοι bis mille, τρις χίλιοι ter mille, τετρακισχίλιοι
 quater mille, πεντακισχίλιοι quinquies mille, ἑξακισχίλιοι se-
 ses mille, ἑπτακισχίλιοι septies mille, ὀκτακισχίλιοι octies
 mille, ἑννεακισχίλιοι nonies mille; μύριοι decies mille, δις μύ-
 ριοι vicies mille, τρις μύριοι tricies mille, et reliqua; δεκακισ-
 μύριοι centies mille, εἰκοσακισμύριοι ducenties mille, τριακον-
 κισμύριοι trecenties mille, et reliqua; ἑκατοντακισμύριοι deci-
 centies mille, et sic deinceps.

ORDINALIA sunt, quae interrogatloni πόσος; quotus? aptè
 respondunt: ut, πρῶτος primus, δεύτερος secundus, τρίτος ter-
 tius, τέταρτος quartus, πέμπτος quintus, ἕκτος sextus, ἑβδομος se-
 ptimus, ὀγδοος octavus, ἑννάτος nonus; δέκατος decimus, ἑνδεκά-
 τος undecimus, δωδέκατος duodecimus, τρισκαίδέκατος decimus
 quartus, τεσσαρεσκαίδέκατος decimus quintus, et reliqua; εἰ-
 κοστός vicesimus, εἰκοστός πρῶτος vicesimus primus, εἰκοστός δεύτε-
 ρος vicesimus secundus, et reliqua; τριακοστός, τεσσαράκοστός,
 πενήκοστός, ἑξήκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἑννεήκοστός;
 ἑκατοστός centesimus, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, et reliqua;
 χίλιοστός millesimus, δις χίλιοστός bis millesimus, et reliqua;
 μυριοστός decies millesimus, δεσμυσιοστός vicies millesimus, δε-

D

κακιστὸς

κακισμυριοσλός centies millesimus, ιακισμυριοσλός millies millesimus, et sic deinceps.

Praeterea sunt nomina dialia, quae dierum spatium significant: ut, τριταῖος tertianus, τετραταῖος quartanus, et ita in reliquis.

Numerorum notae.

GRAECI numeros his literis exprimunt.

ἁ	β	γ	δ	ε	ς	ζ	η	θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	θ
100	200	300	400	500	600	700	800	900.

Hisce numeris apex superimponitur. Sin millenarius et ultra exprimi debeat, lineola subscribitur: ut α mille, β bis mille, γ ter mille; ι decem millia, κ viginti millia; ρ centum millia, θ nongenta millia vel nongenties millia.

Quae haec sequuntur, integris potius vocibus, quam notis, exhibent codices.

Sin autem hi numeri componuntur, ια undecim notant, κβ viginti duo, λγ triginta tres, ρδ centum et quatuordecim, αψνγ quinque et mille: ετος α ψ ν γ annus 1753.

Est et altera numeros exprimendi ratio per sex litteras majusculas.

Sic Ι² valet unus, Π πέντε quinque, Δ δέκα decem, Η εκατον³ centum, Χ χίλιοι mille, Μ μυριοι decem millia.

¹ Litteris interferuntur tria signa, his nominibus appellata; βάλαντος β, σάντις θ.

² Ab ια, ut aiunt, pro μία, 1753.

³ Quod v. teres Iones scribebant Ηκατον, prefixo Η, ad spiritum esse numeri denotandum.

Medii numeri majusculis geminatis, ut res postulat, designantur: ut, Π duo, $\Delta\Pi\Pi$ oēto decem, $\text{HHH}\Delta\Pi\Pi\Pi$ recenti viginti novem.

Ex his autem Π caeteris numeris, praeterquam I , circumscriptus numerum inclusum quinquies sumendum indicat. Sic $\boxed{\Delta}$ valet quinquies decem, hoc est, quinquaginta; $\boxed{\text{H}}$ quingenti; $\boxed{\text{X}}$ quinque millia; $\boxed{\text{M}}$ quinque myriades, sive quinquaginta millia: ut, $\boxed{\Delta}\Pi$ quinquaginta ex, et similiter in aliis.

TERTIA numerandi ratio per ordinem literarum, quem habent in alphabeto, nonnunquam usurpatur; quo pacto Homericus libri distinguuntur.

Adjectivorum comparatio.

POSITIVVS gradus undecim habet terminationes: $\alpha\rho$, $\alpha\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\eta\nu$, $\eta\varsigma$, $\iota\varsigma$, ξ , $\omicron\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, $\upsilon\varsigma$, $\omega\nu$.

QVAE in $\omicron\varsigma$ desinunt, si penultima longa sit, formant comparativum mutando ς in $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et superlativum in $\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$: ut, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$ venerabilis, $\phi\alpha\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ improbus, $\pi\rho\alpha\lambda\omicron\varsigma$ mitis. Sic

Masc. δ $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$.

Foem. η $\sigma\epsilon\mu\nu\eta$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\alpha$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\lambda\eta$.

Neut. $\tau\omicron$ $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\lambda\omicron\nu$.

At si brevis sit penultima, mutant \omicron in ω : ut, $\phi\rho\acute{\omicron}\nu\iota\mu\omicron\varsigma$, $\phi\rho\omicron\nu\iota\mu\omega\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\phi\rho\omicron\nu\iota\mu\omega\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$; prudens, prudentior, prudentissimus.

Sin anceps sit, vel retinent \omicron , vel mutant in ω : ut, $\iota\kappa\alpha\nu\omicron\varsigma$ idoneus, $\omicron\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\omicron\iota\alpha\lambda\omicron\varsigma$; vel $\omega\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\omega\iota\alpha\lambda\omicron\varsigma$.

RELICVA adjectiva hiisce rationibus comparantur.

Quae desinunt in $\alpha\rho$, $\iota\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, et $\epsilon\iota\varsigma$ eliso ι , a masculino singulari, assumendo $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ et $\tau\alpha\lambda\omicron\varsigma$: ut,

Μάκαρ , μακάριερος , μακάριταλος , felix.

* Prioris editiones $\kappa\epsilon\nu\iota\varsigma$ v. l. $\nu\iota\varsigma$, et $\sigma\iota\lambda\iota\delta\epsilon$ angustus, hic excipiunt. Repetiri tamen $\kappa\epsilon\nu\iota\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et $\sigma\iota\lambda\iota\omega\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, ostendit *Vossius*.

Γαστήρις, γαστήριςτερος, γαστήριςταλος, *gustus*.

Ἀπλούς, ἀπλούςτερος, ἀπλούςταλος, *simplex*.

Χαρίεις, χαρίειςτερος, χαρίειςταλος, *gratiosus*.

In ας, ης, et υς, a neutro singulari : ut,

Μελας-αν, μελάντερος, μελάνταλος, *niger*.

Ευσεβής-ες, ευσεβήςτερος, ευσεβήςταλος, *pius*.

Ευρύς-υ, ευρύτερος, ευρύταλος, *latus*.

Sed υς saepe mutatur in ίων et ίστος : ut, ευρύς, ευρίων, ευρίστος.

In ην et ων desinentia, a masculino plurali : ut,

Τέρην-ενες, τερηνήςτερος, τερηνήςταλος, *tener*.

Σωφρων-ονες, σωφρονήςτερος, σωφρονήςταλος, *modestus*.

In ξ autem vertuntur ες pluralem in ίςτερος et ίςταλος : ut, βλαξ-άκες, βλακίςτερος, βλακίςταλος, *stupidus*.

Comparatio anomala.

PLURIMA in ος desinentia ab analogia decedunt : ut,

Ἀγαθός-άμεινων *melior*,

bonus,

ἀρείων,

κρείσσων κρείττων κάρρων,

Ἐσθλός

λῶτων λῶων,

βελτίων βέλτερος,

φέρτερος,

Καλός

καλλίων,

Κακός

κακώτερος κακίων *pejor*,

malus,

χρείων χρείων,

Μικρός

μικρότερος μείων *minor*,

parvus,

ελάσσων,

ἥσσων,

ἀγαθώτατος *optimus*.

ἄριστος.

κράτιστος.

λῶϊστος λῶστος.

βέλτιστος βέλτατος.

φέρτατος φέριστος φέρτιστος

καλλιστος.

κάκιστος *peffimus*.

χειρίστος.

μικρότατος μείστος *minimus*

ελάχιστος.

ἥκιστος.

Ἀισχρός-αισχίων *turpis*, αἰσχίων *turpior*, αἰσχιστός *turpissimus*.

Ἐχθρός-ἐχθίων *inimicus*, ἐχθίων *inimicior*, ἐχθιστός *inimicissimus*

Ῥαδός-ῥαίων *facilis*, ῥαίων *facilior*, ῥαίστος *facillimus*.

Φίλος-φίλικος, φίλτερος *amicior*, { φίλτατος *amicissimus*,
φίλιος *poëtica*.

NONNULLA

NONNULLA etiam aliis terminationibus finita ab analogia deflectunt : ut,

μέγας magnus, μέζων μείζων μάλιστα major, μέγιστος maximus.
Πολύς multus, πλείων πλέων plus, πλείστος plurimus.

Et alia non pauca¹.

Attici formant multa per ἰστέρος et ἰσάλας, et nonnulla per ἑστέρος et ἑσάλας, a politivis in ος : ut, λαός, καλίστερος, καλίσάλας, λοῦαχ.

COMPARATIVA quaedam irregularia in ων sic inflectuntur.

Sing. N. ὁ ἢ πλείων, τὸ πλεῖον, G. τοῦ τῆς τοῦ πλείονος,
D. τῷ τῇ τῷ πλείονι, A. τὴν τὴν πλείονα πλεία,
πλείω, τὸ πλεῖον, V. ὦ πλεῖον.

D, N. et A, τὰ τὰ τὰ πλείονε, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν πλείονοιν, V. ὦ πλείονε.

P. N. οἱ αἱ πλείονες πλείες πλείους, τὰ πλείονα πλεία πλείω, G. τὼν πλείωνων, D. τοῖς ταῖς τοῖς πλείοσι, A. τοὺς τὰς πλείοντας πλείας πλείους, τὰ πλείονα πλεία πλείω, V. ὦ πλείονες πλείες πλείους, πλείονα πλεία πλείω.

COMPARATIO etiam fit ab aliis orationis partibus.

A substantivis : ut, κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucrosior*, κέρειστος *lucrosissimus* ; φῶρ *fur*, φωρότερος *furacior*, φωροτάτης *furacissimus* ; et alia.

A pronomine : ut, αὐτὸς *ipse*, αὐτότατος *ipsissimus* .

A verbis : ut, φέρω *fero*, φέρτερος *præstantior*, φέρτατος *præstansissimus* ; δεύω *relinquo*, δεύτερος *posterior*, δευότατος *postremus*.

A participio : ut, ἐρρωμένος *corroboratus*, ἐρρωμενέστερος *robustior*, ἐρρωμενέστατος *robustissimus*.

Ab adverbis : ut, ἄνω *supra*, ἀνώτερος *superior*, ἀνότατος *supremus* ; ἐγγύς *prope*, ἐγγύτερος *ἐγγίων propior*, ἐγγύτατος *ἐγγιστος proximis* ; κάτω *infra*, κατώτερος *inferior*, κα-

¹ Plures comparationis anomalie videri possunt apud Buthium.

² Sed a comicia hoc fictum, ut *ipsissimus* apud Latinos, *l'eff*.

ἴστατος infimus ; μάλα valde, μάλλον magis, μάλιστα max-
imè ; πέρα ultra, περαιτέρως ulterior, περαιτάτος ultimus ;
πορρω longè, πορρώτερος remotior, πορρώτατος remotissimus.

A praepositionibus : ut, πρὸ ante, πρότερος prior, πρό-
τατος πρώτος primus ; ὑπὲρ super, ὑπερίτερος superior,
ὑπερίστος supremus.

PRONOMEN.

PRONOMINA primitiva sunt ; ἐγὼ ego, σὺ tu, οὗ sui.

Possessiva sunt ; ἐμὸς meus, σὸς tuus, ἐὸς suus, νῶϊτερος
noster duorum, σφωϊτερος vester duorum, ἡμέτερος noster,
ὑμέτερος vester, σφέτερος suus.

Demonstrativa sunt ; οὗτος hic, ἐκεῖνος ille.

Relativum, αὐτὸς ipse. Item ὃς ἢ ὁ, qui quae quod.

Composita sunt ; ἐμαυτοῦ mei ipsius, σεαυτοῦ tui ipsius,
ἐαυτοῦ sui ipsius.

Indefinitum, δέῃνα quidam.

PRIMITIVA sic inflectuntur.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ, D. ἐμοί, A. ἐμέ : per aphaeresin
μοῦ, μοί, μέ.

D. N. et A. νῶϊ νῶ, G. et D. νῶϊν νῶν.

P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.

Sing. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοί, A. σέ '.

D. N. et A. σφῶϊ σφῶ, G. et D. σφῶϊν σφῶν.

P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.

Sing. N. caret, G. οὗ, D. οἱ A. ἔ.

D. N. et A. σφῶϊ σφῆ, G. et D. σφῶϊν σφίν.

P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

POSSESSIVA per tria genera, more adjectivorum, in-
flectuntur.

ἐμὸς,	ἐμῇ,	ἐμὸν.	σφῶϊτερος, σφῶϊτέρα, σφῶϊτερον. ἡμέτερος, ἡμέτερα, ἡμέτερον. ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον. σφέτερος, σφέτερα, σφέτερον.
σὸς,	σῇ,	σόν.	
ἐὸς,	ἐῇ,	ἐόν.	
νῶϊτερος, νῶϊτέρα,	νῶϊτερον.		

• Vocativo caret ; sed pro σὺ in singulari Graeci dicunt σὺ οὗτος,
bene tu vel εὔ bene. Vocū.

Item

Item demonstrativa, relativa, et composita, nisi quod finale omittunt in neutro singulari.

Sing. N. et V. οὗτος, αὕτη, τούτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου, D. τούτω, ταύτῃ, τούτῳ, A. τούτον, ταύτην, τούτο.

D. N. A. et V. τούτω, ταύτῃ, τούτῳ, G. et D. ταύτοι, ταύται, τούτοι.

P. N. et V. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, G. τούτων, τούτων, τούτων, D.τούτοις, ταύταις, ταύταις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Sic et ἐκεῖνος, item αὐτός et ὅς relativa¹.

Composita autem carent nominativis; ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ numeris etiam duali et plurali, ἐαυτοῦ duali tantum.

Sing. G. ἐμαυτοῦ τῆς τοῦ, D. ἐμαυτῷ τῇ τῷ, A. ἐμαυτὸν τὴν τό.

Sing. G. σεαυτοῦ τῆς τοῦ, D. σεαυτῷ τῇ τῷ, A. σεαυτὸν τὴν τό.

Sing. G. ἐαυτοῦ vel αὐτοῦ τῆς τοῦ, D. ἐαυτῷ vel αὐτῷ τῇ τῷ, A. ἐαυτὸν vel αὐτὸν τὴν τό.

Plur. G. ἐαυτῶν vel αὐτῶν, D. ἐαυτοῖς vel αὐτοῖς ταῖς τοῖς, A. ἐαυτοὺς vel αὐτοὺς τὰς τὰ. Pro quo legitur σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶ αὐλοῖς.

INDEFINITVM δεινὰ² quidam, ad hunc modum variatur.

Sing. N. ὁ ἢ τὸ δεινὰ, G. τοῦ τῆς τοῦ δεινὰτος δεινὸς δεινὰ, D. τῷ τῇ τῷ δεινὰτι δεινὸν δεινὰ, A. τὸν τὴν τὸ δεινὰ. Carent duali et plurali.

Adjiciunt hic nonnulli nomen τις aliquis, quidam³.

Sing. N. ὁ ἢ τις, τὸ τ-ι, G. τοῦ τῆς τοῦ τ-ινὸς, D. τῷ τῇ τῷ τ-ινὰ, A. τὸν τὴν τ-ινὰ, τὸ τ-ι.

D. N. et A. τὼ τὰ τὼ τ-ινῆ, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν τ-ινοῖν.

P. N. οἱ αἱ τ-ινῆς, τὰ τ-ινὰ, G. τῶν τ-ινῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τ-ιαι, A. τοὺς τὰς τ-ινὰς, τὰ τ-ινὰ.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅ, τι⁴; G. οὗ τινος, ἧς τι ος, οὗ τινος.

D. ᾧ τινι, ᾗ τι, ᾧ τινι; A. ὅντινα, ἥτινα, ὅ, τι, etc. quicunque.

¹ Sed carent vocativo.

² Ab inusitato δειν.

³ Τίς, quis? interrogativum, acuit penultimam per omnes casus.

⁴ Cominate interjecto, ut distinguatur a conjunctione ἔτι quòd. Accensus etiam ratione gen. et dat. per omnes numeros disjunctim scribuntur.

VERBORVM tres sunt voces; activa, passiva, et media utriusque particeps.

CONIUGATIONES sunt tredecim, sex gravitonorum¹, tres contractorum, et quatuor verborum in μι.

Conjugationes dignoscuntur per literas characteristicas, vel figurativas, quae et indices appellantur.

CHARACTERISTICA est triplex; praesentis, futuri primi, et perfecti; quae in gravitonis activis, unde caetera formantur, ultimam vocalem antecedit: sed in πλ, μλ, μν, prior litera est characteristica.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.	Fut.	Perf.
Prima	π τέρ-πω ς λεί-ω φ γρά-φω πλ τυ-πλω	↓ ↓ ↓ ↓	φ { τέτερ-φα delecto, λελει-φα sacrifico, γέγρα-φα scribo, τέτετυ-φα verbera,
Tertia Secunda	κ πλέ-κω γ λέ-γω χ έρε-χω κλ τί-κλω	ξ ξ ξ ξ	χ { τέπλε-χα plico. λέλε-χα dico. έέερε-χα rigo, τέτε-χα paria,
Quarta Tertia	τ άνύ-τω δ ά-δω θ πεί-θω	σ σ σ	κ { ήνυ-κα perficio. ή-κα cano. πέπει-κα suadeo,
Quinta	σσ πλα-σσω τλ όρύ-τλω ² ς φρά-ζω	σ et ξ	κ et χ { πέπλα-κά fingo, ώρυ-χα fodio. πέφρα-κα dico.
Sexta	λ ψάλ-λω μν νε-μω ν φαι-νω ρ σπεί-ρω μν τέ-μνω	ω ω ω ω ω	κ { έψαλ-κα psallo. νενέμη-κα distribuo, πέφαι-κα ostendo, έσπαρ-κα sero. τέτέμνηκα scindo.
Sexta	ω purum τί-ω	σ σ	κ { τέτιχα honoro.

¹ V. gravitonorum. De ratione nominis vide supra, p 3, not. 2.

² Aetici pro gemino σσ u'urpint geminum τλ; ut, πλάττω πλάττω, έρύσσω έρύττω: de quibus plura infra dicentur.

TEMPORA sunt octo in voce activa et media; praesens, praeteritum imperfectum, perfectum, plusquam perfectum, indefinitum primum et secundum, futurum primum et secundum. In passiva additur paulo post futurum.

Tempora praecipua sunt praesens, futurum primum, et perfectum; sed in voce passiva praesens, perfectum, et indefinitum secundum.

Tempora cognata sunt:

Praesens, imperfectum, indefinitum secundum, futurum secundum, et perfectum medium.

Futurum primum, et indefinitum primum.

Perfectum et plusquam perfectum; quibus in passiva voce congruunt paulo post futurum, indefinitum primum, et futurum primum.

MOBI sunt quinque; indicativus, imperativus, optativus, subjunctivus, et infinitivus.

CVM prima persona pluralis exit in $\mu\epsilon\nu$, prima dualis deest ¹.

Cum tertia pluralis exit in $\sigma\iota$ vel $\tau\alpha\iota$, tertia dualis eadem est cum secunda ².

Obs. 1. Tertiis personis verborum in ι vel ϵ desinentibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur; et apud poetas ante consonam.

Obs. 2. Persona secunda et tertia singularis in subjunctivo verbi activi, et secunda singularis temporum in $\mu\alpha\iota$, habent ι subscriptum finalibus α , η , ω . Eaedem vocales ante $\mu\eta\nu$ sub se habent ι in perfecto optativi vocis passivae, retinentque per omnes personas et numeros. In quacunque demum persona cujuscunque temporis aut modi eliditur, per contractionem factam in has vocales, eisdem subscribitur.

¹ Hoc est in omnibus temporibus activae vocis, indefinitis passivis, perfecto et plusquam perfecto medio.

² Hoc est in praesenti, futuris, et perfecto indicativi, et in singulis temporibus subjunctivi, per omnes voces.

Paradigma verbi gravitoni
in voce activa.

Modus indicativus¹.

Tempus praesens.

- S. τύπi-ω, τύπi-ει; τύπi-ει; }
D. τύπi-ειον, τύπi-ειον; } *verbero.*
P. τύπi-ομεν, τύπi-ετε, τύπi-ουσι. }

Unde imperfectum.

- S. ἔτυπi-ον ἔτυπi-ες, ἔτυπi-ε; }
D. ἐτύπi-ειον, ἐτυπi-ῆιν; } *verberabam.*
P. ἐτύπi-ομεν, ἐτύπi-ετε, ἔτυπi-ον. }

Futurum primum.

- S. τύψ-ω, τύψ-εις, τύψ-ει; }
D. τύψ-ειον, τύψ-ειον; } *verberabo.*
P. τύψ-ομεν, τύψ-ετε, τύψ-ουσι. }

Unde indefinitum primum².

- S. ἔτυψ-α, ἔτυψ-ας, ἔτυψ-ε; }
D. ἐτύψ-αιον, ἐτυψ-ᾶιν; } *verberavi.*
P. ἐτύψ-αμεν, ἐτύψ-ατε, ἔτυψ-αν. }

Perfectum.

- S. τέλυφ-α, τέλυφ-ας, τέλυφ-ε; }
D. τέλυφ-αιον, τέλυφ-ᾶιν; } *verberavi.*
P. τέλυφ-αμεν, τέλυφ-ατε, τέλυφ-ασι. }

¹ A modo indicativo reliqui omnes deducuntur.

² Indefinita, quae et Graeca appellatione *abristi* vocantur, sunt tempora incertae significationis. Nunc enim pro perfecto, nunc pro plusquam perfecto, interdum pro imperfecto ponuntur. Imo futuri etiam significationem quandoque habent, praesertim in modo imperativo et subjunctivo.

Unde

Unde plusquam perfectum.

- S. ἐτελεύφ-ειν, ἐτελεύφ-εις, ἐτελεύφ-ει ;
 D. ἐτελεύφ-ειλον, ἐτελεύφ-ειλην ;
 P. ἐτελεύφ-ειμεν, ἐτελεύφ-ειτε, ἐτελεύφ-εισαν. } verberaveram.

Indefinitum secundum.

- S. ἔτυψ-ον, ἔτυψ-ες, ἔτυψ-ε ;
 D. ἐτύψ-ειλον, ἐτυψ-ειλην ;
 P. ἐτύψ-ομεν, ἐτύψ-ετε, ἔτυψ-ον. } verberavi.

Unde futurum secundum.

- S. τυψ-ῶ, τυψ-εῖς, τυψ-εῖ ;
 D. τυψ-είτον, τυψ-εῖτον ;
 P. τυψ-οῦμεν, τυψ-είτε, τυψ-ούσι. } verberabo.

Modus imperativus.

Præfens et imperfectum.

- S. τύψι-ε, τυψίετω ;
 D. τύψι-ειλον, τυψί-ειλων ;
 P. τύψι-εῖτε, τυψί-ειωσαν. } verbera.

Indefinitum primum.

- S. τύψ-ον, τυψ-άτω ;
 D. τύψ-αιλον, τυψ-άιλων ;
 P. τύψ-αῖτε, τυψ-άιωσαν. } verberato tu¹.

Perfectum et plusquam perfectum.

- S. τέλυφ-ε, τέλυφ-έτω ;
 D. τέλυφ-ειλον, τέλυφ-έιλων ;
 P. τέλυφ-εῖτε, τέτυφ-έωσαν. } verberaveris tu².

Indefinitum secundum.

- S. τύψ-ε, τυψ-έτω ;
 D. τύψ-ειλον, τυψ-έιλων ;
 P. τύψ-εῖτε, τυψ-έωσαν. } verberato tu¹.

¹ Fac verberaveris, Nouv. Meth.² Sic Vuff. addit tamen : Fac verberaveris, sive, Hoc age, ut postmodò verberâsse dicaris. Similiter Vrsin. et Veravey.

Modus Optativus.

¹Εἰς, utinam.

Praesens et imperfectum.

S.	τύπῃ-οίμι, τύπῃ-οῖς, τύπῃ-οἰ;	} verberem vel
verberarem ² .
D.	τύπῃ-οῖλον, τυπῃ-οῖλην;	
P.	τύπῃ-οιμεν, τύπῃ-οῖτε, τύπῃ-οῖεν.	

Futurum primum.

S.	τύψ-οίμι, τύψ-οῖς, τύψ-οἰ;	} verberem ³ .
D.	τύψ-οῖλον, τυψ-οῖλην;	
P.	τύψ-οιμεν, τύψ-οῖτε, τύψ-οῖεν.	

Indefinitum primum.

S.	τύψ-αίμι, τύψ-αῖς, τύψ-αἰ;	} verberaverim ⁴ .
D.	τύψ-αῖλον, τυψ-αῖλην;	
P.	τύψ-αιμεν, τύψ-αῖτε, τύψ-αῖεν.	

Indefinitum Aeolicum⁵.

S.	τύψ-εἰα, τύψ-εἰας, τύψ-εἰε;	} verberaverim.
D.	τυψ-εἰάιον, τυψ-εἰάλην;	
P.	τυψ-εἰαμεν, τυψ-εἰατε, τυψ-εἰαν.	

Perfectum et plusquam perfectum.

S.	τέλῡφ-οίμι, τέλῡφ-οῖς, τέλῡφ-οἰ;	} verberavisset ⁶ .
D.	τέλῡφ-οῖλον, τέλῡφ-οῖλην;	
P.	τέλῡφ-οιμεν, τέλῡφ-οῖτε, τέλῡφ-οῖεν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-οίμι, τύπ-οῖς, τύπ-οἰ;	} verberaverim ⁷ .
D.	τύπ-οῖλον, τυπ-οῖλην;	
P.	τύπ-οιμεν, τύπ-οῖτε, τύπ-οῖεν.	

¹ Vt Latini optativis praeposunt *utinam*, sic Græci οὐκ εἰς; ut, εἰς τύπῃοιμι, *utinam verberem*: modus tamen hic plerumque vim habet potentialem.

² Solum *verberarem*, Gretser. et Voss.

³ Vel *verberaturus sim*, Vrsin.

⁴ Addit *verberem* vel *verberavisset* Vrsin.

⁵ Vnitissimum esse hoc tempus apud omnes scriptores maxime in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, notat Grægerus.

⁶ *Verberaverim* seu *verberavisset*, Vrsin.

⁷ Addit *verberem* vel *verberavisset* id.

Futurum

Futurum secundum.

- S. τυπ-οῖμι, τυπ-οῖς, τυπ-οῖ ;
 D. τυπ-οῖτον, τυπ-οῖτην ;
 P. τυπ-οῖμεν, τυπ-οῖτε, τυπ-οῖεν. } verbera vero ¹.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *si* ².

Praesens et Imperfectum.

- S. τώπι-ω, τώπι-ης, τυπι-η ;
 D. τύπι-ήλον, τύπι-ήλον ;
 P. τύπι-ωμεν, τύπι-ητε, τύπι-ωσι. } verberem vel
 verberarem.

Indefinitum primum.

- S. τύψ-ω, τύψ-ης, τύψ-η ;
 D. τύψ-ήλον, τύψ-ήλον ;
 P. τύψ-ωμεν, τύψ-ητε, τύψ-ωσι. } verbera vero ³.

Perfectum et plusquam perfectum.

- S. τέλυφ-ω, τέλυφ-ης, τέλυφ-η ;
 D. τέλυφ-ήλον, τέλυφ-ήλον ;
 P. τέλυφ-ωμεν, τέλυφ-ητε, τέλυφ-ωσι. } verberaverim vel
 verberavisse.

Indefinitum secundum.

- S. τύπ-ω, τύπ-ης, τύπ-η ;
 D. τύπ-ήλον, τύπ-ήλον ;
 P. τύπ-ωμεν, τύπ-ητε, τύπ-ωσι ; } verbera vero ⁴.

Modus infinitivus.

Praesens et imperfectum, τυπι-ειν verberare.

Futurum primum, τύψ-ειν verberaturum esse.

Indefinitum primum, τύψ-αι verberavisse ⁵.

Perfectum et plusquam perfectum, τέλυφ-εναι verberasse.

Indefinitum secundum, τυπ-ειν verberavisse ⁶.

Futurum secundum, τυπ-ειν verberaturum esse.

¹ Verberem, Vett. editt. verberem vel verberaturus sim, Vrsin.² Inflexioni subjunctivorum adhibent multi conjunctionem ἔαν, ut, ἔάν τύπω, si verberem. At sine causa id factum, ut ἔστω in optativo, veniet Vrsinus.³ Vrsinus addit verberem, verberaverim, et verberavisse.⁴ Vel verberare, id.

P A R T I C I P I A'.

Praesens et imperfectum.

- M. ὁ τύπ-ων, τοῦ τύπ-οντος ;
 F. ἡ τύπ-ουσα, τῆς τυπ-ούσης ;
 N. τὸ τύπ-ον, τοῦ τύπ-οντος. } verberans.

Futurum primum.

- M. ὁ τύψ-ων, τοῦ τύψ-οντος ;
 F. ἡ τύψ-ουσα, τῆς τυψ-ούσης ;
 N. τὸ τύψ-ον, τοῦ τύψ-οντος. } verberaturus.

Indefinitum primum.

- M. ὁ τύψ-ας, τοῦ τύψ-αντος ;
 F. ἡ τύψ-ασα, τῆς τυψ-άσης ;
 N. τὸ τύψ-αν, τοῦ τύψ-αντος. } qui verberavit.

Perfectum et plusquam perfectum.

- M. ὁ τέλυφ-ως, τοῦ τέλυφ-ότος ;
 F. ἡ τέλυφ-νίη, τῆς τέλυφ-νίας ;
 N. τὸ τέλυφ-ος, τοῦ τέλυφ-ότος. } qui verberavit².

Indefinitum secundum.

- M. ὁ τυπ-ὼν, τοῦ τυπ-όντος ;
 F. ἡ τυπ-οῦσα, τῆς τυπ-ούσης ;
 N. τὸ τυπ-ὸν, τοῦ τυπ-όντος. } qui verberavit.

Futurum secundum.

- M. ὁ τυπ-ῶν, τοῦ τυπ-όντος ;
 F. ἡ τυπ-οῦσα, τῆς τυπ-ούσης ;
 N. τὸ τυπ-οῦν, τοῦ τυπ-όντος. } verberatus

¹ Participium praeteritum et futurum secundum peculiarem inflectendi rationem sibi vindicant, caetera adjectivorum trium terminationum formam sequuntur.

² Vel *verberaverat*, Virg.

Conjugationes verborum graecitonorum activae vocis per omnes modos et tempora.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	τύπῃ-ω,	τύπῃ-ε,	τύπῃ-οιμι,	τύπῃ-ω,	τύπῃ-ειν,	τύπῃ-ων.
Imperf.	ἔτυπῃ-ον,					
Fut. 1.	τύψ-ω,	τύψ-οι,	τύψ-οιμι,	τύψ-ω,	τύψ-ειν,	τύψ-ων.
Indef. 1.	ἔτυψ-α,					
Perf.	τέψωφ-α,	τέψωφ-ε,	τέψωφ-οιμι,	τέψωφ-ω,	τέψωφ-έναι,	τέψωφ-ώς.
Plusq.	ἔτέψωφ-ειν,					
Indef. 2.	ἔτυπῃ-ον,	τύπ-ε,	τύπ-οιμι,	τύπ-ω,	τυπῃ-εἶν,	τυπῃ-ών.
Fut. 2.	τυπῃ-ῶ,		τυπῃ-οἶμι,		τυπῃ-εἶν,	τυπῃ-ών.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	λέγ-ω,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-ειν,	λέγ-ων.
Imperf.	ἔλεγ-ον,					
Fut. 1.	λέξ-ω,	λέξ-ον,	λέξ-οιμι,	λέξ-ω,	λέξ-ειν,	λέξ-ων.
Indef. 1.	ἔλεξ-α,					
Perf.	λελέχ-α,	λελέχ-ε,	λελέχ-οιμι,	λελέχ-ω,	λελέχ-έναι,	λελέχ-ώς.
Plusq.	ἔλερεχ-ειν,					
Indef. 2.	ἔλεξ-ον,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-εἶν,	λέγ-ών.
Fut. 2.	λέγ-ῶ,		λέγ-οἶμι,	λέγ-ω,	λέγ-εἶν,	λέγ-ών.

Incisivum. Aeolicum *λέξα* hic omittitur, et in reliquis conjugationibus.

Tertia

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ᾠδῶ					
Imperf.	ᾠδοῦν	ᾠδῆ-ε,	ᾠδῶ-οιμι,	ᾠδῶ-ω,	ᾠδῆ-ειν,	ᾠδῶν.
Fut. 1.	ᾠδῶ	ᾠδῆ-ον,	ᾠδῶ-οιμι,	ᾠδῶ-ω,	ᾠδῶ-αι,	ᾠδῶν.
Indef. 1.	ᾠδεῖσ-α,		ᾠδεῖσ-αιμι,			ᾠδεῖσ-ας.
Perf.	ᾠδῆκα-α,	ᾠδῆκα-ε,	ᾠδῆκα-οιμι,	ᾠδῆκα-ω,	ᾠδῆκα-έναι,	ᾠδῆκα-ώς.
Plusq.	ᾠδῆκα-εν,					
Indef. 2.	ᾠδοῖ-	ᾠδοῖ-ε,	ᾠδοῖ-οιμι,	ᾠδοῖ-ω,	ᾠδοῖ-εῖν,	ᾠδοῖ-ών.
Fut. 2.	ᾠδοῖ-				ᾠδοῖ-εῖν,	ᾠδοῖ-ών.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ῥαῖ-ω					
Imperf.	ῥαῖ-ον,	ῥαῖ-ε,	ῥαῖ-οιμι,	ῥαῖ-ω,	ῥαῖ-ειν,	ῥαῖ-ων.
Fut. 1.	ῥαῖ-ω	ῥαῖ-ον,	ῥαῖ-οιμι,	ῥαῖ-ω,	ῥαῖ-ειν,	ῥαῖ-ων.
Indef. 1.	ῥαῖσ-α,	ῥαῖσ-ων,	ῥαῖσ-αιμι,	ῥαῖσ-ω,	ῥαῖσ-αι,	ῥαῖσ-ας.
Perf.	ῥαῖκα-α,	ῥαῖκα-ε,	ῥαῖκα-οιμι,	ῥαῖκα-ω,	ῥαῖκα-έναι,	ῥαῖκα-ώς.
Plusq.	ῥαῖκα-εν,					
Indef. 2.	ῥαῖδ-ον,	ῥαῖδ-ε,	ῥαῖδ-οιμι,	ῥαῖδ-ω,	ῥαῖδ-εῖν,	ῥαῖδ-ών.
Fut. 2.	ῥαῖδ-ω,		ῥαῖδ-οιμι,		ῥαῖδ-εῖν,	ῥαῖδ-ών.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	συνείρ-ω,	συνείρ-ε,	συνείρ-οιμι,	συνείρ-ω,	συνείρ-ειν,	συνείρ-ων.
Imperf.	ἔσυνειρ-ον,				συνείρ-ειν,	συνείρ-ων.
Fut. 1.	συνείρ-ω,	συνείρ-ον,	συνείρ-οιμι,	συνείρ-ω,	συνείρ-αι,	συνείρ-ας.
Indef. 1.	ἔσυνειρ-α,				ἔσυνειρ-έναι,	ἔσυνειρ-ών.
Perf.	ἔσυνειρ-α,					
Plusq.	ἔσυνειρ-κειν,					
Indef. 2.	ἔσυνειρ-ν,	ἔσυνειρ-ε,	ἔσυνειρ-οιμι,	ἔσυνειρ-ω,	συνειρ-ειν,	συνειρ-ών.
Fut. 2.	συνειρ-ω,	συνειρ-ε,	συνειρ-οιμι,	συνειρ-ω,	συνειρ-ειν,	συνειρ-ών.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ἀκού-ω,	ἀκού-ε,	ἀκού-οιμι,	ἀκού-ω,	ἀκού-ειν,	ἀκού-ων.
Imperf.	ἤκου-ον,				ἀκού-ειν,	ἀκού-ων.
Fut. 1.	ἀκού-σ-ω,	ἀκούσ-ον,	ἀκούσ-οιμι,	ἀκούσ-ω,	ἀκούσ-αι,	ἀκούσ-ας.
Indef. 1.	ἤκουσ-α,				ἤκουσ-έναι,	ἤκουσ-ών.
Perf.	ἤκουσ-α,					
Plusq.	ἤκουσ-κειν,				ἀκού-ειν,	ἀκού-ών.
Indef. 2.	ἤκου-ον,	ἤκου-ε,	ἤκου-οιμι,	ἀκού-ω,	ἀκού-ειν,	ἀκού-ών.
Fut. 2.	ἀκού-ω,	ἀκού-ε,	ἀκού-οιμι,	ἀκού-ω,	ἀκού-ειν,	ἀκού-ών.

F

Temporum

Institutio Graecae Temporum formatio.

Praesens.

PRAESENS est thema et fundamentum verbi : ut,
τυπῶ.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando *ω* in *ον*, et praeponendo augmentum : ut, *τύπῳ, ἔτυπῳ.*

Augmentum.

AVGMENTVM est duplex, syllabicum et temporale.

SYLLABICVM augmentum est *ε*, cum verbum incipiat a consonante : tunc enim *ε* praefigitur imperfecto, plusquam perfecto, indefinito primo, et indefinito secundo modi indicativi ; sed non in reliquis modis.

Attici mutant *ε* syllabicum augmentum in temporale *η* : ut, *ἔμελλον, ἡμελλον* *futurus eram.*

Verbis incipientibus ab *ο* vel *ω* Attici praefigunt *ε* : ut, *ὁράω* *video, εώραον.*

Poetae praeponunt *ε* indefinitis, sive a vocali sive a diphthongo incipientibus : ut, *ἔειπα*, pro *εἶπα* *dixi.*

Si verbum incipiat a *ρ*, geminatur *ρ* post *ε* : ut, *ῥίπῳ* *acio, ῥρίπῳ.*

TEMPORALE augmentum est, cum verbum incipiat a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales sunt, *α, ε, ο* : *α* et *ε* mutantur in *η* ; ut, *ἀκούω* *audio, ἤκουον* ; *ἐρείδω* *firmiter, ἤρειδον* : et *ο* mutatur in *ω* ; ut, *ὀρύσσω* *fodio, ὤρυσσον.*

Mutabiles diphthongi sunt, *αι, αυ, οι* : *αι* mutatur in *η* ; ut, *αἶρω* *tollo, ἤρον* : *αυ* in *ηυ* ; ut, *αὖξάνω* *augeo, ἠύξανον* : *οι* in *ω* ; ut, *οἰκίζω* *aedifico, ὤκισον.*

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Im-

Immutabiles vocales sunt η, ι, υ, ω : ut, ἤχέω *sono*, ἤχουν; ἰξέω *occupor*, ἰξουν; ὑβρίζω *injuria afficio*, ὑβρίζον; ὤδω *impello*, ὤδον.

Immutabiles diphthongi sunt ει, ευ, ου : ut, εἰκάζω *assimilo*, εἰκαζον; εὐθύνω *dirigo*, εὐθύνον; οὐτάζω *vulnero*, οὐταζον.

Atticē tamen ευ mutatur in ηο : ut, εὐχαμαι *opto*, ηὐχόμεν.

Obs. 1. Quatuor sunt verba incipientia ab α, quae augmentum non admittunt : ut, ἄω *spiro*, ἄον; αἰώ *audio*, αἰόν; ἀνέδεσσω *insuetus sum*, ἀνέδεσσον; ἀνδίζομαι *taedio afficior*, ἀνδίζομεν.

Obs. 2. Quaedam ab ε incipientia pro augmento adiscunt : post ε : ut, ἔχω *habeo*, εἶχον; ἔλω *cipio*, εἶλον; sic ἔλκω, ἐλκύω, ἐλκίζω *traho*; ἔρπο, ἐρπύζω *serpo*; ἐσθίω *esto*, ἐπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἐσθιάω *convivio excipio*; ἔζω *sedeo*, ἐάω *sino*, ἔω *induo*, ἐρύω *traho*; ἔδω, ἐδίξω *assuefacio*; ἐρτάζομαι *operor*; ἔπω *dico*, εἶπον, quod servat augmentum in omnibus modis. Sed ἐορτάζω *festum celeberrō*, facit ἐορταζον et ἐώρταζον.

Obs. 3. Quaedam etiam ab οι incipientia nullum habent augmentum : ut, οἰακίζω *gubernō*, οἰνίζω *vinum redoleo*, οἰωνίζομαι *auguror*, οἶδομαι *solus ago*, ἐμῶ *impetu ruo*; et quaedam alia. Sed εἰνοχέω *vinum infundo*, et οἰμῶζω *ploro*, recipiunt vel omittunt augmentum.

Augmentum compositorum.

VERBA composita augmentum habent in medio, si incipiant a praepositione, vel adverbiiς δυσ et ευ ante mutabilem : ut, ἐναλλάσσω *immuto*, ἐνέλλασσον; προσέβαλλω *adicio*, προσέβαλλον; δυσάρεσίῳ *displiceo*, δυσηρέστεον; εὐεργετέω *benefacio*, εὐηργέτηεν.

Pauca tamen, quae a praepositione incipiunt, hic excipi debent : ut, ἀμυρσέημι *ambigo*, ἡμυρσέημι; sic ἀμυρ-

έννυμι *induo*, ανοίγω *aperio*, ἀντιστέλλω *occurro*, ἀντιδικέω *adversor*, ἀφεύω *accendo*, ἀφηνιάζω *detrecto*, ἀφίημι *dimitto*, ἐμμέλω *curo*, ἐνέπω *dico*; καθεύδω *dormio*, καδέξομαι, et καθήμαι *sedeo*, καδίξω *sedere facio*.

RELICVA augmentum habent in initio: ut, φιλοσοφέω *philosophor*, ἐφιλοσόφειν; παιδαρχέω *pareo*, ἐπαιδαρχέομαι; ὁμολογέω *confiteor*, ὁμολογέομαι; παλιλλογέω *tereto*, ἐπαλιλλόγομαι; ἀφ' ὀνέω *describo*, ἡφ' ὀνέομαι; δυστυχέω *infelix sum*, ἐδυστύχεον.

QVAEDAM autem et in principio, et in medio, augmentur: ut, ἐνοχλέω *turbo*, ἠνώχλεον; ἀναρθέω *corrigo*, ἠνώρθεον.

PRÆPOSITIONES in compositis, si vocalibus præfigantur, finalem suam amittunt vocalem: ut, ἐπέχω, *inhibeo*. Retinent autem περί et πρό; ut, περιέχω *contineo*, προάγω *præco*; et aliquando ἀμφί; ut, ἀμφερίσσω et ἀμφιερίσσω *circumvolvō*. Πρὸ tamen saepe contrahitur: ut, προέχω *præcō*, προῦχω *præcō*.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspirata: ut, κατάπλομαι *attingo*, ἀκατά et ἀπτομαι.

Iones nonnunquam abjiciunt augmentum ex imperfecto, plusquam perfecto, et utroque indefinito: ut, τύπον pro ἔτυπον, τύψα pro ἔτυψα, τέλφειν pro ἔτέλφειν, τύπον pro ἔτυπον.

Futurum primum.

FUTURVM primum formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ultimam syllabam in conjugatione

Prima	} in	ψω,
Secunda		ξω,
Tertia		σω,
Quarta		σω et ξω,
Quinta		λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ circumflexa,
Sexta		σω:

ut in tabula jam allata expositum fuit¹.

¹ Vid. pag. 40.

Ex desinentibus autem in $\sigma\omega$ et $\tau\omega$ alia formant futurum in $\sigma\omega$, alia in $\xi\omega$, et alia in utroque; quae usus docebit.

Desinentium in $\xi\omega$ multa efferunt futurum per $\xi\omega$; ut, $\deltaαίξω$ *divido*, $ἐναιρίζω$ *interficio*, $κράξω$ *clamo*, $μαστιξέω$ *flagello*, $οἰμώξω$ *plero*, $ῥέξω$ *facio*, $σπάξω$ *stillo*, $σφάξω$ *occido*; pauca per $\gamma\omega$; ut, $κλάξω$ *frango*, $πλάξω$ *seduco*: et quaedam per $\xi\omega$ et $\sigma\omega$; ut, $ἄρπάξω$ *rapio*, $βάζω$ *loquor*, $βαττάξω$ *perto*, $θερίζω$ *meto*, $παίζω$ *ludo*. $Σαλπίζω$ autem, *tuba cino*, facit $\sigma\omega$ et $\gamma\omega$.

PENULTIMA futuri primi semper fere² longa est, nisi in quinta conjugatione, ubi semper corripitur: vel elidendo secundam consonantem; ut, $τέμνω$ *scindo*, $τεμῶ$: vel secundam vocalem diphthongi; ut, $φαίνω$ *ostendo*, $φανῶ$: vel corripiendo ancipitem; ut, $κρίνω$ *judico*, $κρινῶ$.

Disyllaba in $\epsilon\omega$ formant futurum in $\epsilonύ\sigma\omega$: ut, $πλέω$ *navigo*, $πλεύσω$; $ῥέω$ *fluo*, $ῥεύσω$: praeter $δέω$ *ligo*, $δήσω$.

Quaedam futura spiritum thematis non servant; ut, $τρέφω$, a $τρέφω$ *nutrio*; $τρέξω$, a $τρέχω$ *curro*; $ἔξω$, ab $ἔχω$ *habeo*³; $θύψω$, a $τύφω$ *fumum excito*⁴.

Obs. 1. In polysyllabis quartae conjugationis Attici tollunt ζ , et circumducunt ω : ut, $νομίζω$ *arbitror*, $νομιῶ$; $βαδίζομαι$ *gradior*, $βαδιῶμαι$.

Obs. 2. Dorae mutant in quarta conjugatione $\xi\omega$ in $\sigma\omega$: ut, $κωμάσσω$ pro $κωμάξω$, *lascivio*: et futura in $\sigma\omega$ in $\xi\omega$; ut, $βαδίζω$ *eo*, $βαδίσω$, $βαδίξω$.

Obs. 3. Aeoles efferunt futurum in $\rho\omega$ per $\sigma\omega$: ut, $ὄρω$ *excito*, $ὄρῶ$, $ὄρσω$.

¹ De his videatur *Bubius*, qui multa alia collegit.

² Priorae editiones vocem *fere* omittunt; multa tamen verba in $\alpha\zeta\omega$ et $\iota\zeta\omega$ desinentia penultimam futuri primi correptam habere ostendit *C. Arkins*, ad *Iliad.* 1. v. 140.

³ Ob differentiam adverbii $\epsilonξω$ *extra*.

⁴ In his spiritus thematis a posteriori ad priorem syllabam retrahitur.

Obs. 4. Poëtae in futuro sextae conjugationis saepe abjiciunt σ : ut, $\delta\eta\omega$ *inveniam*, pro $\delta\eta\sigma\omega$, a $\delta\epsilon\omega$; $\kappa\lambda\epsilon\iota\omega$ *claudam*, pro $\kappa\lambda\epsilon\iota\sigma\omega$; et $\kappa\acute{\epsilon}\omega$ seu $\kappa\epsilon\iota\omega$, *cubabo*, pro $\kappa\acute{\epsilon}\sigma\omega$, a $\kappa\acute{\epsilon}\omega$.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando ω in α , et praeponendo augmentum : ut, $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$, $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$.

Penultima indefiniti primi semper fere longa est, unde in quinta conjugatione α mutatur in η ; ut, $\psi\alpha\lambda\tilde{\omega}$, $\epsilon\psi\eta\lambda\alpha$: et in $\epsilon\iota$: ut $\sigma\pi\epsilon\rho\tilde{\omega}$, $\epsilon\sigma\pi\epsilon\iota\alpha$.

Quinquę sunt indefinita prima, quae futuri primi characteristicam non assumunt : ut, $\epsilon\delta\eta\kappa\alpha$ *posui*, $\epsilon\delta\omega\kappa\alpha$ *dedi*, $\eta\kappa\alpha$ *misi*, $\epsilon\iota\pi\alpha$ *dixi*, $\eta\nu\epsilon\lambda\alpha$ *tuli*.

Ex quibusdam indefinitis primis σ excluditur : ut, pro $\epsilon\chi\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, $\epsilon\chi\epsilon\upsilon\alpha$, $\epsilon\chi\epsilon\alpha$, a $\chi\acute{\epsilon}\omega$ *fundo* ; $\epsilon\kappa\alpha\upsilon\sigma\alpha$, $\epsilon\kappa\eta\alpha$, a $\kappa\alpha\acute{\iota}\omega$ *uro* ; $\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, $\epsilon\sigma\tau\epsilon\upsilon\alpha$, a $\sigma\tau\epsilon\upsilon\omega$ *moveo* ; $\eta\lambda\epsilon\upsilon\alpha$, ab $\alpha\lambda\epsilon\upsilon\omega$ *vito* ; et $\eta\kappa\epsilon\iota\alpha$, ab $\alpha\kappa\epsilon\omega$ *sano*.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando in conjugatione

Prima $\psi\omega$ in $\phi\alpha$,

Secunda $\xi\omega$ in $\chi\alpha$,

Tertia $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$,

Quarta $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$,

et $\xi\omega$ in $\chi\alpha$,

Quinta $\tilde{\omega}$ in $\kappa\alpha$,

sed $\mu\tilde{\omega}$ in $\mu\eta\kappa\alpha$,

Sexta $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$.

Et praefigitur prima consonans thematis cum ϵ , si verbum incipiat a simplici consonante : ut, $\tau\upsilon\pi\tilde{\omega}$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$: vel a muta cum liquida : ut, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\rho\alpha\phi\alpha$ ¹. In aliis ϵ tantum praepositur : ut, $\zeta\acute{\alpha}\omega$ *vivo*, $\epsilon\zeta\eta\kappa\alpha$; $\sigma\kappa\acute{\alpha}\pi\tilde{\omega}$ *fodio*, $\epsilon\sigma\kappa\alpha\phi\alpha$.

Cum verbum incipiat ab aspirata, adsumit suam tenuem : ut, $\delta\upsilon\omega$ *sacrifico*, $\tau\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\alpha$. Si incipiat a ρ , geminatur ρ , et ϵ praefigitur : ut, $\rho\acute{\iota}\pi\tilde{\omega}$ *praecipito*, $\epsilon\rho\rho\acute{\iota}\phi\alpha$.

¹ Sed $\gamma\epsilon\lambda\sigma\epsilon\tilde{\omega}$ *vigilo*, et $\gamma\upsilon\upsilon\sigma\acute{\iota}\omega$ *notum facio*, ϵ solum praefigunt ; $\epsilon\gamma\gamma\upsilon\sigma\epsilon\tilde{\omega}$ enim et $\epsilon\gamma\gamma\acute{\alpha}\rho\epsilon\kappa\alpha$ tantum sunt in usu.

Si verbum incipiat a vocali vel diphthongo mutabili, idem erit initium perfecti et imperfecti: ut, ἤκουο, ἤκουα, ab ἀκούω audio.

Disyllaba quintae conjugationis mutant ε futuri in α: ut, στείλω mitto, στείλω, ἐστάλαξα¹.

Disyllaba in εἶνω, ἴνω, ὕνω, abjiciunt ν futuri in perfecto: ut, κτείνω interficio, κτενῶ, ἐκτάνα; κρίνω iudico, κρινῶ, κέκρινα; δύνω ruo, δυνῶ, τέδυκα. Caetera mutant ν in γ: ut, φαίνω ostendo, πέφαστα; κολύνω contamino, μεμόλυθα².

Verba incipientia a κῖ vel μν repetunt primam literam thematis: ut, κτεόμαι possideo, κέκτημαι; μενέομαι commemoro, μέμνημαι: praeter κτείνω occido, ἐκτάνα.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus praeposunt duas priores literas thematis; et tertia syllaba corripitur, si perfectum tres syllabas excesserit: ut, ἀλήδω πλοο, ἤληκα; ἀλήδεκα³.

Si verbum incipiat a λ, vel μ, Attici praefigunt ει: ut, εἴληφα, ab inusitato λήβω capio; μείρομαι fortior, εἴμαρμαι, unde εἰμαρμένη fors, fatum.

In disyllabis primae et secundae conjugationis Attici convertunt ε penultimam praesentis in ο: ut, εἰδέφω verito, εἰδρόφα; κλέπτω furor, κέκλοφα.

Plusquam perfectum.

PLUSQVAM PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν; et praeposendo augmentum ε, si perfectum incipiat a consonante: ut, τέτυφα, ἐτετύφειν⁴.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona

¹ Retinetur autem ε futuri in μῶ: ut, νειῶ, νενέμηκα.

² Vid. supra, pag. 2. not. 8.

³ Sed εἰρίδω, ἤρεικα, ἐήρεικα.

⁴ In reliquis verò idem est principium perfecti et plusquam perfecti.

singulari praesentis, mutando ω in $\sigma\nu$, praponendo augmentum, et servando characteristicam praesentis: ut, γράφω ἔγραφον, τύπτω ἔτυπον.

Penultima hujus indefiniti plerumque brevis est; unde, si penultima praesentis sit longa positione, posterior consonans abjicitur: ut, κάμνω *laboro*, ἔκαμον.

Vocales et diphthongi praesentis in penultima indefiniti secundi ita mutantur:

ε	} in α	} ut	δέρω <i>excorio</i> , ἔδαρον.
η			λήθω <i>lateo</i> , ἔλαθον.
ω			τρώγω <i>comedo</i> , ἔτραγον.
αι			καίω <i>uro</i> , ἔκαον.
αυ			παύω <i>sedo</i> , ἔπαον.
ευ in υ			φεύγω <i>fugio</i> , ἔφυγον.
ου in ο			ἀκούω <i>audio</i> , ἤκουον.
ει in ι			λείπω <i>linquo</i> , ἔλιπον.

Sed ἔλεγον, ἀλέγω *dico*; ἔβλεπον ἀβλέπω *video*; ἔφλεγον, ἀφλέγω *uro*, ε retinent.

Porro in disyllabis quintae conjugationis ει mutatur in α; ut, σπείρω *fero*, ἔσπαρον: in trisyllabis vero in ε; ut, ὀφείλω *debeo* ὠφελον.

In quarta conjugatione, si futurum primum exit in σω, indefinitum secundum definit in δον; si in ξω, in γον: ut, φράζω *dico*, φράσω, ἔφραδον; τάττω *ordino*, τάξω, ἔταλον.

Septem indefinita secunda irregulariter formantur: ut,

βλάπτω <i>noceo</i> , ἔβλαβον.	θάπτω <i>sepelio</i> , ἔταφον.
καλύπτω <i>tego</i> , ἐκάλυβον.	ράπτω <i>suo</i> , ἔρραφον.
κρύπτω <i>abscondo</i> , ἐκρυβον.	σκάπτω <i>fodio</i> , ἔσκαφον.
ζάπτω <i>tingo</i> , ἔβαφον.	

Item verba quaedam disyllaba penultimam habent longam: ut, ἄδω *canto*, ἤδον; ἔλκω *traho*, εἶλκον. Et pauca trisyllaba: ut, ἐνέγκω *fero*, ἤνεγκον; πέρθω *vasto*, ἔπαρδον.

Obs. Iones nonnunquam in hoc tempore geminatione uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμον *laboravi*.

• Augmenti ratione hoc evenit,

VERBA

VERBA sextae conjugationis carent plerumque indefinito secundo, futuro secundo, et perfecto medio¹.

Futurum secundum.

FUTVRVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *ον* in *ω* circumflexum, et abijiciendo augmentum : ut, ἔτυπον, τυπῶ.

In quinta conjugatione idem saepe est utrumque futurum : ut, ψάλλω ψαλῶ, et ἔψαλον ψαλῶ.

RELIQVI modi cum suis temporibus formantur ab indicativo per omnes voces, tempora similia a similibus.

VERBVM auxiliare εἰμί, *sum*, sic inflectitur.

Modus Indicativus.

Singul.	Dual.	Plural.
Pr. εἰμί, εἶς vel εἷ, ἑστί ;	ἑσλόν, ἑσλόν ;	ἑσμεν, ἑστέ, εἰσί.
Im. ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν ;	ἦλον, ἦλην ;	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Pl. p. ἦ-μην, σο, το ;	μεθον, σθον, σθην ;	μεθα, σθε, ὦο ² .
F. I. ἔσ-ομαι, ἦ, εἶαι ;	όμεθον, εσθον, ἐσθον ;	όμεθα, εσθε, οἶαι.

Imperativus.

Pr. ἴσθι vel ἔσθι³, ἔστω ; | ἔσλον, ἔστων ; | ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus.

Pr. εἶην, εἶης, εἶη ; | εἶηλον, εἶήλην ; | εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

F. I. ἐσοί-μην, ο, το ; | μεθον, σθον, σθην ; | μεθα, σθε, ὦο.

Subjunctivus.

Praef. ᾧ, ᾗς, ᾗ ; | ᾗτον, ᾗτον ; | ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι.

Infinitivus.

Praef. εἶναι. Fut. I. ἔσεσθαι.

¹ Itaque verbum ἀκούω, ut integrum hujus conjugationis exemplum, supra positum fuit.

² Imperfectum medium esse ab ἴσμαι, pro ἴσμαι, vult *Vrsinus*.

³ Vel ἴσθι.

Participium.

Participium.

Praesf. N. ὢν, οὖσα, ὄν; G. ὄντος, οὔσης, ὄντος.

Fut. I. N. ἐσόμεν-ος, η, ου; G. ἐσόμεν-ου, ης, ου.

Conjugatio per tempora et modos.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infinit.	Particip.
Praesf. εἰμι, }	ἴσθι, ἔσθι,	εἴην,	ὦ,	εἶναι,	ὢν.
Imp. ἦν, }					
Pl. p. ἦμην.					
Fut. I. ἐσομαι,		ἐσοίμην,		ἐσεσθαι,	ἐσόμενος.

Paradigma verbi gravitoni in voce passiva.

Modus indicativus.

Praesens.

S. τύπῃ-ομαι, τύπῃ-η, τύπῃ-εἶαι;	} verberor.
D. τυπῇ-όμεθον, τύπῃ-εσθον, τύπῃ-εσθον;	
P. τυπῇ-όμεθα, τύπῃ-εσθε, τύπῃ-όντιαι.	

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπῇ-όμην, ἐτύπῃ-ου, ἐτύπῃ-εἰο;	} verberabar.
D. ἐτυπῇ-όμεθον, ἐτύπῃ-εσθον, ἐτυπῇ-εσθην;	
P. ἐτυπῇ-όμεθα, ἐτύπῃ-εσθε, ἐτύπῃ-όντιο.	

Perfectum.

S. τέτυ-μμαι, τέτυ-ψαι, τέτυ-πῃαι;	} verberatus sum.
D. τέλῃ-μμεθον, τέτυ-φθεν, τέτυ-φθον;	
P. τέλῃ-μμεθα, τέτυ-φθε, τέλυ-μμένοι εἰσί.	

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτέλῃ-μμην, ἐτέτυ-ψο, ἐτέτυ-πῃο;	} verberatus eram.
D. ἐτέλῃ-μμεθον, ἐτέτυ-φθον, ἐτέλῃ-φθην;	
P. ἐτέλῃ-μμεθα, ἐτέτυ-φθε, ἐτέλυ-μμένοι ἦσαν.	

Et paulò post futurum.

S. τέλῃψ-ομαι, τέλῃψ-η, τέλῃψ-εἶαι;	} mox verberabor ¹ .
D. τέλῃψ-όμεθον, τέλῃψ-εσθον, τέλῃψ-εσθον;	
P. τέλῃψ-όμεθα, τέλῃψ-εσθε, τέλῃψ-όντιαι.	

¹ Mox verberatus ero, Vrsin. Pendè jam verberatus sum, Voss.

Et indefinitum primum.

S.	ἐτύφθ-ην, ἐτύφθ-ης, ἐτύφθ-η ;	} <i>verberatus fui.</i>
D.	ἐτύφθ-ήλον, ἐτυφθ-ήτην ;	
P.	ἐτύφθ-ήμεν, ἐτύφθ-ητε, ἐτύφθ-ησαν.	

Unde futurum primum.

S.	τυφθήσ-ομαι, τυφθήσ-η, τυφθήσ-εται ;	} <i>verberabor.</i>
D.	τυφθήσ-όμεθον, τυφθήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυφθήσ-όμεθα, τυφθήσ-εσθε, ονται.	

Indefinitum secundum.

S.	ἐτύπ-ην, ἐτύπ-ης, ἐτύπ-η ;	} <i>verberatus fui.</i>
D.	ἐτύπ-ήλον, ἐτυπ-ήτην ;	
P.	ἐτύπ-ήμεν, ἐτύπ-ητε, ἐτύπ-ησαν.	

Unde futurum secundum.

S.	τυπήσ-ομαι, τυπήσ-η, τυπήσ-εται ;	} <i>verberabor.</i>
D.	τυπήσ-όμεθον, τυπήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυπήσ-όμεθα, τυπήσ-εσθε, τυπήσ-ονται.	

Modus imperativus.

Praesens et imperfectum.

S.	τύπ-ι-ον, τυπ-ι-έσθω ;	} <i>verberare.</i>
D.	τύπ-ι-εσθον, τυπ-ι-έσθων ;	
P.	τύπ-ι-εσθε, τυπ-ι-έσθωσαν.	

Perfectum et plusquam perfectum.

S.	τέτυ-ψο, τετύ-φθω ;	} <i>verberatus esto.</i>
D.	τέτυ-φθον, τετύ-φθων ;	
P.	τέτυφθε, τετύ-φθωσαν.	

Indefinitum primum.

S.	τύφθ-ητι, τυφθ-ήτω ;	} <i>verberator tu.</i>
D.	τύφθ-ήσον, τυφθ-ήτων ;	
P.	τύφθ-ητε, τυφθ-ήτωσαν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-ητι, τυπ-ήτω ;	} <i>verberator tu.</i>
D.	τύπ-ήσον, τυπ-ήτων ;	
P.	τύπ-ητε, τυπ-ήτωσαν.	

Modus

Modus optativus.

Ἐἰδε *utinam.*Praesens *et* imperfectum.

S.	τυπλ-οίμην, τύπλ-οιο, τύπλ-οίλο;	} verberer vel verberarer.
D.	τυπλ-οίμεθον, τύπλ-οισθον, τυπλ-οίσθην;	
P.	τυπλ-οίμεθα, τυπλ-οισθε, τύπλ-οιντο.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S.	τέλυ-μμένος, εἶην, εἶης, εἶη;	} verberatus sim vel essem ¹ .
D.	τέλυ-μμένω, εἶηλον, εἶηλιν;	
P.	τέλυ-μμένοι εἶημην εἶηλε, εἶησαν.	

Paulò post futurum.

S.	τέλυψ-οίμην, τέλυψ-οιο, τέλυψ-οίλο;	} mox verberer ² .
D.	τέλυψ-οίμεθον, τέλυψ-οισθον, τέλυψ-οίσθην;	
P.	τέλυψ-οίμεθα, τέλυψ-οισθε, τέλυψ-οιντο.	

Indefinitum primum.

S.	τυφθ-εἶην, τυφθ-εἶης, τυφθ-εἶη;	} verberatu sim vel fuerim.
D.	τυφθ-εἶηλον, τυφθ-εἶηλιν;	
P.	τυφθ-εἶημεν, τυφθ-εἶηλε, τυφθ-εἶησαν.	

Futurum primum.

S.	τυφθησ-οίμην, τυφθήσ-οιο, τυφθήσ-οίλο;	} verberer ³ .
D.	τυφθησ-οίμεθον, τυφθήσ-οισθον, οίσθην;	
P.	τυφθησ-οίμεθα, τυφθήσ-οισθε, οίλο.	

Indefinitum secundum.

S.	τυπ-εἶην, τυπ-εἶης, τυπ-εἶη;	} verberatus sim vel fuerim.
D.	τυπ-εἶηλον, τυπ-εἶηλιν;	
P.	τυπ-εἶημεν, τυπ-εἶηλε, τυπ-εἶησαν.	

Futurum secundum.

S.	τυπησ-οίμην, τυπήσ-οιο, τυπήσ-οίλο;	} verberer ³ .
D.	τυπησ-οίμεθον, τυπήσ-οισθον, οίσθην;	
P.	τυπησ-οίμεθα, τυπήσ-οισθε, τυπήσ-οίλο.	

¹ Voss. addit. *fuerim* vel *fuissem*.² Mox ero verberatus, Vrsin.³ Vel verberandus sim, Id.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *ſi.*

Praeſens et imperfectum.

- S. τύπῃ-ωμαι, τύπῃ-ῃ, τύπῃ-ῃται ;
 D. τυπῇ-ώμεθον, τυπῇ-ῃσθον, τυπῇ-ῃσθον ;
 P. τυπῇ-ώμεθα, τυπῇ-ῃσθε, τυπῇ-ωνται. } *verberer vel verberarer.*

Perfectum et plusquam perfectum.

- S. τέτυκ-μμένος ὦ, ἦς, ἦ ;
 D. τέτυκ-μμένω ἦτον, ἦτον ;
 P. τέτυκ-μμένοι ὤμεν, ἦτε, ὤσι. } *verberatus ſim vel eſſem¹.*

Indefinitum primum.

- S. τυφθ-ῶ, τυφθ-ῆς, τυφθ-ῇ ;
 D. τυφθ-ῆτον, τυφθ-ῆτον ;
 P. τυφθ-ῶμεν, τυφθ-ῆτε, τυφθ-ῶσι. } *verberatus ſim vel fuerim, ero vel fuero².*

Indefinitum ſecundum.

- S. τυπ-ῶ, τυπ-ῆς, τυπ-ῇ ;
 D. τυπ-ῆτον, τυπ-ῆτον ;
 P. τυπ-ῶμεν, τυπ-ῆτε, τυπ-ῶσι. } *verberatus ſim vel fuerim, ero vel fuero².*

Modus infinitivus.

Praef. et imperf. τύπῃ-εσθαι *verberari.*Perf. et plusquam perf. τέτυκ-εσθαι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Paulò poſt futurum, τέτυκ-εσθαι *mox verberatum iri³.*Indefinitum primum, τυφ-θῆναι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Futurum primum, τυφθήσ-εσθαι *verberatum iri⁴.*Indefinitum ſecundum, τυπ-ῆναι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Futurum ſecundum, τυπήσ-εσθαι *verberatum iri⁴.*¹ Voſſ. addit. *fuerim vel fuiſſem.*² Ita Voſſ. Sed. *eſſem* quoque addit. Vrfin.³ *Mox verberatum fore*, Vrfin.⁴ Sic Voſſ. *Verberandum eſſe*, Nouv. Meth.

PARTICIPIA.

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τυπλούμενος, τοῦ τυπλούμενου ;	} qui verberatur ¹ .
F. ἡ τυπλούμενη, τῆς τυπλούμενης ;	
N. τὸ τυπλούμενον, τοῦ τυπλούμενου.	

Perfectum et plusquam perfectum.

M. ὁ τέλυμμένος, τοῦ τέλυμμένου ;	} verberatus.
F. ἡ τέλυμμένη, τῆς τέλυμμένης ;	
N. τὸ τέλυμμένον, τοῦ τέλυμμένου.	

Paulò post futurum.

M. ὁ τέλυψόμενος, τοῦ τέλυψόμενου ;	} qui mox verberabitur ² .
F. ἡ τέλυψόμενη, τῆς τέλυψόμενης ;	
N. τὸ τέλυψόμενον, τοῦ τέλυψόμενου.	

Indefinitum primum.

M. ὁ τυφθεῖς, τοῦ τυφθέντος ;	} verberatus.
F. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης ;	
N. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.	

Futurum primum.

M. ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησόμενου ;	} verberandus.
F. ἡ τυφθησόμενη, τῆς τυφθησόμενης ;	
N. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησόμενου.	

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπ-εῖς, τοῦ τυπ-έντος ;	} verberatus.
F. ἡ τυπ-εῖσα, τῆς τυπ-είσης ;	
N. τὸ τυπ-έν, τοῦ τυπ-έντος.	

Futurum secundum.

M. ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησόμενου ;	} verberandus.
F. ἡ τυπησόμενη, τῆς τυπησόμενης ;	
N. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησόμενου.	

¹ Vel verberabatur, Gresser. et alii.² Qui mox verberatus erit, Vislin.

Conjugationes verborum gravitonorum passivae vocis per tempora et moas.

Prima conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.
Praef.	τύπῃ-ομαι	τύπῃ-ου,	τύπῃ-οίμην,	τύπῃ-ωμαι,
Imperf.	ἐτύπῃ-ομην,	}	τέλυ-μμένος	τέλυ-μμένος,
Perf.	τέλυ-μαι,		εἶην,	ω,
Plusq. p.	ἔτελύ-μην,		τέλυλ-οίμην,	τέλυλ-οίμην,
Paul. p. f.	ἦλύ-ομαι,	τύφθ-ῆι,	τυφθ-εἶην,	τυφθ-ῶ,
Indef. I.	ἐτύφθ-ην,	τύφθ-ῆι,	τυφθῆσ-οίμην,	τυφθῆσ-οίμην,
Fut. I.	τυφθῆσ-ομαι,	τύπῃ-ηδι,	τυπῃ-εἶην,	τυπῃ-ῶ,
Indef. 2.	ἐτύπῃ-ην,	}	τυπῃσ-οίμην,	τυπῃσ-οίμην,
Fut. 2.	τυπῆσ-ομαι,			

Secunda conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.
Praef.	λέγῃ-ομαι,	λέγῃ-ου,	λέγῃ-οίμην,	λέγῃ-ωμαι,
Imperf.	ἐλέγῃ-ομην,	}	λελέ-μμένος	λελέ-μμένος,
Perf.	λελέ-μαι,		εἶην,	ω,
Plusq. p.	ἔλελέ-μην,		λελέξ-οίμην,	λελέξ-οίμην,
Paul. p. f.	ἠλέξ-ομαι,	λέχθ-ῆι,	λεχθ-εἶην,	λεχθ-ῶ,
Indef. I.	ἐλέχθ-ην,	λέγῃ-ηδι,	λεχθῆσ-οίμην,	λεχθῆσ-οίμην,
Fut. I.	λεχθῆσ-ομαι,	λέγῃ-ηδι,	λεγῃ-εἶην,	λεγῃ-ῶ,
Indef. 2.	ἐλέγῃ-ην,	}	λεγῃσ-οίμην,	λεγῃσ-οίμην,
Fut. 2.	λεγῆσ-ομαι,			

Particip.

τύπῃόμενος.

τέλυμμένος.

τέλυλόμενος.

τυφθείς.

τυφθῆσόμενος.

τυπῃείς.

τυπῃσόμενος.

Particip.

λέγόμενος.

λελέμμένος.

λελέξόμενος.

λεχθείς.

λεχθῆσόμενος.

λεγῃείς.

λεγῆσόμενος.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	ᾠείθ-ομαι	ᾠείθ-ου,	ᾠείθ-οίμην,	ᾠείθ-ωμαι,	ᾠείθ-εσθαι,	ᾠείθόμενος.
Imperf.	ἔᾠείθ-όμην,					
Perf.	ᾠέπει-σμαι,	ᾠέπει-σο,	ᾠέπει-σμένος είην,	ᾠέπει-σμένος ῶ,	ᾠέπει-σθαι,	ᾠέπεισμένος.
Plusq. p.	ἔᾠέπει-σμαι,					
Paul. p. f.	ᾠέπεισ-ομαι,		ᾠέπεισ-οίμην,		ᾠέπεισ-εσθαι,	ᾠέπεισόμενος.
Indef. I.	ἔᾠείσθ-ην,	ᾠείσθ-ητι,	ᾠείσθ-είην,	ᾠείσθ-ῶ,	ᾠείσθ-ῆναι.	ᾠείσθ-εις.
Fut. I.	ᾠείσθῃσ-ομαι,		ᾠείσθῃσ-οίμην,		ᾠείσθῃσ-εσθαι,	ᾠείσθῃσόμενος.
Indef. 2.	ἔᾠίθ-ην,	ᾠίθ-ητι,	ᾠίθ-είην,	ᾠίθ-ῶ,	ᾠίθ-ῆναι,	ᾠίθ-εις.
Fut. 2.	ᾠίθῃσ-ομαι,		ᾠίθῃσ-οίμην,		ᾠίθῃσ-εσθαι,	ᾠίθῃσόμενος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φράζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φράζόμενος.
Imperf.	ἔφράζ-όμην,					
Perf.	ᾠέφρα-σμαι,	ᾠέφρα-σο,	ᾠέφρασ-μένος είην,	ᾠέφρασ-μένος ῶ,	ᾠέφρασ-σθαι,	ᾠέφρασμένος.
Plusq. p.	ἔᾠέφρα-σμαι,					
Paul. p. f.	ᾠέφρασ-ομαι,		ᾠέφρασ-οίμην,		ᾠέφρασ-εσθαι,	ᾠέφρασόμενος.
Indef. I.	ἔφρασθ-ην,	φρασθ-ητι,	φρασθ-είην,	φρασθ-ῶ,	φρασθ-ῆναι,	φρασθ-εις.
Fut. I.	φρασθῃσ-ομαι,		φρασθῃσ-οίμην,		φρασθῃσ-εσθαι,	φρασθῃσόμενος.
Indef. 2.	ἔφράδ-ην,	φράδ-ητι,	φράδ-είην,	φράδ-ῶ,	φράδ-ῆναι,	φράδ-εις.
Fut. 2.	φράδῃσ-ομαι,		φράδῃσ-οίμην,		φράδῃσ-εσθαι,	φράδῃσόμενος.

Quinta

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
--	----------	----------	--------	-----------	----------	-----------

φραδῆσ-εσθαι, φραδῆσόμεν-ος.

φραδῆσ-οίμην, φραδῆσ-οίμην,

φραδῆσ-οίμαι, φραδῆσ-οίμαι,

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particp.
Praef.	σπεύρωμαι,	σπεύρω, }	σπεύρω-οίμην,	σπεύρω-ωμαι,	σπεύρω-εσθαι,	σπεύρώμεν-ος.
Imperf.	ἔσπευρον, }	ἔσπευρον, }	ἔσπευρον-οίμην,	ἔσπευρον-έων,	ἔσπευρον-εσθαι,	ἔσπευρόμεν-ος.
Perf.	ἔσπευρα, }	ἔσπευρα, }	ἔσπευρα-οίμην,	ἔσπευρα-έων,	ἔσπευρα-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Plusq.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Paul. p. f.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Indef. 1.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Fut. 1.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Indef. 2.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.
Fut. 2.	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν,	ἔσπευρα-μεν-οίμην,	ἔσπευρα-μεν-έων,	ἔσπευρα-μεν-εσθαι,	ἔσπευρόσ-οίμαι.

†

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particp.
Praef.	ἀκούωμαι,	ἀκούω, }	ἀκούω-οίμην,	ἀκούω-ωμαι,	ἀκούω-εσθαι,	ἀκούώμεν-ος.
Imperf.	ἔκουνον, }	ἔκουνον, }	ἔκουνον-οίμην,	ἔκουνον-έων,	ἔκουνον-εσθαι,	ἔκουνόμεν-ος.
Perf.	ἔκουνον, }	ἔκουνον, }	ἔκουνον-οίμην,	ἔκουνον-έων,	ἔκουνον-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Plusq.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Paul. p. f.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Indef. 1.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Fut. 1.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Indef. 2.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.
Fut. 2.	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν,	ἔκουνον-μεν-οίμην,	ἔκουνον-μεν-έων,	ἔκουνον-μεν-εσθαι,	ἔκουνόσ-οίμαι.

Temporum

NOVEM sunt tempora in voce passiva ¹, quorum tria ab activa ducuntur; praesens, perfectum, indefinitum secundum.

Praesens.

PRAESENS formatur a prima persona singulari praesentis activi, mutando ω in $\sigma\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\sigma\mu\alpha\iota$.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando $\mu\alpha\iota$ in $\mu\eta\nu$, et praeponendo augmentum: ut, $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\sigma\mu\alpha\iota$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\acute{o}\mu\eta\nu$.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti activi, mutando in conjugatione

Prima $\phi\alpha$ { purum in $\mu\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$.
impurum in $\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\mu\alpha\iota$.

Secunda $\chi\alpha$ in $\gamma\mu\alpha\iota$: ut, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$.

Tertia $\kappa\alpha$ in $\sigma\mu\alpha\iota$: ut, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\kappa\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$.

Quarta $\kappa\alpha$ { in $\sigma\mu\alpha\iota$: ut, $\pi\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\kappa\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\sigma\mu\alpha\iota$.

$\chi\alpha$ { in $\gamma\mu\alpha\iota$: ut, $\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\alpha$, $\acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\alpha\iota$.

Quinta $\kappa\alpha$ in $\mu\alpha\iota$: ut, $\epsilon\phi\alpha\lambda\kappa\alpha$, $\epsilon\phi\alpha\lambda\mu\alpha\iota$.

{ in $\sigma\mu\alpha\iota$, si vocalis natura brevis vel anceps praecedat: ut, $\kappa\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\kappa\alpha$, $\kappa\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\sigma\mu\alpha\iota$, α $\chi\rho\acute{\iota}\omega$ $\upsilon\eta\rho\sigma\sigma\circ$.

Sexta $\kappa\alpha$ { in $\mu\alpha\iota$, si vocalis longa vel diphthongus praecedat: ut, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\kappa\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$, α $\lambda\omicron\upsilon\omega$ $\iota\omega\upsilon\sigma\sigma\circ$.

Disyllaba primae conjugationis, quae in penultima habent $\tau\rho\epsilon\iota$, mutant ϵ in α in penultima perfecti passivi: ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\epsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha\mu\mu\alpha\iota$ a $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ verto. Sic $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ nutrio, et $\sigma\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ verto.

¹ Vide supra, pag. 41.

² Quae de sexta conjugatione hic dicuntur, spectant etiam ad verba contracta, quae ex illa oriuntur, ut postea ostendetur.

Quaedam secundae conjugationis ex *eu* abjiciunt : ut, *πέφευχα, πέφυγμαι, α φεύγω fugio*. Sic *τέτυχα, τέτυγμαι, α τεύχο fabricor*.

Quaedam verba sextae conjugationis formant perfectum in *μαι*, cum penultima perfecti activi sit brevis vel anceps : ut, *ἤροκα, ἤρομαι, ab ἀρόω aro*. Sic *δέω ligo, δράω facio, δύν induo, ιδρύω colloco, κονιάω pulvere inspergo, λύω solvo, ὀνύω vitupero, ὀράω video, πειράω tento, τίω honoro* ; *θεάομαι video, ἰάομαι sano*.

Nonnulla etiam in *σμαι*, cum penultima praeteriti activi sit longa : ut, *ἤκουκα, ἤκουσμαι, ab ἀκούω audio*. Sic *θραύω frango, κελεύω jubeo, κναιώ rado, κρούω pulso, λεύω lapido, παίω percutio, πναιώ impingo, ραίω pressundo, σείω moveo, χώς aggerem duco*.

Quaedam *σ* modo assumunt, modo abjiciunt : ut, *κέκλεικα, κέκλεισμαι et κέκλειμαι, α κλείω claudo*. Sic *κολλώω amputo, κρούω pulso, πᾶω possideo*.

In verbis quintae conjugationis in *νω* Attici formant perfectum passivum per *σμαι* : ut, *πέφαγκα, πέφασμαι pro πέφαμμαι* ¹. Sic *μναινω foedo, μολύνω inquino*.

Cum tertia singularis perfecti desinit in *ται* impurum, tertia pluralis per participium et *εἰσι* in modo indicativo, *εἴησαν* in optativo, et in subjunctivo *ωσι* effertur : ut, *τέτυπται, τετύμμενοι εἰσι, εἴησαν*, et *ῶσι*. Sin desinit in *ται* purum, secundae et tertiae duali *σ* interferitur ; et tertia pluralis fit interponendo *ν* antè *ται* : ut, *τέτισθον, τέτισθον, τέτινται, α τέτιται*.

Obs. Iones formant tertiam pluralem a tertia singulari in perfecto et plusquam perfecto, interserendo *α* antè *ται* vel *το* : ut, *ἔφαλται ἐφάλαται, ἔφαλτο ἐφάλατο*. Verum si tenuis praecedat, vertitur in suam aspiratam, et *σ* in *θ*, aliquando in *δ* : ut, *τέτυπται τετύφαται, ἐτέτυπτο ἐτετύφατο ; πέπεισται πεπέιδασται, ἐπέπειστο ἐπεπείδατο ; ἐσκεν- ασται ἐσκενάδαται, ἐσκεύαστο ἐσκενάδατο*. Si vocalis longa

¹ Vid. supra, p. 2. not. 3.

vel diphthongus praecedat, plerumque corripitur: ut, τεδεῖσαι τεδεαῖσαι, ἐτέδειλο ἐτεδέαλο, a τίδεμαι ponor.

Plusquam perfectum.

PLUSQVAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando *μαι* in *μην*, et praefigendo augmentum *ε*, si verbum incipiat a consonante: ut, τέλυμαι, ἐτέλυμην.

Personae plusquam perfecti formantur eadem ratione, ac personae perfecti, ἦσαν tantum in modo indicativo pro τισὶ adjecto: ut, ἐτέτυπτο, τέλυμένοι ἦσαν.

Paulo post futurum.

PAULO post futurum formatur a secunda persona singulari perfecti, *οι* inserto ante *αι*: ut, τέλνψαι, τέλνψομαι.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a tertia persona singulari perfecti, mutando *ται* in *θην*, et tenues in aspiratas; et detrahendo literam geminationis: ut, τέλνπται, ἐτίφθην.

Variant autem his modis, quae sequuntur:

Assumunt *σ* ante *θην*, { ἐμνήσθην recordatus sum, a μέμνηται.
ἐρρώσθην convalesci, ab ἐρρωται.

Abjicit *σ* ante *θην*, ἐσώθην servatus sum, a σέσωται.

Mutant *η* in *ε*, { εὐρέθην inventus sum, ab εὔρηται.
ἡρέθην sublatus sum, ab ἡρηται.
ἐσχέθην habitus sum, ab ἐσχρηται.

Verba, quae in perfecto verterant *ε* in *α*, hic resumunt *ε*: ut, ἐσίσταμαι, ἐσίστρεφθην, a σίστρω verito.

Futurum primum.

FUTVRVM primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando *ν* in *σομαι*, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando *ν* in *σομαι*, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

singulari indefiniti secundi activi, mutando *ov* in *ην* : ut, *ἐτύπον, ἐτύπην*.

Futurum secundum.

FUTURVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *v* in *σμαι*, et abjiciendo augmentum : ut, *ἐτύπην, ἐτύπησμαι*.

RELIQVI modi formantur ab indicativo, et tempora a suis temporibus, ut in voce activa.

Vox media.

VERBVM medium dicitur, quia mediam inflexionem et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

Activam habet terminationem in perfecto et plusquam perfecto, in reliquis temporibus passivam.

Media autem verba non ita vocantur ratione significationis, quasi ubivis activè vel passivè pro arbitrio accipi possint, ut communia apud Latinos ; sed quòd saltem nonnulla, et in quibusdam temporibus, utramque significationem habent : ut, *ἀγομαι dico*, et *διχορ*.

Activa significatio tribuenda est, ut aliqui volunt, praeteritis, indefinitis, et futuris ; et activè sunt interpretanda, nisi figurata locutio aliud suadeat, aut per se passionem significant : ut, *μέμνηναι insanivi*, *αμαίνω* ; *δέσσηται computrui*, *ασήπω* ; *τέτηκα contabui*, *ατήκω* ; et similia ¹.

¹ Ita *Greiserus* et alii. Plurima autem hoc genus verba, in nonnullis saltem temporibus, neque activam, neque passivam, significationem propriè sic dictam sortiri ; sed actionem in agentem reflexam denotare, ostendit *Kusterus*. Sic *ἐπιβλῆναι* alium urgere significat ; *ἐπιβλῆσαι* vero seipsum urgere, hoc est, urgere se : *καίπειν* tondere alium, *καίπασθαι* seipsum tondere ; *μικθῆναι* locare ; *μικθῆσθαι* conducere, hoc est, facere sibi locari. Haec Latinis verba reciproca vocantur.

Conjugationes. verborum gravitoniorum vocis mediae per tempora et modos.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	τύπῃ-ομαι,	τύπῃ-ου,	τυπῇ-οίμην,	τύπῃ-ωμαι,	τύπῃ-εσθαι,	τυπόμεν-ος.
Imperf.	τυπῇ-ομένη,		τυπ-οίμην,		τύπ-εσθαι,	τυπόμεν-ος.
Fut. 1.	τύπ-ομαι,	τύπ-αι,	τυπ-αίμην,	τύπ-ωμαι,	τύπ-ασθαι,	τυπόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐτύπ-αίμην,					
Perf.	τέτυπ-α,	τέτυπ-ε,	τέτυπ-οίμι,	τέτυπ-ω,	τέτυπ-έναι,	τέτυπ-ώς.
Plusq. p.	ἔτετυπ-ειν,				τυπ-έσθαι,	τυπόμεν-ος.
Indef. 2.	ἔτυπ-οίμην,	τυπ-οῦ,	τυπ-οίμην,	τύπ-ωμαι,	τυπ-εῖσθαι,	τυπόμεν-ος.
Fut. 2.	τυπ-οῦμαι,					

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμεν-ος.
Imperf.	ἐλεγ-οίμην,		λεξ-οίμην,		λέξ-εσθαι,	λεξόμεν-ος.
Fut. 1.	λέξ-ομαι,	λέξ-αι,	λεξ-αίμην,	λέξ-ωμαι,	λέξ-ασθαι,	λεξόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐλέξ-αίμην,					
Perf.	λέλογ-α,	λέλογ-ε,	λελόγ-οίμι,	λελόγ-ω,	λελογ-έναι,	λελογ-ώς.
Plusq. p.	ἐλέλογ-ειν,				λεγ-έσθαι,	λεγόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐλεγ-οίμην,	λεγ-οῦ,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λεγ-εῖσθαι,	λεγόμεν-ος.
Fut. 2.	λεγ-οῦμαι,					

Tertia

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	πείθ-μαι,	{ πείθ-ου,	πείθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πείθόμεν-ος.
Imperf.	ἔπειθ-όμην,		ἔπειθ-οίμην,			
Fut. 1.	πείσ-ομαι,	{ πείσ-αι,	πείσ-αίμην,	πείσ-ωμαι,	πείσ-ασθαι,	πείσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἔπεισ-άμην,		ἔπεισ-αίμην,			
Perf.	πέπεισθ-α,	{ πέπεισθ-ε,	πέπεισθ-οίμι,	πέπεισθ-ω,	πέπεισθ-έναι	πέπεισθ-ώς.
Plur. p.	ἔπεισθ-οίμι,		ἔπεισθ-οίμι,			
Indef. 2.	ἔπεισθ-όμην,	{ πείθ-ού,	πείθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πείθόμεν-ος.
Fut. 2.	πείσ-ομαι,		πείθ-οίμην,		πείθ-είσθαι,	πείθόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	{ φράζ-ου,	φράζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φράζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφράζ-όμην,		ἐφράζ-οίμην,			
Fut. 1.	φράσ-ομαι,	{ φράσ-αι,	φράσ-αίμην,	φράσ-ωμαι,	φράσ-ασθαι,	φράσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐφράσ-άμην,		ἐφράσ-αίμην,			
Perf.	πέφραδ-α,	{ πέφραδ-ε,	πέφραδ-οίμι,	πέφραδ-ω,	πέφραδ-έναι,	πέφραδ-ώς.
Plur. p.	ἔπεφραδ-οίμι,		ἔπεφραδ-οίμι,			
Indef. 2.	ἐφραδ-όμην,	{ φραδ-ού,	φραδ-οίμην,	φραδ-ωμαι,	φραδ-εσθαι,	φραδόμεν-ος.
Fut. 2.	φράσ-ομαι,		φραδ-οίμην,		φραδ-είσθαι,	φραδόμεν-ος.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	σπείρ-ομαι,	σπείρ-ον,	σπείρ-οίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπείρόμεν-ος.
Imperf.	ἔσπείρ-ομην,	}	σπερ-οίμην,	σπερ-εῖσθαι,	σπερ-εῖσθαι,	σπερούμεν-ος.
Fut. 1.	σπερ-οῦμαι,		σπερ-αίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-ασθαι,	σπείράμεν-ος.
Indef. 1.	ἔσπειρ-άμην,	}	σπερ-αίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-ασθαι,	σπείράμεν-ος.
Perf.	ἔσπυρ-α,		ἔσπυρ-οιμι,	ἔσπυρ-ω,	ἔσπυρ-έναι,	ἔσπυρ-ώς.
Plusq. p.	ἔσπυρ-ειν,	}	σπαρ-οίμην,	σπάρ-ωμαι,	σπαρ-έσθαι,	σπαρούμεν-ος.
Indef. 2.	ἔσπαρ-όμην,		σπαρ-οίμην,	σπάρ-ωμαι,	σπαρ-έσθαι,	σπαρούμεν-ος.
Fut. 2.	σπαρ-οῦμαι,	σπαρ-οῦ,	σπαρ-οίμην,	σπαρ-οίμην,	σπαρ-εῖσθαι,	σπαρούμεν-ος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	ἀκού-ομαι,	ἀκού-ον,	ἀκού-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκούόμεν-ος.
Imperf.	ἤκου-όμην,	}	ἀκουσ-οίμην,	ἀκούσ-ωμαι,	ἀκούσ-εσθαι,	ἀκουστόμεν-ος.
Fut. 1.	ἀκούσ-ομαι,		ἀκουσ-αίμην,	ἀκούσ-ωμαι,	ἀκούσ-ασθαι,	ἀκουσάμεν-ος.
Indef. 1.	ἤκουσ-άμην,	}	ἀκουσ-αίμην,	ἀκούσ-ωμαι,	ἀκούσ-ασθαι,	ἀκουσάμεν-ος.
Perf.	ἤκου-α,		ἤκου-οιμι,	ἤκού-ω,	ἤκου-έναι,	ἤκου-ώς.
Plusq. p.	ἤκού-ειν,	}	ἀκο-οίμην,	ἀκο-ωμαι,	ἀκο-έσθαι,	ἀκούόμεν-ος.
Indef. 2.	ἤκο-όμην,		ἀκο-οίμην,	ἀκο-ωμαι,	ἀκο-έσθαι,	ἀκούόμεν-ος.
Fut. 2.	ἀκο-οῦμαι,	ἀκο-οῦ,	ἀκο-οίμην,	ἀκο-οίμην,	ἀκο-εῖσθαι,	ἀκούόμεν-ος.

temporum

Temporum formatio.

PRAESENS idem est cum praesenti passivo : ut, τύπλομαι.

IMPERFECTVM idem est cum imperfecto passivo : ut, ἔτυπλόμην.

Futurum primum.

FUTVRVM primum formatur a prima persona singulari futuri primi activi, vertendo ω in ομαι : ut, τύψω, τύψομαι.

Sed in quinta conjugatione ω circumflexum vertitur in οῦμαι : ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι : ad formam scilicet futuri secundi in caeteris conjugationibus.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi activi, addendo μην : ut, ἔτυψα, ἔτυψάμην.

Indic. Sing. ἔτυψ-άμην, ἐτύψω, ἐτύψ-αιο : Dual. ἐτυψ-άμεθον, ἐτύψ-ασθον, ἐτυψ-άσθην : Plur. ἐτυψ-άμεθα, ἐτύψ-ασθε, ἐτύψ-αντο.

Imper. Sing. τύψ-αι, τυψ-άσθω : Dual. τύψ-ασθον, τυψ-άσθων : Plur. τύψ-ασθε, τυψ-άσθωσαν.

Optat. Sing. τυψ-αίη, τυψ-αιο, τυψ-αιο : Dual. τυψ-αίμεθον, τυψ-αίσθον, τυψ-αίσθην : Plur. τυψ-αίμεθα, τυψ-αίσθε, τυψ-αιντο.

Subjunctivus, infinitivus, et participium petantur ex tabula praecedenti.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti activi, assumendo characteristicam indefiniti secundi pro sua : ut, τέτυφα, τέτυπα.

Penultima hujus temporis plerumque est eadem cum penultima perfecti activi.

Sed in penultima praesentis activi

α	} mutatur in	η	} ut,	θάλλω germino, τέθηλα.
αι		υ		φαίνω appareo, πέφνηα.
ει		οι		πείθω suadco, πέποιθα.

Dissyllaba,

Disyllaba, quae habent ε in penultima futuri primi activi, mutant ε in ο, in penultima perfecti medii: ut, λέγω, λέξω, λέλογα; et σπείρω, σπερῶ, ἐσπορα.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tantum κ: ut, λελυκα, λέλυα, α λῶ *λυο*.

Perfecta activa in ηκα abjiciunt ηκ: ut, τετέμηκα, τέτομα, α τέμνω.

Plusquam perfectum.

PLVSQVAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν, et praeponendo augmentum ε, si verbum incipiat a consonante: ut, τέτυπα, ἐτετύπειν: ut in voce activa.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi activi, mutando ον in ὀμην: ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Imper, Sing. τυπ-οῦ, τυπ-έσθω: Dual. τυπ-εσθον, τυπ-έσθων: Plur. τίπ-εσθε, τυπ-έσθωσαν¹.

Futurum secundum.

FVTVRVM secundum formatur a prima persona singulari futuri secundi activi, mutando ω circumflexum in οῦμαι: ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Indic. Sing. τυπ-οῦμαι, τυπῇ, τυπ-εῖται: Dual. τυπ-οῦμεδον, τυπ-εῖσθον, τυπ-εῖσθον: Plur. τυπ-οῦμεδα, τυπ-εῖσθε, τυπ-οῖνται.

Optat. Sing. τυπ-οῖμην, τυπ-οῖο, τυπ-οῖτο: Dual. τυπ-οῖμεδον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οῖσθον: Plur. τυπ-οῖμεδα, τυπ-οῖσθε, τυπ-οῖντο.

Infinitivus, et participium, ut in tabula praecedenti.

In quinta conjugatione futurum secundum idem est ac primum, si ita sit in voce activa: ut, ψαλῶ, ψαλῶμαι².

Sed tria haec ἔδω edo, πίω bilo, et ξάγω ero, futurum secundum non circumflectunt: ut, ἔδωμαι, ἔδωσαι, ἔδωσαι; infinitivo ἔδεσθαι: pro ἔδωμαι, ἔδῃ, ἔδειται; ἔδεισθαι. Et sic reliqua.

¹ Inflectitur hic modus imperativus, ne in accentu percent tyrōnes.

² Alioquin discrepant: ut, σπείρω, futuro primo σπερῶ. σπερῶμαι; secundo σπαρῶ, σπαροῦμαι.

Comparatio verbi gravitoni primae conjugationis per similia tempora et modos trium vocum.

Modus indicativus.

	Activa,	Passiva.	Medja,
Praef.	τύπω,	τύπομαι,	τύπομαι verberor.
Imp.	ἔτυπον,	ἐτυπόμεν,	ἐτυπόμεν verberabar.
Fut. 1.	τύψω,	τυφθήσομαι,	τύψομαι verberabo.
Indef. 1.	ἔτυφα,	ἐτύφην,	ἐτυφάμεν verberavi.
Perf.	τέτυφα,	τέτυμμαι,	τέτυπα verberavi.
Plusq. p.	ἔτελύφειν,	ἐτετύμην,	ἐτελύπειν verberaveram.
Pau. p. f.		τετύπομαι,	
Indef. 2.	ἔτυπον,	ἐτύπην,	ἐτυπόμην verberavi.
Fut. 2.	τυπῶ,	τυπήτομαι,	τυποῦμαι verberabo.

Imperativus,

Pr. et Im.	τύπε,	τύπου,	τύπου verberare.
Indef. 1.	τύπον,	τύφῃσι,	τύψαι verberato tu.
P. et P. p.	τέτυφε,	τέτυφο,	τέτυπε verberaveris ¹ .
Indef. 2.	τύπε,	τύπῃσι,	τυποῦ verberato tu.

Optativus.

Pr. et Im.	τύποίμι,	τυπλοίμην,	τυπλοίμην verberer ² .
Fut. 1.	τύψοίμι,	τυφθισοίμην,	τυψοίμην verberem ³ .
Indef. 1.	τύψαιμι,	τυφθείην,	τυψαίμην verberaverim.
P. et P. p.	τετύφοίμι,	τετυμμένος εἶην,	τελύποίμι verberaverim ⁴ .
Pau. p. f.		τετυψοίμην,	
Indef. 2.	τύποίμι,	τυπείην,	τυποίμην verberavissim.
Fut. 2.	τυποίμι,	τυπησοίμην,	τυποίμην verberem ³ .

¹ Ita Grotius. Fac verberaveris, Vrsinus. ² Vel verberarer. ³ Vel verberaturus sim, Vrsinus. ⁴ Vel verberavissim.

Subjun-

Subjunctivus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Pr. et Im.	τύπῳ,	τύπῳμαι,	τύπῳμαι verberer ¹ .
Indef. 1.	τύψω,	τυφθῶ,	τύψῳμαι verberaverim ² .
P. et P. p.	τετύφω,	τελυμμένος ᾶ,	τελύψω verberaverim ³ .
Indef. 2.	τύπῳ,	τυπῶ,	τύπῳμαι verberaverim ⁴ .

Infinitivus.

Pr. et Im.	τύπλειν,	τύπλεσθαι,	τύπλεσθαι verberari.
Fut. 1.	τύψειν,	τυφθήσεσθαι,	τύψεσθαι verberaturum esse
Indef. 1.	τύψαι,	τυφθῆναι,	τύψασθαι verberavisse.
P. et P. p.	τελυφέναι,	τελύφθαι,	τελυπέναι verberavisse.
Pau. p. f.		τελύψεσθαι,	
Indef. 2.	τυπεῖν,	τυπῆναι,	τυπέσθαι verberavisse.
Fut. 2.	τυπεῖν,	τυπήσεσθαι,	τυπεῖσθαι verberaturum esse

Participium.

Pr. et Im.	τύπλων,	τυπλόμενος,	τυπλόμενος verberatus.
Fut. 1.	τύψ-ων,	τυφθισόμενος,	τυφόμενος verberaturus.
Indef. 1.	τύψας,	τυφθείς,	τύψάμενος qui verberavit.
P. et P. p.	τετυφώς,	τελυμμένος,	τελυπώς qui verberavit ⁵ .
Pau. p. f.		τελυφόμενος,	
Indef. 2.	τυπῶν,	τυπείς,	τυπόμενος qui verberavit.
Fut. 2.	τυπῶν,	τυπησόμενος,	τυπούμενος verberaturus.

Verbum deponens.

SVNT etiam verba quaedam gravitona, quae activè ferè significant, sed in passiva et media voce tantum inflectuntur : ut, δέχομαι capio.

¹ Vel verberārer.² Vel verberāvero.³ Vel verberavissē.⁴ Vel verberāvero.⁵ Vel verberaveras.

Conjugatio verbi deponentis per tempora et modos.

Conjugatio verbi deponentis per tempora et modos¹.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praesens.	δέχ-ομαι,	δέχ-ου,	δέχ-οίμην,	δέχ-ωμαι,	δέχ-εσθαι,	δέχόμεν-ος.
Imperfect.	ἔδεχ-ομην,		δέχ-οίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-εσθαι,	δέξόμεν-ος.
Fut. I. med.	δέξ-ομαι,	δέξ-αι,	δέξ-αίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-ασθαι,	δέξάμεν-ος.
Ind. I. med.	ἔδεξ-αμην,		δέδε-ίμενος	δέδε-ίμενος	δέδε-χθαι,	δέδειμέν-ος.
Perf. pas.	δέδε-ίμαι,	δέδε-ξο,	εἶην,	δέδε-ξω,	δέδε-ξθαι,	δέδεξόμεν-ος.
Pl. per. pas.	ἔδεδε-ίμεν,		δέδεξ-οίμην,	δέδεξ-ωμαι,	δέδεξ-εσθαι,	δέδεξόμεν-ος.
P. p. futur.	δέδεξ-ομαι,	δέχθ-ητι,	δέχθ-εἶην,	δέχθ-ωμαι,	δέχθ-ήσθαι,	δέχθ-είς.
Ind. I. pas.	ἔδεχθ-ην,		δέχθ-οίμην,	δέχθ-ωμαι,	δέχθ-ήσθαι,	δέχθ-ήσμε-νός.
Fut. I. pas.	δέχθ-ήσ-ομαι,					

VERBA quaelibet gravitona ratione temporum praecipuorum sic conjunguntur.

Aktivum Praes.	τύπω,	Futur. I.	τύπω,	Perfect.	τέτυπα.
Passivum,	τύπομαι,	Perfect.	τέτυμμαι,	Indef. 2.	ἐτύπην.
Medium,	τύπομαι,	Futur. I.	τύπομαι,	Perfect.	τέτυπα.
Deponens,	δέχομαι,	Futur. I.	δέξομαι,	Perfect.	δέδεσμαι.

¹ Horum aliquot inter *anomala* postea occurrent. Catalogum autem satis amplum scriptum dedit *Ursinus*, ut nuper etiam *Alex. Gabr. de Woulyn Halroics*.

² Persuasa habent infinitivum secundum medium : ut, *πύθουμαι* *sciscitor*, *ἐμπύθουμαι*.

³ Ex tribus his temporibus reliqua omnia, utpote cognata, facile deduci possunt.

VERBA

VERBA CONTRACTA.

VERBA contracta oriuntur e verbis sextae conjugationis in *άω, έω, όω* ; unde tres habent conjugationes.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.	Futur.	Perfect.
Prim.	<i>άω, τιμάω</i>	<i>ήσω, τιμήσω</i>	<i>ήκα, τέλειμην, honoro.</i>
Secun.	<i>έω, φιλέω</i>	<i>ήσω, φιλήσω</i>	<i>ήκα, πεφίληκα, amo².</i>
Tert.	<i>όω, χρυσόω</i>	<i>ώσω, χρυσώσω</i>	<i>ώκα, κεχρύσωκα, deauro.</i>

FIT autem contractio tantum in praesenti et imperfecto ; idque per omnes modos et participia, ad hunc modum³.

In prima conjugatione.

Si *ο* vel *ω*, *οι* vel *ου*, sequitur *α*, fit contractio in *ω*.

In caeteris fit contractio in *α*.

In secunda conjugatione.

Duplex *εε* contrahitur in *ει*, sed *εο* in *ου*.

In caeteris contractio fit tollendo *ε*.

In tertia conjugatione.

Si *ε* vel *ο* vel *ου* sequitur *ο*, fit contractio in *ου*.

Si *η* vel *ω* sequitur *ο*, fit contractio in *ω*.

In caeteris fit contractio in *οι* : nisi in infinitivo activo, qui contrahitur in *ούν* ; ut, *χρυσόειν, χρυσούν⁴.*

RELIQVA tempora sequuntur naturam gravitonorum, unde proveniunt.

¹ Ut e quinta declinatione substantivorum simplicium sunt nomina contracta : sic e verbis gravitonis sextae conjugationis sunt verba contracta, quae et *circumflexa* vocantur ; quod duabus syllabis, quarum prior aphaebatur, in unam contractis, accentum habent circumflexum : ut, *τιμάω, τιμῶ.*

² Verbis *βοάω* *clamo*, et *ποιέω* *facio*, quae priores hinc adducunt editiones, desunt indefinitum et futurum secundum, et perfectum medium.

³ Forma contracta usitatior est, quam non contracta.

⁴ Quod de vocalibus *α, η, ω*, post contractionem in eas factam subscripto supra pag. 41. dictum fuit, hic locum habere observetur.

Paradigma conjugationum verborum contractorum in voce activa.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.		Plural.	
Pr. {	1. τιμ-άω ὦ,	ἄε αἶ	ἄε ᾱ	ἄε ᾱ	ἄε ᾱ
2. φιλ-έω ὦ,	ἔει εἶ	ἔει εἶ	ἔει εἶ	ἔει εἶ	ἔει εἶ
3. χρεσ-ὀω ὦ,	οἷς οἷς	οἷς οἷς	οἷς οἷς	οἷς οἷς	οἷς οἷς
Im. {	1. ἐτίμ-αον ὦν,	αε ας	αε ας	αε ᾱ	αε ᾱ
2. ἐφιλ-έον οὖν,	εἷς εἷς	εἷς εἷς	εἷς εἷς	εἷς εἷς	εἷς εἷς
3. ἐχρεσ-οον οὖν,	οἷς οὖς	οἷς οὖς	οἷς οὖς	οἷς οὖς	οἷς οὖς

Imperativus.

Pr. {	1. τιμ-αε ας,	ἄε ᾱ	ἄε ᾱ	ἄε ᾱ	ἄε ᾱ
et {	2. φιλ-αε εἷς,	ἔει εἶ	ἔει εἶ	ἔει εἶ	ἔει εἶ
Im. {	3. χρεσ-αε οὖς,	οἷς οὖς	οἷς οὖς	οἷς οὖς	οἷς οὖς

Optativus.

Pr. {	1. τιμ-άοιμι ὦμι,	ἄοι ᾱ	ἄοι ᾱ	ἄοι ᾱ	ἄοι ᾱ
et {	2. φιλ-έοιμι οἷμι,	ἔοι οἷς	ἔοι οἷς	ἔοι οἷς	ἔοι οἷς
Im. {	3. χρεσ-οοιμι οἷμι,	οἷς οἷς	οἷς οἷς	οἷς οἷς	οἷς οἷς

Subjunctivus.

	Sing.	Dual.	Plural.
Praef.	{ 1. τι-άω ω, 2. φιλ-έω ω, 3. χρω-ομαι ω,	{ άν α, έν η, όν οίς,	{ άν α έν η όν ω
et		{ τόν τόν τέν τέν τόν τον	{ λέν λέν μέν μέν όν ώ
Imperf.		{ άν α έν η όν οίς,	{ άν α έν η όν ω

Infinitivus:

Præf. et Imperf. 1. τιμ-άειν ἄν. 2. φιλ-έειν εἶν. 3. χρυσ-όειν οὖν.

Partici, ium.

Gen.

Praef. { 1. τιμ-άων ὢν, άουσα ὤσα, άον ὤν. έχοντας ὥντος, άοντας ὥντος.
 et { 2. φιλ-έων ὢν, έουσα ὤσα, έον ὤν. έχοντας ὥντος, έοντας ὤντος.
Imperf. { 3. χρυσ-άων ὢν, όουσα ὤσα, όον ὤν. όοντας ὥντος, όοντας ὤντος.

Participium perfectum primae conjugationis, eliso κ ; ut, γεῖαὼς pro γεῖακὼς, a γαίω *na/scor*; ita inflectitur:

Sing. N. γει-αὐς γει-ῶς, γει-αῦα γει-ῶσα, γει-αὸς γει-ῶς.

G. γεφ. ατος γεφ. ωτος, γεφ. αυ'ας γεφ. ωτης, γεφ. αυ'ας γεφ. ωτος, γεφ. αυ'ας γεφ. ωτης.

Sic memòs pro meamòs, a m'aw curio.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praes.	τιμ-άω ὦ,	τίμ-αι α,	τιμ-άοιμι ὦμι,	τιμ-άω ὦ,	τιμ-άειν ἄν,	τιμ-άων ὦν,
Imp.	ἐτίμ-αον ὦν,		τιμῆσ-οιμι,		τιμῆσ-ειν,	τιμῆσ-ων.
Fut. 1.	τιμ-ήσω,	τίμ-ησον,	τιμῆσ-αιμι,	τιμῆσ-ω,	τιμῆσ-αι,	τιμῆσ-ας.
Ind. 1.	ἐτίμ-ησα,		τετιμῆκ-οιμι,	τετιμῆκ-ω,	τετιμῆκ-έναι,	τετιμῆκ-ώς.
Perf.	τετιμῆκ-ηκα,	τετίμ-ηκε,			τιμ-εῖν,	τιμ-ών.
Pl. p.	ἐτετιμῆκ-ηκειν,		τίμ-οιμι,	τίμ-ω,	τιμ-εῖν,	τιμ-ών.
Ind. 2.	ἐτιμ-ων,	τίμ-ε,	τιμ-οίμι,			
Fut. 2.	τίμ-ῶ,					

Secunda conjugatio.

Praes.	φιλ-έω ὦ,	φίλ-εε ει,	φιλ-έοιμι οῖμι,	φιλ-έω ὦ,	φιλ-έειν εῖν,	φιλ-έων ὦν.
Imp.	ἐφίλ-εον οὖν,		φιλήσ-οιμι,		φιλήσ-ειν,	φιλήσ-ων.
Fut. 1.	φιλ-ήσω,	φίλ-ησον,	φιλήσ-αιμι,	φιλήσ-ω,	φιλήσ-αι,	φιλήσ-ας.
Ind. 1.	ἐφίλ-ησα,		πεφιλήκ-οιμι,	πεφιλήκ-ω,	πεφιλήκ-έναι,	πεφιλήκ-ώς.
Perf.	πεφίλ-ηκα,	πεφίλ-ηκε,			φίλ-εῖν,	φίλ-ών.
Pl. p.	ἐπεφίλ-ηκειν,		φίλ-οιμι,	φίλ-ω,	φίλ-εῖν,	φίλ-ών.
Ind. 2.	ἐφίλ-ων,	φίλ-ε,	φίλ-οίμι,			
Fut. 2.	φίλ-ῶ,					

Tertia

Obs. 2. Aeoles in infinitivo vertunt $\alpha\upsilon$ in $\alpha\iota$ s : ut, γελαῖς, pro γελαῖν, *ridere*.

Obs. 3. Poëtae post contractionem in ω praeponunt σ : ut, καρηκομῶντες, καρηκομῶντες, α καρηκομῶ caput comatum habeo. Et α nonnunquam geminant : ut, τιμάσθαι pro τιμάσθαι.

In secunda conjugatione quaedam formant futurum in $\epsilon\sigma\omega$, et perfectum in $\epsilon\kappa\alpha$, per ϵ : ut, αἰσχύω dedecoro, ἀλέω molo, ἀρκέω sufficio, ἐμέω vomo, ξέω ferueo, νεικέω rixor, ξέω rado, τέλεω perficio, τρέω tremo.

Nonnulla habent ἦσω et ἔσω, ἦκα et ἔκα : ut, αἰνέω laudo, κηδέω curam gero, κορέω satio, κοτέω irascor, ποθέω desidero, πονέω laboro, στερέω privo, φορέω gesto, αἰδέομαι veneror, ἀχδέομαι gravor.

Disyllaba quaedam formant futurum in $\epsilon\upsilon\sigma\omega$, perfectum in $\epsilon\upsilon\kappa\alpha$: ut, θέω curro, νέω nato, πνέω spiro, πλέω navigo, ρέω fluo, χέω fundo. Sed δέω ligo, δήσω, δέδεκα.

Disyllaba hujus conjugationis admittunt tantum contractionem in $\epsilon\iota$: ut, πλέω, πλείεις, πλείς : caeterae terminationes manent incontractae. Leguntur tamen composita quaedam aliter contracta.

In tertia conjugatione quaedam formant futurum e perfectum per σ in penultima : ut, ἀρώω aro, ἐνθώω quatio, ὀμώω juro, ὀνόω vituperō. Sed ἔωω pasco, ἔώσω et ἔόσω.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona imperfecti, vocali ante $\sigma\upsilon$ abjecta : ut, ἐτίμαον, ἔτιμον; ἐφίλεον, ἔφιλον.

Reperitur tantum in verbis primae et secundae conjugationis, quae post contractionem delinunt in ω impurum : ut, τιμάω τιμῶ, φιλέω φιλῶ : caetera carent : ut, βοῶω βοῶ clamo, ποιεῶ ποιῶ facio¹.

¹ Idem quoque de futuro secundo, et perfecto medio, intelligi oportet.

Futurum secundum.

FUTURVM secundum primae et secundae conjugationis, si detur, idem est cum praesenti contracto¹; ut τιμῶ, φιλῶ.

VERBA tertiae conjugationis infinitivum secundum, futurum secundum, et perfectum medium non agnoscunt.

Paradigma trium conjugationum verborum contractorum in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plural.	
1. τιμ-άμεσαι ὦ	ἀν ᾧ, χε ᾧ	ἀε ᾧ, μέθον,	ἀε ᾧ, μέθα,	ἴαι.
2. φιλ-έμεσαι οὐ	ἐν ῇ, ἔε εἰ	ἐε εἰ, ἔε οὐ,	ἐε εἰ, ἔε οὐ	ῖο.
3. χερσ-όμεσαι οὐ	ὀν σί, ὄε οὐ	ὄε οὐ,	ὄε οὐ,	σθε, ὄε οὐ
1. ἐτιμ-αό ὦ	ἀν ὧ, ἀε ᾧ	ἀε ᾧ, μέθον,	ἀε ᾧ, μέθα,	ῖο.
2. ἐφιλ-εό οὐ	ἐν ὧ, ἐε εἰ	ἐε εἰ, ἔε οὐ,	ἐε εἰ, ἔε οὐ	σθε, ἔε οὐ
3. ἐχερσ-οό οὐ	ὄν ὧ, ὄε οὐ	ὄε οὐ,	ὄε οὐ,	σθε, ὄε οὐ
				σθε, ὄε οὐ

Praesens et Imperfectum.

1. τιμ-άου ὦ,	πé ᾧ,	συν,	σθε, ὄε οὐ
2. φιλ-έου οὐ,	ἐé εἰ,	σθε, ὄε οὐ	σθε, ὄε οὐ
3. χερσ-όου οὐ,	ὄé οὐ,	σθε, ὄε οὐ	σθε, ὄε οὐ

¹ Viriisque scilicet conjugationis in prima persona singulari, secundae vero per omnes numeros et personas.

Optativus.

Praesens et Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plur.	
1. τιμ-αί-ω	αί-ω	αί-ω	αί-ω	νίο.
2. φιλ-εοί-οι	οί-οι	οί-οι	οί-οι	σθε,
3. χρεσ-οοί-οι	οί-οι	οί-οι	οί-οι	νίο.
1. τιμ-ή-μην	ή-μην	ή-μην	ή-μην	νίτο.
2. πεφιλ-ή-μην	ή-μην	ή-μην	ή-μην	νίτο.
3. μεχρεσ-ή-μην	ή-μην	ή-μην	ή-μην	νίτο.

Subjunctivus.

Praefens et Imperfectum.

[illegible]

Infinitivus.

Præfens et Imperfectum 1. τιμ-άεσθαι ᾄσθαι. 2. φιλ-έεσθαι εἶσθαι. 3. χρυσ-όεσθαι οὔσθαι.

Participium.

					= Vel ut aliqui, ἤ, ᾗτις, ᾧσθεσ, ᾧσθεν, ᾧδε.
Praef.	{	1. τιμ-αίμενος	ώμενος,	τιμ-αόμενον	ώμενον.
et		2. φιλ-εάμενος	ούμέμος,	φιλ-τομένη	ούμένον.
Imperf.	{	3. χρυσ-όμενος	ουήμενος,	χρυσ-ομένη	ουήμενον.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	τιμ-άομαι ὦμαι,	τιμ-άου ὦ,	τιμ-αίμην ὦμην,	τιμ-άωμαι ὦμαι,	τιμ-άεσθαι ᾄσθαι.
Imp.	ἐτιμ-άομεν ὦμεν,	} τείμην-σο,	} τείμην-μην,	} τέλλω-μαι,	} τέλλω-σθαι.
Perf.	τέλλω-μαι,				
Pl. p.	ἐτέλλω-μεν,	} τιμήθ-ησι,	} τέλλωσ-οίμην,	} τιμήθ-ῶ,	} τέλλωσ-εσθαι.
P. p. f.	τέλλωσ-ομαι,				
Ind. 1.	ἐτιμήθ-ην,	} τίμ-ηθι,	} τιμήθωσ-οίμην,	} τιμήθ-ῶ,	} τιμήθῃσ-εσθαι.
Fut. 1.	τιμήθῃσ-ομαι,				
Ind. 2.	ἐτίμ-ην,		τιμ-είην,	τιμ-ῶ,	τιμ-ῆναι.
Fut. 2.	τιμήσ-ομαι,		τιμήσ-οίμην,	τιμήσ-ωμαι,	τιμήσ-εσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	φιλ-έομαι οὔμαι,	φιλ-έου οὔ,	φιλ-εοίμην οὔμην,	φιλ-έωμαι οὔμαι,	φιλ-έεσθαι εἰσθαι.
Imp.	ἐφιλ-έομεν οὔμεν,	} πεφίλη-σο,	} πεφίλη-μην,	} πεφιλῶ-μαι,	} πεφιλῷ-σθαι.
Perf.	πεφίλη-μαι,				
Pl. p.	ἐπεφίλη-μεν,	} φιλήθ-ητι,	} πεφίλωσ-οίμην,	} φιλήθ-ῶ,	} πεφίλωσ-εσθαι.
P. p. f.	πεφίλωσ-ομαι,				
Ind. 1.	ἐφιλήθ-ην,	} φίλ-ηθι,	} φιλήθωσ-οίμην,	} φίλ-ῶ,	} φιλήθῃσ-εσθαι.
Fut. 1.	φιλήθῃσ-ομαι,				
Ind. 2.	ἐφίλ-ην,		φιλω-είην,	φιλω-ῶ,	φιλω-ῆναι.
Fut. 2.	φιλῷσ-ομαι,		φιλῷσ-οίμην,	φιλῷσ-ωμαι,	φιλῷσ-εσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	χρυσ-όμαι οὔμαι,	{	{	{	{
Imp.	ἐχρυσ-οιμην οὔμην,				
Perf.	ἔχρυσά-μαι,				
P. l. p.	ἐκ-ἐχρυσά-μην,	{	{	{	{
P. p. f.	ἐκ-ἐχρυσάσ-ομαι,				
Ind. l.	ἐχρυσά-μι,				
Fut. l.	ἐχρυσάσθ-ημι,	{	{	{	{
	ἐχρυσάσθ-ησθε,				
	ἐχρυσάσθ-ησθεσθε,				

Conjugationes per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	τιμ-άομαι ἔτιμ-α,	{	{	{	{
Imp.	ἐτιμ-άοιμι ἔτιμ-αι,				
Fut. l.	ἐτιμῶσ-μαι,				
Ind. l.	ἐτιμῶσ-μι,	{	{	{	{
Perf.	τέτιμ-α,				
P. l. p.	ἐτέτιμα-ειν,				
Ind. p.	ἐτιμῶσθε,	{	{	{	{
P. p. f.	ἐτιμῶσθ-ημι,				
	ἐτιμῶσθ-ησθε,				

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	φιλ-έομαι οὔμαι,	{ φιλ-έου οὔ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ὦμαι,	φιλ-έεσθαι εἶσθαι.
Imp.	ἐπιλ-εοίμην οὔμην,				
Fut. 1.	φιλήσ-ομαι,	{ φιλήσ-αι,	φιλήσ-οίμην,	φιλήσ-ωμαι,	φιλήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐπιλήσ-οίμην,		φιλήσ-οίμην,	φιλήσ-ωμαι,	φιλήσ-εσθαι.
Perf.	πέφιλ-α,		πέφιλ-οίμην,	πέφιλ-ω,	πέφιλ-έναι,
Pl. p.	ἐπέφιλ-ειν,				
Ind. 2.	ἐπιλ-οίμην,	φιλ-οὔ,	φιλ-οίμην,	φίλ-ωμαι,	φιλ-έσθαι.
Fut. 2.	φιλ-οὔμαι,		φιλ-οίμην,		φιλ-εἶσθαι.

Tertia conjugatio.

Praef.	χρυσ-όμαι οὔμαι,	{ χρυσ-ούου οὔ,	χρυσ-οοίμην οίμην,	χρυσ-όμαι ὦμαι,	χρυσ-όεσθαι οὔσθαι.
Imp.	ἐχρυσ-οοίμην οὔμην,				
Fut. 1.	χρυσώσ-ομαι,	{ χρυσώσ-αι,	χρυσώσ-οίμην,	χρυσώσ-ωμαι,	χρυσώσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐχρυσώσ-οίμην,		χρυσώσ-οίμην,	χρυσώσ-ωμαι,	χρυσώσ-εσθαι.

* Participia in passivae et mediae vocis conjugationibus angustum paginarum spatium hic expere nequivit : praesens autem, quod solum contrahitur, in paradigmata passivo jam exhibitum est ; caeteraque cum sextae gravitonorum conjugationis participiis profus conveniunt.

VERBA in μ .

QUATVOR sunt conjugationes verborum in μ , quae profuunt e verbis sextae conjugationis in

$\left. \begin{array}{l} \acute{\alpha}\omega, \\ \acute{\epsilon}\omega, \\ \acute{\omicron}\omega, \\ \acute{\upsilon}\omega, \end{array} \right\}$	ut, a	$\left\{ \begin{array}{l} \sigma\acute{\iota}\alpha\omega, \text{ ἵστημι } \textit{statuo.} \\ \theta\acute{\epsilon}\omega, \text{ τίθημι } \textit{pono.} \\ \delta\acute{\omicron}\omega, \text{ δίδωμι } \textit{do.} \\ \xi\epsilon\upsilon\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega, \text{ ξεύσσωμι } \textit{jungo,} \end{array} \right.$
---	-------	--

FIVNT autem mutando ω , ultimam vocalem, in μ ; vertendo penultimam mutabilem in suam longam; et praeponendo reduplicationem.

REDVPLICATIONIO est duplex, propria et impropria.

Propria, cum repetitur prima consonans thematis cum i , tenui pro aspirata posita: ut, $\delta\acute{\omicron}\omega$ δίδωμι, $\theta\acute{\epsilon}\omega$ τίθημι.

Impropria, cum tantum praefigitur. Idque fit, cum verbum incipiat a σ , vel duabus mutis; ut, $\sigma\acute{\iota}\alpha\omega$ ἵστημι, $\pi\acute{\tau}\alpha\omega$ ἵπτημι volo: vel etiam a vocali; ut, $\acute{\epsilon}\omega$, ἵημι mitto.

Obs. 1. In secunda conjugatione Aeoles mutant η in ϵ , geminato μ : ut, $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\mu\iota$ pro $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$.

Obs. 2. Boeoti mutant η in $\epsilon\iota$, facta reduplicatione per ϵ ; ut, $\pi\epsilon\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\mu\iota$ amo, pro $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$.

In quarta conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantum ω mutatur in μ : $\xi\epsilon\upsilon\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ ξεύσσωμι.

Quaedam alia sunt etiam sine reduplicatione: ut, $\acute{\alpha}\lambda\omega\mu\iota$ capio, $\sigma\epsilon\tilde{\eta}\mu\iota$ extinguo, $\phi\eta\mu\iota$ dico, etc.

CHARACTERISTICA conjugationis	$\left\{ \begin{array}{l} \text{primae} \\ \text{secundae} \\ \text{tertiaae} \\ \text{quartae} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{est} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \text{ ex } \alpha \\ \eta \text{ ex } \epsilon \\ \omega \text{ ex } \omicron \\ \upsilon \end{array} \right.$	ante μ .

PECULIAREM habent inflexionem praesens, imperfectum, et indefinitum secundum.

CARENT verba in μ futuro secundo, perfecto medio, et indefinito secundo passivo.

Verba quartae conjugationis, si disyllaba sunt, habent indefinitum secundum; si trisyllaba, non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo et subjunctivo.

Paradigma

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens	1. ἰσὶ-ημι ἡς ἡσι,	αὐτὸν αὐτῶν,	ἡμεν αὐτε ἄσι.
	2. τίθ-ημι ἡς ἡσι,	ἐτὸν ἐτῶν,	ἐμεν ἐτε εἴσι.
	3. δίδ-ωμι ὡς ὡσι,	οὐτὸν οὐτῶν,	οἶμεν ὅτε οὔσι.
	4. ζεύβ-υμι υς υσι,	υἱὸν υἱῶν,	ὕμεν ὑτε ὕσι.
Ind. 2. Imperf.	1. ἰσὶ-ην ἡς ἡ	αὐτὸν αἰτῆν,	ἡμεν αὐτε αἰσαν.
	2. τίθ-ην ἡς ἡ	ἐτὸν ἐτῆν,	ἐμεν ἐτε εἰσαν.
	3. εἰδ-ὼν ὡς ὡ	οὐτὸν οὔτῆν,	οἶμεν ὅτε οὔσαν.
	4. ἐζεῦβ-υν υς υ	υἱὸν υἱτῆν,	ὕμεν ὑτε υἱσαν.
Ind. 2.	1. ἔσθ-ην ἡς ἡ	ἦτον ἦτῆν,	ἦμεν ἦτε ἦσαν.
	2. ἔθ-ην ἡς ἡ	ἐτὸν ἐτῆν,	ἐμεν ἐτε εἰσαν.
	3. ἔδ-ων ὡς ὡ	οὐτὸν οὔτῆν,	οἶμεν ὅτε οὔσαν.

Imperativus.

Ind. 2. Pr. et Im.	1. ἰσὶ-αθι ἄτω,	αὐτὸν ἄτῶν,	αὐτε ἄτῶσαν.
	2. τίθ-ετι ἔτω,	ἐτὸν ἐτῶν,	ἐτε ἐτῶσαν.
	3. δίδ-οθι ὀτω,	οὐτὸν οὔτῶν,	ὅτε οὔτῶσαν.
	4. ζεύβ-υθι ὑτω,	υἱὸν υἱτῶν,	ὑτε ὑτῶσαν.
Ind. 2.	1. σθ-ῆθι ἦτω,	ἦτον ἦτῶν,	ἦτε ἦτῶσαν.
	2. θ-ἐς ἔτω,	ἐτὸν ἐτῶν,	ἐτε ἐτῶσαν.
	3. δ-ὀς ὀτω,	οὐτὸν οὔτῶν,	ὅτε οὔτῶσαν.

Optativus.

Ind. 2. P. et I.	1. ἰσὶ-αῖν αῖς αῖν,	αἰήλον αἰήλιν, αἰήμεν αἰήλε αἰήσαν et αἰᾶν
	2. τίθ-εῖν εῖς εῖν,	εἰήλον εἰήλιν, εἰήμεν εἰήλε εἰήσαν et εἰᾶν
	3. δίδ-οῖν οῖς οῖν,	οἰήλον οἰήλιν, οἰήμεν οἰήλε οἰήσαν et οἰᾶν
Ind. 2.	1. σθ-αῖν αῖς αῖν,	αἰήλον αἰήλιν, αἰήμεν αἰήλε αἰήσαν et αἰᾶν
	2. θ-εῖν εῖς εῖν,	εἰήλον εἰήλιν, εἰήμεν εἰήλε εἰήσαν et εἰᾶν
	3. δ-οῖν οῖς οῖν,	οἰήλον οἰήλιν, οἰήμεν οἰήλε οἰήσαν et οἰᾶν

Subjunct-

Subjunctivus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens et Imperf.	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{ισί}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\alpha}\varsigma \quad \tilde{\alpha} \\ 2. \text{τιθ}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\eta}\varsigma \quad \tilde{\eta} \\ 3. \text{διθ}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\omega}\varsigma \quad \tilde{\omega} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\alpha}\tau\omicron\nu \quad \tilde{\alpha}\tau\omicron\nu \\ \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \quad \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \\ \tilde{\omega}\tau\epsilon\nu \quad \tilde{\omega}\tau\omicron\nu \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\alpha}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \\ \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\eta}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \\ \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\omega}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \end{array} \right.$
Indef. 2.	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{σί}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\eta}\varsigma \quad \tilde{\eta} \\ 2. \text{θ}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\eta}\varsigma \quad \tilde{\eta} \\ 3. \text{θ}-\tilde{\omega} \quad \tilde{\omega}\varsigma \quad \tilde{\omega} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \quad \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \\ \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \quad \tilde{\eta}\tau\omicron\nu \\ \tilde{\omega}\tau\omicron\nu \quad \tilde{\omega}\tau\omicron\nu \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\eta}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \\ \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\eta}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \\ \tilde{\omega}\mu\epsilon\nu \quad \tilde{\omega}\tau\epsilon \quad \tilde{\omega}\sigma\iota. \end{array} \right.$

Infinitivus.

Pr. et Imp.	1. ισί-άναι.	2. τιθ-έναι.	3. διθ-όναι.	4. ζευήν-ύναι.
Indef. 2.	1. σί-ήναι.	2. θ-εῖναι ¹ .	3. θ-οὔναι.	

Participia.

	Nom.	Gen.
Praesens et Imperf.	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{ισί}-\tilde{\alpha}\varsigma \quad \tilde{\alpha}\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\alpha}\nu, \\ 2. \text{τιθ}-\tilde{\epsilon}\iota\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\iota\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\epsilon}\nu, \\ 3. \text{διθ}-\tilde{\omicron}\upsilon\varsigma \quad \tilde{\omicron}\upsilon\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\omicron}\nu, \\ 4. \text{ζευήν}-\tilde{\upsilon}\varsigma \quad \tilde{\upsilon}\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\upsilon}\nu, \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\alpha}\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma. \\ \tilde{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\iota\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma. \\ \tilde{\omicron}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\omicron}\upsilon\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\omicron}\nu\tau\omicron\varsigma. \\ \tilde{\upsilon}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\upsilon}\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\upsilon}\nu\tau\omicron\varsigma^2. \end{array} \right.$
Indef. 2.	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{σί}-\tilde{\alpha}\varsigma \quad \tilde{\alpha}\tau\tilde{\alpha} \quad \tilde{\alpha}\nu, \\ 2. \text{θ}-\tilde{\epsilon}\iota\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\iota\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\epsilon}\nu, \\ 3. \text{θ}-\tilde{\omicron}\upsilon\varsigma \quad \tilde{\omicron}\upsilon\sigma\tilde{\alpha} \quad \tilde{\omicron}\nu, \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \tilde{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\alpha}\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma. \\ \tilde{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\iota\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma. \\ \tilde{\omicron}\nu\tau\omicron\varsigma \quad \tilde{\omicron}\upsilon\sigma\eta\varsigma \quad \tilde{\omicron}\nu\tau\omicron\varsigma. \end{array} \right.$

¹ Θείναι et δοῦναι irregularia sunt, pro θέναι et δόναι.

² Verbis quartae conjugationis, ut jam dictum fuit, deest indefinitum cundum; praeterquam dissyllabis, quibus idem est ac imperfectum: ut, ἤμι audio, ἔκλυν; ὄμι subeo, ἴδυν. Proinde polysyllaba non a gravinis in νύω, sed a primitivis remotis, tempora sua capiunt: sicut ὕπναι in futuro primo habet ζεύξω a ζεύγω, unde fit ζευγνύω; et κινύμι δείξω a δείκω ostendo, unde δεικνύω. Rationem autem verborum huiusmodi themata investigandi prolixè ostendit Vossius.

Conjuga-

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	ἰσθ-ημι,	ἰσθ-αθι,	ἰσθ-αίνην,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-άναι,	ἰσθ-άς.
Imp.	ἰσθ-ην,	ἰσθ-ῆθι,	ἰσθ-αίνε,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-ῆναι,	ἰσθ-άς.
Ind. 2.	ἰσθ-ης,		ἰσθ-οιμι,		ἰσθ-εῖν,	ἰσθ-ων.
Fut. 1.	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-ον,	ἰσθ-αιμι,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-αι,	ἰσθ-ας.
Ind. 1.	ἰσθ-α,					
Perf.	ἰσθ-κα,	ἰσθ-κε,	ἰσθ-καίμι,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-έναι,	ἰσθ-ώς.
Pl. p.	ἰσθ-κ-εῖν,					

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	τιθ-ημι,	τιθ-ετι,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-είς.
Imp.	τιθ-ην,	τιθ-ε,	τιθ-είν,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-είς.
Ind. 2.	τιθ-ης,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Fut. 1.	τιθ-ῶ,	τιθ-ον,	τιθ-αιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-αι,	τιθ-ας.
Ind. 1.	τιθ-α,					
Perf.	τιθ-κα,	τιθ-κε,	τιθ-καίμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-ώς.
Pl. p.	τιθ-κ-εῖν,					

¹ Pro ἰσθ-αθι legitur etiam ἰσθ-αθ.

² ἰσθ-αθ et ἰσθ-αθ non servant characteristicam futuri, nec ultra indicativum leguntur. Vid. supra, p. 54.

³ ἰσθ-αθ. Boeotice pro ἰσθ-αθ.

Tertia

Tertia conjugatio.

Praef.	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
ἰδδ-ωμι,	{ ἰδδ-ωσι,	{ ἰδδ-ωσι,	{ ἰδδ-οίην,	{ ἰδδ-ῶ,	{ ἰδδ-έναι,	{ ἰδδ-ούς.
ἰδδ-ων,						
Ind. 2. ἰδδ-ων,	{ ἰδδ-ῶ,					
Fut. 1. ἰδδ-ω,	{ ἰδδ-ούηναι,					
Ind. 1. ἰδδ-ω,	{ ἰδδ-έσθ-ειν,					
Perf. ἰδδ-ω,	{ ἰδδ-έναι,					
Pl. p. ἰδδ-ων-ειν,	{ ἰδδ-ων-έσθ-ειν,					

Quarta conjugatio.

Praef.	ἰδδ-ωμι,	{ ἰδδ-ωσι,	{ ἰδδ-ωσι,	{ ἰδδ-έναι,
Imp.	ἰδδ-ων,			

Formatio temporum.

De praesenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a praesenti, mutando μ in ν ; et praeposendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι : ut, $\pi\iota\delta\mu\epsilon\iota\tau\iota\delta\omega$, $\iota\sigma\eta\mu\iota\tau\iota\delta\omega$.

Numerus singularis et tertia pluralis contrahuntur etiam, quasi ex contractis $\iota\sigma\eta\omega$, $\pi\iota\delta\omega$, $\delta\iota\delta\omega$: ut, $\iota\sigma\eta\nu$, $\alpha\varsigma$, α ; $\omega\nu$: $\epsilon\tau\iota\delta\omega\nu$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\iota$; $\omega\nu$: $\epsilon\iota\delta\omega\nu$, $\omega\upsilon\varsigma$, $\omega\nu$; $\omega\nu$. Similiter secunda singularis imperativi: ut, $\iota\sigma\eta$, $\tau\iota\delta\omega$.

^a Vid. not. 2. paginae 92.

Indefi-

Indefinitum secundum.

INDEFINITIVUM secundum formatur ab imperfecto, abiciendo reduplicationem, ut
 1719 ^{mv} ^{ES} ^{mv}.

Ante consonam vero reduplicatio impropria: ut, *ἄσιν ἄσιν*.

Si verbum careat reductione, idem est imperfectum et indefinitum secundum :
ut, σέβειν, εὐσεβῆν.

Penultima indefiniti secundi longa est in duali et plurali; corripitur verò in his tribus, ἐῖδον, εἶδον, et ἦν ab ἴμμι mitto.

Indefinitum secundum imperativi in secunda conjugatione definit in εἰ : ut, εἰς πρότερον ; οὐδέποτε, ἀσχεδὺν habeo : sic in tertia δοῦν pro δίδω.

CAETERA tempora a themate suo gravitono regulariter formantur : ut, *ιστημι, στήνω, ἰσθίνα, στήλω*, etc.

Paradigma conjugationum verborum in μ in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens.	1. ἴσθι-αμαι ασται,	ἀμέδον ασθον,	ἀμέδια ασθιδε ανται.
	2. τίθι-εμαι εσαι	έμέδον εσθον,	έμέδια εσθιδε εσαι.
	3. δίδι-ομαι οσαι	ομέδον οσθον,	ομέδια οσθιδε οσαι.
	4. ζεύγνυμαι υσαι	υμέδον υσθον,	υμέδια υσθιδε υται.
Imperf.	1. ἴσθι-άμην ασσ	ἀμέδον ασθον,	ἀμέδια ασθιδε ασσιν.
	2. τίθι-έμην εσσ	έμέδον εσθον,	έμέδια εσθιδε εσσιν.
	3. δίδι-όμην οσσ	ομέδον οσθον,	ομέδια οσθιδε οσσιν.
	4. ζεύγνυ-ύμην υσσ	υμέδον υσθον,	υμέδια υσθιδε υσσιν.

Imperativus.

Conjugationes verborum in πη per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praef.	ἴσ-μαι,	ἴσ-αυ,	ἴσ-αίμην,	ἴσ-ῶμαι,	ἴσ-ασθαι,	ἴσλαμέν-ος,
Imp.	ἴσ-αμην,					
Perf.	ἴσ-αμαι,	ἴσ-αυ,	ἴσ-αίμην,	ἴσ-ῶμαι,	ἴσ-ασθαι,	ἴσλαμέν-ος.
Pl. p.	ἴσ-αμην,					
P. p. f.	ἴσλασ-ομαι,		ἴσλασ-οίμην,		ἴσλασ-εσθαι,	ἴσλασόμεν-ος.
Ind. I.	ἴσλῃς-ην,	σλᾶδ-ητι,	σλᾶδ-εῖν,	σλᾶδ-ῶ,	σλᾶδ-ῆναι,	σλᾶδ-εις.
Fut. I.	σλᾶδήσ-ομαι,		σλᾶδης-οίμην,		σλᾶδήσ-εσθαι,	σλᾶδησόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praef.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τίθ-εῖμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθειμέν-ος,
Imp.	ἐτίθ-έμην,					
Perf.	τέθ-εμαι,	τίθ-εισο,	τέθ-εῖμην,	τέθ-ῶμαι,	τέθ-εῖσθαι,	τέθειμέν-ος,
Pl. p.	ἐτέθ-είμην,					
P. p. f.	τέθεισ-ομαι,		τέθεισ-οίμην,		τέθεισ-εσθαι,	τέθεισόμεν-ος.
Ind. I.	ἐτίθ-ην,	τίθ-ητι,	τίθ-εῖν,	τίθ-ῶ,	τίθ-ῆναι,	τίθ-εις.
Fut. I.	τέθῃσ-ομαι,		τέθῃσ-οίμην,		τέθῃσ-εσθαι,	τέθῃσόμεν-ος.

Tertia

Tertia conjugatio

Tertia conjugatio.

Praef.	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Partic.
Praef.	ἰδ-ομαι,	{	ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.
Imper.	ἰοῦ-ομαι,					
I. inf.	ἰδ-ομαι,	{	ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.
Pl. per	ἰδ-ομαι,					
P. p. t.	ἰδ-ομαι,		ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.
Ind. I.	ἰδ-ομαι,	ἰδ-οιμι,	ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.
P. ut. I.	ἰδ-ομαι,	ἰδ-οιμι,	ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.

H

Quarta conjugatio.

Praef.	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Partic.
Praef.	ἔειπ-ομαι,	{	ἔειπ-οίμην,	ἔειπ-ῶμαι,	ἔειπ-οσθαι,	ἔειπόμενος.
Imper.	ἔειπ-ομαι,					

Formatio temporum.

PRÆSENS formatur a præsentis activo, mutando μ in ν , et penultimam longam in siam brevem: ut, ἰσταν ἰσταναι; τίστημι τίσσεται; ἰδωμι ἰδωμαι; ἔειπαμι ἔειπαι. Excipe ἀνιμι, ab ἀνιμι; ἔειπαμι ἔειπαι; ὄντημι ὄνται; ἔειπαμι ἔειπαι. It m ἀναχνημι τριγυθία ἐξίσταται, ἀναχνημι τριγυθία ἐξίσταται, ἀναχνημι τριγυθία ἐξίσταται.

Reliqua tempora formantur more gravitonorum.

Perfectus semper habet penultimam brevem, præter τίσσεται Boeoticum, quod tamen c. tripitur in indefinito primo ἐτίσσει.

Pana.

Paradigma conjugationum verborum in μ in voce media.

Modus indicativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. ἐσ-αμην	2. ἔσ-εμην	3. ἔδ-ομεν	ἄσθιν,	ἔσθιν,	ὀσθιν,	ἄσθι	ἔσθι	ὀσθι
	αὐτο,	ἐτο,	οτο,	ἄσθιν, <td>ἔσθιν,<td>ὀσθιν,<td>ἄσθι<td>ἔσθι<td>ὀσθι</td></td></td></td></td>	ἔσθιν, <td>ὀσθιν,<td>ἄσθι<td>ἔσθι<td>ὀσθι</td></td></td></td>	ὀσθιν, <td>ἄσθι<td>ἔσθι<td>ὀσθι</td></td></td>	ἄσθι <td>ἔσθι<td>ὀσθι</td></td>	ἔσθι <td>ὀσθι</td>	ὀσθι

Imperativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σῖ-άσο	2. θ-έσο	3. δ-όσο	ἄσθιν,	ἔσθιν,	ὀσθιν,	ἄσθι	ἔσθι	ὀσθι
	ἄσθιν,	ἔσθιν,	ὀσθιν,	ἄσθιν,	ἔσθιν,	ὀσθιν,	ἄσθι	ἔσθι	ὀσθι

Optativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σῖ-αίμην	2. θ-είμην	3. δ-οίμην	αἰσθην,	εἰσθην,	οἰσθην,	αἰσθι	εἰσθι	οἰσθι
	αἰτο,	εἰτο,	οἰτο,	αἰσθην,	εἰσθην,	οἰσθην,	αἰσθι	εἰσθι	οἰσθι

Subjunctivus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σῖ-ῶμαι	2. θ-ῶμαι	3. δ-ῶμαι	ῶμεσθιν,	ῆσθιν,	ὠσθιν,	ῶμεσθι	ῆσθι	ὠσθι
	ῶται,	ῆται,	ὠται,	ῶμεσθιν,	ῆσθιν,	ὠσθιν,	ῶμεσθι	ῆσθι	ὠσθι

Infinitivus

Infinitivus.

Participium.

Infinitivus.		Participium.	
	Nom.		Gen.
Indef. 2.	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \sigma\iota-\alpha\sigma\theta\alpha\iota. \\ 2. \theta\epsilon-\sigma\theta\alpha\iota. \\ 3. \delta-\alpha\sigma\theta\alpha\iota. \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \sigma\iota\alpha\mu\epsilon\nu-\sigma\varsigma \\ 2. \theta\epsilon\mu\epsilon\nu-\sigma\varsigma \\ 3. \delta\omicron\mu\epsilon\nu-\sigma\varsigma \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \sigma\iota\alpha\mu\epsilon\nu-\omicron\nu \quad \eta\varsigma \quad \omicron\nu. \\ \theta\epsilon\mu\epsilon\nu-\omicron\nu \quad \eta\varsigma \quad \omicron\nu. \\ \delta\omicron\mu\epsilon\nu-\omicron\nu \quad \eta\varsigma \quad \omicron\nu. \end{array} \right.$

Conjugationes verborum in ꝑ per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.						
	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ἰσ-αμαι,	} ἰσ-α-σο, ἰ-α-σο, ἰ-ῆσαι	ἰσ-αίμην,	ἰσ-ᾶμαι,	ἰσ-ᾶσαι,	ἰσάμεν-ος.
Imper.	ἰσ-αμην,		ἰσ-αίμην,	ἰσ-ᾶμαι,	ἰσ-ᾶσαι,	ἰσάμεν-ος.
Ind. 2.	ἰσ-αίην		ἰσ-οίμην,	ἰσ-οίμην,	ἰσ-ᾶσαι,	ἰσάμεν-ος.
Fut. 1.	ἰσ-ομαι,		ἰσ-οίμην,	ἰσ-οίμην,	ἰσ-ᾶσαι,	ἰσάμεν-ος.
Ind. 1.	ἰσ-οαμαι,					

Secunda conjugatio.						
	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ἰθ-εμαι,	} ἰθ-ε-σο, ἰ-ε-σο,	ἰθ-είμην,	ἰθ-ᾶμαι,	ἰθ-εῖσαι,	ἰθήμεν-ος.
Imper.	ἰθ-εμην,		ἰθ-είμην,	ἰθ-ᾶμαι,	ἰθ-εῖσαι,	ἰθήμεν-ος.
Ind. 2.	ἰθ-είην		ἰθ-οίμην,	ἰθ-οίμην,	ἰθ-εῖσαι,	ἰθήμεν-ος.
Fut. 1.	ἰθ-ομαι,		ἰθ-οίμην,	ἰθ-οίμην,	ἰθ-εῖσαι,	ἰθήμεν-ος.
Ind. 1.	ἰθ-οαμαι,					

Tertia

Tertia conjugatio.

Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infn.	Partic.
Praes. διδ-ομαι,	{ διδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	διδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Imper. ἐδιδ-ομην,		διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	διδ-οσθαι,	δόμεν-ος.
Ind. 2. ἐδιδ-ομην.	διδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	διδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Fut. 1. ἴδωσ-ομαι,		ἴδωσ-οίμην,			
Ind. 1. ἴδωμ-οίμην,					

Formatio temporum.

INDEFINITIVUM secundum formatum ab imperfecto, ut in voce activa: ut ἐπιδέμεν, ἐδέμεν. ¹

Ἐδνκάμεν et ἐδνκάμεν ultra indicativum vix reperiuntur. ²

Vix aliud verbum tertiae conjugationis, praeterquam διδωμι, reperitur in voce media.

Verba quartae conjugationis media voce omnino carent.

¹ Cum vocis huiusce tempora praesens et imperfectum ex paradigma passivo, quorum forma conveniunt, petere liceat; hic iterum inflectere minus necessarium videbatur.

² Idem quoque de ἴδωμι et ἴδωκα, in voce activa, iam supra observatum fuit, pagin. 92.

ANOMALA quaedam in με cum suis dialectis.

I. 'Εμὶ sum.²

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Praef. C. ἐμὶ,	ἐγὼ, ἐγώ :	ἐσθ'.	ἐσθ' :	ἐσμέν,	ἐστέ, ἐστί.
ἐμὶ D.	ἐγὼ A.	ἐσθ' D.		ἐμὲς D. ἐτέ P.	ἐσθ' I.
ἐμὶ Ae.	ἐγὼ	ἐσθ' P.		ἐμὲν	ἐσθ' Ae.
ἐσθ' P.	ἐσθ' P.			ἐμὲν	ἐσθ' D.
				ἐμὲν	ἐσθ' αν
				ἐμὲς D.	ἐσθ' αν I.
				ἐμὲς D.	ἐσθ' αν
				ἐμὲς D.	ἐσθ' αν

με. C. ἐμὶ, ἐγὼ, ἐγώ : ἐμὲς, ἐσθ' αν, ἐσθ' αν I.

Hae anomalia in με ob usum frequ. n. v. hic apposita videntur; plura verò max. occurrunt in C. a. v. quum opae sit consilare.

Hoc verbum, ut auxiliaris vice fungitur, supra exhibitum fuit, pag. 57.

Singular.		Dual.		Plural.
Fut. I. C. ἔσμεν,	ἔσται :	όμεθον, ἐσθον, ἐσθον :	μέδα, ἐσδε, ονται.	έσονται I.
ἔσομαι P.	ἔσση P.			
ἔσσομαι } D.	ἔσει A. D. ἔσται			
ἔσσομαι } D.	ἔσει I. ἔσειται D.			
ἔσσει P	ἔσσειται P.			
Imperativus.				
Praef. } C. ἔθι ἔω,	ἔστω :	ἔστον, ἔστων :	ἔσσε, ἔσσωσαν.	
Impet. } C. ἔθι			ἔστων A.	
	ἔσσο			
	ἔσσω			
	P. ἦτω D.			
Optativus.				
Praef. } C. εἴην,	εἴη :	εἴηλον, εἴητον :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.	
Imper. } C. εἴμι,	εἴοι P.		εἴμεν, εἴτε, εἴεν A.	
Fut. I. C. ἐσοίμην,	ἐσ-οίσο :	οίμεθον, οίσθον, οίσθην :	οίμεθα, οίσδε, οίντο.	
Subjunctivus.				
Praef. } C. ὦ,	ῆ :	ῆστον, ῆτον :	ῆμεν, ῆτε, ὦσι.	
Imp. } C. ὦ,	ῆ	ῆηλον, εἴηλον :	ῆωμεν, ῆητε, ῆωσι	P.
	ῆω,	ῆηλον, εἴηλον :	ῆωμεν, ῆητε, ῆωσι	I.
	ῆσθα Ae.	ῆσι	ῆομεν	P.
		ῆσι	ῆμε	D.
Infinitivus				

Participia.

Fut. I. C. ἐσόμενος.

Д. }
ДЗМІ }
ДЗМІ }

ἔμμεναι A.
ἔμμεναι Ae.
ἔμμεναι P.

{D.

2. ^o *Eius*, ab ⁿ *εω* poetice ⁿ *εω*, eo.
Modus indicativus.

Singul.

Praef. C. $\epsilon\iota\mu\iota$, $\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\iota$, $\epsilon\iota\sigma\iota$:
 $\epsilon\iota\theta\alpha$ Ac.

Imp. C.	Σ IV,	Σ I :
	Σ IV,	Σ P.

Ind. 2. C. 10¹, 185, 18 : { A. P. 185

In. I. C. $\dot{\epsilon}\iota\tau\alpha$: 3 plur.

Dial.

ITOV, ITOV:

ἴτον, ἴτην :

1871

Plural.

1157, 1158, 1159, 1160, 1161, 1162, 1163, 1164, 1165, 1166, 1167, 1168, 1169, 1170, 1171, 1172, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177, 1178, 1179, 1180, 1181, 1182, 1183, 1184, 1185, 1186, 1187, 1188, 1189, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1196, 1197, 1198, 1199, 1200, 1201, 1202, 1203, 1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209, 1210, 1211, 1212, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1220, 1221, 1222, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1232, 1233, 1234, 1235, 1236, 1237, 1238, 1239, 1240, 1241, 1242, 1243, 1244, 1245, 1246, 1247, 1248, 1249, 1250, 1251, 1252, 1253, 1254, 1255, 1256, 1257, 1258, 1259, 1260, 1261, 1262, 1263, 1264, 1265, 1266, 1267, 1268, 1269, 1270, 1271, 1272, 1273, 1274, 1275, 1276, 1277, 1278, 1279, 1280, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286, 1287, 1288, 1289, 1290, 1291, 1292, 1293, 1294, 1295, 1296, 1297, 1298, 1299, 1300, 1301, 1302, 1303, 1304, 1305, 1306, 1307, 1308, 1309, 1310, 1311, 1312, 1313, 1314, 1315, 1316, 1317, 1318, 1319, 1320, 1321, 1322, 1323, 1324, 1325, 1326, 1327, 1328, 1329, 1330, 1331, 1332, 1333, 1334, 1335, 1336, 1337, 1338, 1339, 1340, 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1346, 1347, 1348, 1349, 1350, 1351, 1352, 1353, 1354, 1355, 1356, 1357, 1358, 1359, 1360, 1361, 1362, 1363, 1364, 1365, 1366, 1367, 1368, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381, 1382, 1383, 1384, 1385, 1386, 1387, 1388, 1389, 1390, 1391, 1392, 1393, 1394, 1395, 1396, 1397, 1398, 1399, 1400, 1401, 1402, 1403, 1404, 1405, 1406, 1407, 1408, 1409, 1410, 1411, 1412, 1413, 1414, 1415, 1416, 1417, 1418, 1419, 1420, 1421, 1422, 1423, 1424, 1425, 1426, 1427, 1428, 1429, 1430, 1431, 1432, 1433, 1434, 1435, 1436, 1437, 1438, 1439, 1440, 1441, 1442, 1443, 1444, 1445, 1446, 1447, 1448, 1449, 1450, 1451, 1452, 1453, 1454, 1455, 1456, 1457, 1458, 1459, 1460, 1461, 1462, 1463, 1464, 1465, 1466, 1467, 1468, 1469, 1470, 1471, 1472, 1473, 1474, 1475, 1476, 1477, 1478, 1479, 1480, 1481, 1482, 1483, 1484, 1485, 1486, 1487, 1488, 1489, 1490, 1491, 1492, 1493, 1494, 1495, 1496, 1497, 1498, 1499, 1500, 1501, 1502, 1503, 1504, 1505, 1506, 1507, 1508, 1509, 1510, 1511, 1512, 1513, 1514, 1515, 1516, 1517, 1518, 1519, 1520, 1521, 1522, 1523, 1524, 1525, 1526, 1527, 1528, 1529, 1530, 1531, 1532, 1533, 1534, 1535, 1536, 1537, 1538, 1539, 1540, 1541, 1542, 1543, 1544, 1545, 1546, 1547, 1548, 1549, 1550, 1551, 1552, 1553, 1554, 1555, 1556, 1557, 1558, 1559, 1560, 1561, 1562, 1563, 1564, 1565, 1566, 1567, 1568, 1569, 1570, 1571, 1572, 1573, 1574, 1575, 1576, 1577, 1578, 1579, 1580, 1581, 1582, 1583, 1584, 1585, 1586, 1587, 1588, 1589, 1590, 1591, 1592, 1593, 1594, 1595, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1601, 1602, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1612, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1619, 1620, 1621, 1622, 1623, 1624, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1631, 1632, 1633, 1634, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639, 1640, 1641, 1642, 1643, 1644, 1645, 1646, 1647, 1648, 1649, 1650, 1651, 1652, 1653, 1654, 1655, 1656, 1657, 1658, 1659, 1660, 1661, 1662, 1663, 1664, 1665, 1666, 1667, 1668, 1669, 1670, 1671, 1672, 1673, 1674, 1675, 1676, 1677, 1678, 1679, 1680, 1681, 1682, 1683, 1684, 1685, 1686, 1687, 1688, 1689, 1690, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1697, 1698, 1699, 1700, 1701, 1702, 1703, 1704, 1705, 1706, 1707, 1708, 1709, 1710, 1711, 1712, 1713, 1714, 1715, 1716, 1717, 1718, 1719, 1720, 1721, 1722, 1723, 1724, 1725, 1726, 1727, 1728, 1729, 1730, 1731, 1732, 1733, 1734, 1735, 1736, 1737, 1738, 1739, 1740, 1741, 1742, 1743, 1744, 1745, 1746, 1747, 1748, 1749, 1750, 1751, 1752, 1753, 1754, 1755, 1756, 1757, 1758, 1759, 1760, 1761, 1762, 1763, 1764, 1765, 1766, 1767, 1768, 1769, 1770, 1771, 1772, 1773, 1774, 1775, 1776, 1777, 1778, 1779, 1780, 1781, 1782, 1783, 1784, 1785, 1786, 1787, 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, 1793, 1794, 1795, 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1804, 1805, 1806, 1807, 1808, 1809, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 18

ἴμεν, ἴμεν,
ἴμεν D. ἴμεν I.
ἴμεν, ἴμεν.

ἡμεῖς D. εἰσαν P.
τοῦτον, ἔτε, ἰον.

Imperativus.

[illegible]

Vex media.

Modus indicativus.	
Fut. I. C. εἰσόμεαι, εἰσῶ, εἰσάμεν, etc.	Ind. I. C. εἰσάμην, εἰσῶ, εἰσάτω, etc.
Perf. C. ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, ἔειπατε, ἔειπαν.	Ind. I. C. εἰπάην, εἰπάτω, εἰπάμεν, εἰπάτε, εἰπάτω.
Pl. p. C. ἔειπον, ἔειπατε, ἔειπαν.	Ind. I. C. εἰπάμεν, εἰπάτε, εἰπάτω.

CAETERA FERÈ DESIDERANTUR.

3. "Ιημε

"*Inui* *ταλο* eadem planè ratione declinatur. Ab oratoribus autem usurpantur præcipuè *ἀνίσσιν* in indicativo, *ἀνίσσιν* in subjunctivo, et *ἀνίσσιν* in infinitivo.

3. "*Inui*, ab *ἔω*, mitto."

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Praef. C.	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>
Imp. C.	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>
Ind. 2. C.	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>
Ind. 1. C.	<i>ἴσσι</i> pro <i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i> , etc.	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>
Imperativus.					
Praef. C.	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>
Imp.	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> :	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>	<i>ἴσσι</i> , <i>ἴσσι</i>

¹ Inflectitur ut *ἴσσι*, nisi quod improprium habet reduplicationem ; ideoque inter anomala perpetuum collocari censent nonnulli.

² Vide supra, pag. 54.

Optativus.		Dual.		Plural.	
Singul.		Dual.		Plural.	
Pr. } C. εἴην,	εἴης,	εἴη :		εἴησιν, εἴησιν,	
Imp. } εἴομαι,	εἴοις,	εἴοι, etc. I.		εἴοι, etc. I.	
Ind. 2. C. εἴην,	εἴης,	εἴη :		εἴησιν, εἴησιν,	
Fut. I. C. ἔσοιμι,	οἷς,	οἷ, etc.		οἷς, οἷ, etc.	
Praef. C. ἴω,	ἴς,	ἴη, etc.		ἴωσιν, ἴωσιν,	
Ind. 2. C. ὦ,	ῶς,	ῶ :		ῶσιν, ῶσιν,	
	ἔω,	ἔη, etc. I.		ἔωσιν, ἔωσιν,	
	ἔω,	ἔη, etc. P.		ἔωσιν, ἔωσιν,	
Infinitivus.					
Praef. } C.	εἶναι	Ind. 2. C.		εἶναι.	
Imp. } C.	εἵμεναι D.			εἵμεναι D.	
	εἵμεν I.			εἵμεν I.	
Participia.					
Praef. C.	εἰς,	Ind. 2. C. εἰς,		εἰσας, εἶν.	
Fut. I. C.	ῶσιν,	Per. } C. εἰκός,		εἰκός, εἰκός.	
		plur. }		εἰκός, εἰκός.	

Vox passiva.

"*ἵμμαι, mīter*, per omnia tempora et modos ad normam *τίθεμι* formetur.

Vox media.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Ind. 2. C.	ἔμην,	ἔτο,	ἔσθον. ἔσθον.	ἔμεθα,	ἔσθε, ἔντο.
		ἔο I.			
		ὄν A.			
Fut. 1. C.	ἥσσεαι, ἥσῃ,	ἥσεται, etc.	Ind. 1. C.	ἥσσεμεν, ἥσω,	ἥσεσθε, etc.
			Imperativus.		
Ind. 2.	C. ἔστο,	ἔσθω :	ἔσθον,	ἔσθον :	ἔσθε, ἔσθεσσαν.
		ἔο I.			
		ὄν A.			

Optativus.

Ind. 2. C. ἔμην, ἔτο, etc.

Infinitivus.

Indefinit. 2. C. ἔσθαι.
Futur. 1. C. ἥσσεσθαι

Sic ἵμμι concupisco; sed in voce 1^a aff. legitur tantum ἱέμαι, et ἱέμεν.

Subjunctivus.

Ind. 2. C. ἥμαι, ἥ, ἦται, etc.

Participia.

Ind. 2. C. ἑμείνος, ἑμείνη, ἑμείνον.
Fut. 1. C. ἥσόμενος, ἥσόμενη, ἥσόμενον.

4. Ἦσαι, ab ἦω, *seideo*.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Præf. C.	ἦσαι, ἦσαι :	ἦσθον, ἦσθον, ἦσθον :	ἦσθα, ἦσθα :	ἦσθε, ἦσθε :	ἦσαι I. ἦσαι P.
Imp. C.	ἦμι, ἦτο :	ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθον :	ἦμεθα, ἦσθε, ἦτο.	ἦμεθα I. ἦσαι P.	ἦμεθα I. ἦσαι P.
Imperat. C.	ἦτο, ἦσθω, etc.	ἦσθω, ἦσθω :	ἦσθω, ἦσθω :	ἦσθω, ἦσθω :	ἦσθω, ἦσθω :

COMPOSITUM *κἀδημαι seideo*, quod *usitatus*.

Modus indicativus.

Præf. C.	κἀθ-νικαι, νικαι, νικαι :	ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθον :	ἦμεθα, ἦσθε, ἦται.
Imperativus.	κἀθνηαι I. κἀθνηαι A.		
Imperativus.	κἀθνηαι, unde κἀθῆσο, κἀθῆτο et κἀθῆστω, finè aug.		

Imperat'vus.		Imperat'vus.	
Præf. } C.	Imp.	Singul.	Dual.
		κἀθ'ησο, ἡσθω :	κῶθον, ἡσθον :
		κἀθ'ησο { I. κἀθεο κἀθου A.	
Infinitivus, C. κἀθ'ησθαι.		Participium, C. κἀθήμενος.	

5. Ἦννυμι ab ἔω indus : Ἐμ'αι indutus sim.

5. Modus indicativus.

Ind. I. C. ἔισα,	ἔισας,	ἔισε :	ἔισα'ον, ἔισά'ην :	ἔισαμεν, ἔισατε, ἔισαν.
ἔσσα	ἔσσας,	ἔσσε P.		

Infinitivus, C. ἔισαι, P. ἔσσαι, quod etiam est *collocare*.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Perf. C. ἔιμαι,	ἔισαι,	ἔιται :	ἔιμεθον, ἔισθον, ἔισθον :	ἔιμεθα, ἔισθε, ἔινται :
ἔσσαι,	ἔισται,	ἔισται P.		ἔιαται I.

Plusq.

Singul.		Dual.		Plural.	
Flusc. C. εἶμην,	εἶσο,	εἶμεθον, εἶσθον,	εἶμεθα, εἶσθε,	εἶμεθα, εἶσθε,	εἶντο.
	εἶσο,				εἶστο I.

Particip. perf. C. ἐμμένος.

Indefinit. I. med. C. εἰσάμην, P. εἰσάμην, et εἰσάμην. | Particip. ἐσάμενος P.

6. ἰσῆμι, ab ἰσᾶν, *sio*.

Modus indicativus.

Præf. C. ἰσῆμι,	ἰσῆς,	ἰσῆαι :	ἰσᾶλον, ἰσᾶλον :	ἰσάμεν, ἰσάτε, ἰσᾶσι.	
ἰσᾶμι,	ἰσᾶς,	ἰσᾶτι D.		ἰσᾶμεν D. Ac.	ἰσᾶν D.
			ἰσῆον, ἰσῆον :	ἰσᾶμεν,	ἰσᾶτε P.
Imp. C. ἰσῆν,	ἰσῆς,	ἰσῆ :	ἰσᾶλον, ἰσᾶλιν :	ἰσᾶτε, ἰσᾶσαν.	ἰσᾶν P.

Imperativus.

Præf. } C. ἰσᾶθι,	ἰσᾶτω :	ἰσᾶλον, ἰσᾶλιν :	ἰσᾶτε, ἰσᾶσαν.
Imp. }	ἰσᾶθι,	ἰσᾶτω, etc. I.	ἰσᾶτε A.

Infinitivus.

Infinitivus.

Praef. Imp. C.

ἴσθαι.

} D.

ἰσμεναι

ἰδμεν

ἰσμεν I.

ἰσμεν P.

Participium.

Praef. C.

ἴσας, ἴσαςα, ἴσας.

Vox media.

"Ἰσται vel ἰσταιμαι, sed usitatus compositum ἐπίσταιμαι, scio.

Modus indicativus.

Singular.

Praef. C. ἐπίσ-ταιμαι, ασαι, αται :

ἡ A.

ναι I.

Dual.

ἄμεδον, ασδον, ασδον : ἄμεδα, ασδε, αται.

Plural.

Imp. C. ἐπίσ-τάμεν, ασο, ατο :

ἐπίσ-τάμεν A. αο I.

α A.

ἄμεδον, ασδον, ασδον : ἄμεδα, ασδε, ατο.

Imperativus.

Praef. Imp. C. ἐπίσ-τασο, ασδω :

αο I.

α A.

ασδε, ασδωσαν.

Infinitivus.

Infinitivus.

Participium.

Praef. Imp. C. ἐπιστάσθαι.

Praef. C. ἐπιστάμενος, η, ον.

7. Κεῖναι, a κείν inusitato, jaceo.

7. Modus indicativus.

Singular.

Dual.

Plural.

Praef. C. νύμει, κείται νύμεθον, κείσθον, νύσθον: κείμεθα, κείσθε, κείνται.

κείνται. I. }
κείσθαι } P
κείνται }

Imp. C. ἐνείκων, ἐνείκτο, ἐνείκτο: ἐνείκσθον, ἐνείκσθον, ἐνείκσθον: ἐνείκσθε, ἐνείκτω.

κείκτο I. }
κείκτο } P.
κείκτο }

Fut. I. C. κείσομαι, η, εται: κείσμεθον, εείσθον, εείσθον: κείσμεθα, εείσθε, εείσθαι.

κείσομαι I. }
κείσομαι } D.
κείσομαι }

Imp. C. κείσο, κείσθω, etc. I Op.: C. κείσων, οίς, οίτο, etc. Subj. C. κείσμαι, η, ήσαι, etc.

Infinit. C. κείσθαι.

Particip. C. κείμενος, μένη, μένον.

8. Φημί

8. Φημί, a φάω, dico.

8. Φημί, α φάω, dico.

Modus indicativus.

Sing.		Dual.		Plural.	
Praef. C.	φημι, φής, ημι, ής,	φασί D.	φατόν, φατόν :	φαμέν, φατέ, φασί.	φανὶ D.
Imp. C.	ἔφην, ἔφης, ἔφην, ἔφῃς, φῆν, φῆς, ην, ής,	ἔφῃ D.	ἔφάτην :	ἔφάμεν, ἔφατε, ἔφασαν.	ἔφαν } B. φάν
Ind. 2. C.	ἔσθην, ἔσθης, ἔσθην :		ἔφῃτην :	ἔφῃμεν, ἔφῃτε, ἔφῃσαν.	

Dialecti ut in imperfecto.

Fut. 1. C.	θήσω, θήσεις, θήσῃ D.	θήσει D.	θήσειον, θήσειον :	θήσομεν, θήσετε, θήσουσι :
	φασῶ, φασεις, φασει D.			

Imperativus.

Praef. Imp. C.	φάθι, φάτω :	φάτον, φάτων :	φάτε, φάτωσαν :
----------------	--------------	----------------	-----------------

Optativus.

Optativus.

Singul.

Dual.

Plural.

Praef. } C. φαίνε. φαίνε. φαίνε.
Imp

φαίνην, φαίνην, φαίνην.
φαίμεν, φαίτε, φαίεν A.

Subjunctivus.

Praef. } C. φῶ, φῶς, φῶς.
Imp. φῶσι.

φῶτον, φῶτον, φῶτον.
φῶσι, φῶσι, φῶσι.

Infinitivus.

Participia.

Praef. Imp. C. φάναι. | Praef. Imp. C. φᾶς, φᾶς, φάν. | Ind. I. C. φήσας, ασα, αν.
In voce passiva manent perfecta indicativi πέφαται, et imperativi πεφάσθω, imper-
sonaliter accepta.

Vox media.

Modus indicativus.

Imp. vel } C. ἐφ-έμην, ασο, ατο : | άμεδον, ασδον, άσδην : | άμεδα, ασδε, ατο.
Indef. 2.

Imper.

Infinit.

Particip.

Praef. } C. φάσο, I. φάο. | Praef. } C. φάσθαι. | Praef. } φάμ-ενος, έση, ενον.
Imper. | Imper. | Imper.

VERBA IMPERSONALIA.

Ἀνῆκει et προσῆκει *convenit*, ἀνῆκε et προσῆκε *conveniebat*.
Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit*.

Δεῖ *oportet*, ἰδεῖ *oportebat*, δέησει *oportebit*, ἰδέησε *oportuit*.

Infin. δεῖν *oportere*: Particip. δεόν *quod oportet*.

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δοξει *videbitur*, ἐδοξέ *visum est*.

Μέλει *curae est*, ἔμελε *cūrde erat*, μέλησει *cūrae erit*, ἔμελησε *cūrae fuit*.

Χρῆ *oportet*, ἔχρην et χρῆν *oportebat*, χρήσει *oportebit*.
Infin. χρῆναι *oportere*:

Compositum ἀπόχρη *sufficit*, ἀπέχρη *sufficiebat*, ἀποχρήσει *sufficiet*, ἀπέχρησε *suffecit*. Infin. ἀπόχρην *sufficere*.

PASSIVA impersonalia sunt, ἐνδέχεται *accidit*; ἡμάρται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA DEFECTIVA et ANOMALA.

DEFECTIVA dicuntur, quae aut ultra imperfectum non formantur; aut si qua tempora habeant praeterea, mutuantur a verbis aliis, quorum praesens non est in usu, et tunc ANOMALA vocantur.

Desinunt autem pleraque in,

ἄθω, ἔθω, ὕθω : ut, ἀμυνάθω *auxilior*, τελέθω *sum*, φθινύθω *corrumpo*.

αἶω et εἶω, facta ex αῖω et εῖω : ut, κεδάω, a κεδάω *dispergo*; τελεῖω, a τέλειω *perficio*. Et desiderativa in εἶω ex futuro : ut, γαμήσειω *nupturio*, a γαμέω ἥσω *nubo*; πολεμήσειω *bellare gestio*, a πολεμέω ἥσω *bellum gero*.

ἄνω : ut, λαμβάνω *capio*, μανθάνω *disco*.

εἶνω hyperdisyllaba : ut, φασίνω *splen..eo*.

ἦω ; ut, δῆω, *invenio*.

οἶω : ut, ἀγνῶω *eo*.

¹ De Verbalibus vide infra sub finem Verborum, pag. 136.

ὤω hyperdisyllaba, quae faciunt verba in μι : ut, *περχνύω misceo*, *ρηγνύω frango*, *σβεννύω extinguo*.
ω post duas consonantes, quarum altera est liquida :
ut, *δακνω mordeo*.

ζω post ε, vel liquidam : ut, *σέζω colo*, *στίλβω splendo*.
δω, si praecedat λ vel ν : ut, *μέλδω liquefacio*, *σπένδω libo*.
λν purum : ut, *πέλω et πέλομαι sum*.

ξω et σω, futuro migrante in praesens : ut, *ἄξω duco*,
ab ἄγω ; *ἔξω venio*, ab ἔγω ; *δύσω et δύσομαι subeo*, a δύω ;
ὄρσω concito, et *ὄρσομαι concitor*, ab ὄρω ; et alia.

σγω, σδω, σκω, σσω, et χδω : ut, *μίσγω misceo*, *βι-
εῖσδω gradior*, *φάσκω dico*, *ἀνδείσσω insuetus sum*, *ἔχδω
odio prosequor*.

Sic quae, consonante injecta, mutant in ι : ut, *μένω
μίμνω maneo*, *τέκω τίκτω pario*, *ἐνέπω ἐνίσπω narro*.

NONNULLA sunt unius temporis : ut, *κυρέω et κύρω sum*.

Catalogus anomalorum¹.

A.

Misor Ἀγαμαι, fut. 1. ἀγύσομαι, ind. 1. ἡγασάμην ;
ind. 1. pass. ἡγασθην ab ἀγάζω.

Frango Ἀγνυμι, fut. 1. ἄξω, ind. 1. ἔαξα, unde κατέαξα,
perf. ἤχα, A. ἔαχα, ind. 2. ἔαγον ; perf.
med. ἔαγα, unde κατέαγα.

Ago Ἀγω, fut. 1. ἄξω, perf. ἤχα, A. ἀγῆχα, ind. 2.
ἤγον, A. ἤγαγον.

Cano Ἀδω, pro αείδω P. fut. 1. med. ἄσομαι, ind. 1.
αἶσα.

Satio Ἀδω, fut. 1. ἄσω, ind. 1. inf. ἄσαι.

Placeo Ἀδω, ind. 2. ἔαδον pro ἤδον, fut. 2. ἀδῶ ; perf.
med. ἔαδα pro ἤδα.

Capio Αἰρέω, fut. 1. αἰρήσω, ind. 2. εἶλον, fut. 2. εἶλῶ ;
ind. 2. med. εἰλόμην, fut. 2. εἰλοῦμαι ab εἶλω.

Sentio Αἰσθάνομαι, fut. 1. med. αἰσθήσομαι, ind. 2.
ἡσθόμην ; perf. pass. ἡσθόμην ab αἰσθέομαι.

¹ In hoc *Anomalorum* catalogo nonnulla ultra imperfectum rectè for-
mata, puerorum gratia, quia saepius occurrunt, ex prioribus editioni-
bus retinentur.

- Arceo* Ἀλέξω, fut. 1. ἀλεξήσω, ind. 1. ἀλέξῃσα ab ἀλεξέω, unde ἀλεξέιν; sed ind. 1. inf. ἀλίξαι et ἀλέξασθαι.
- Vagor* Ἀλημι et ἀλάλημι, inf. ἀλῆναι, part. ἀλεῖς; praes. pass. ἀλλάλημαι et ἀλημι, perf. ἤλημαι et ἀλλήλησαι, ab ἀλάω.
- Cipio* Ἀλίσκω, fut. 1. ἀλώσω, perf. ἤλωκα, et ἐάλωκα, ab ἀλόω; ind. 2. ἤλων et ἐέλων, imp. ἀλωθι, opt. ἀλόιην, subj. ἀλῶ, inf. ἀλώναι, part. ἀλούς ab ἀλωμαι.
- Consumo* Ἀναλίσκω, fut. 1. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα et ἠνάλωκα; perf. pass. ἀνήλωμαι.
- Pecco* Ἀμαρτάνω, fut. 1. ἀμαρτήσω, ind. 1. ἡμάρτησα, perf. ἡμαρτηκα, ind. 2. ἡμάρτον, ἡμωροτον P. ab ἀμαρτέω.
- Abortior* Ἀμειλίσκω, fut. 1. ἀμειλώσω ab ἀμειλόω.
- Induo* Ἀμφιέννυμι, fut. 1. ἀμφιέσω, ind. 1. ἡμφίεσα; perf. pass. ἡμφίεσμαι.
- Lego* Ἀνγκινώσκω, imperf. ἀνεγίνωσκον, perf. ἀνέγνωκα, ind. 2. ἀνέγνω; fut. 1. med. ἀναγνώσομαι ab ἀναγνώω et ἀνάγνωμι.
- Renuo* Ἀναινόμαι, perf. ἀνήνημαι et ἠνήνημαι, ind. 1. med. ἠνήνήμεν ab ἀναινέω.
- Admoneo* Ἀναμιμνήσκω, fut. 1. ἀναμιμήσω; ind. 1. pass. ἀνεμνήσθην.
- Aperio* Ἀνοίγω, fut. 1. ἀνοίξω, ind. 1. ἀνέωξα, A. ἠνοιξα; perf. med. ἀνέωγα; perf. pass. ἀνέωγμαι, ind. 1. ἀνέωχθην.
- Privo* Ἀπαυράω, ind. 1. ἀπηύρα pro ἀπηύρησα, ind. 2. ἀπηύροι.
- Odio sum* Ἀπεχθάνομαι, fut. 1. ἀπεχθήσομαι, ind. 2. ἀπηχθόμην; perf. pass. ἀπηχθημαι ab ἀπεχθέομαι.
- Perdo* Ἀπόλλυμι. Vid. Ὀλλυμι.
- Placeo* Ἀρέσκω, fut. 1. ἀρέσω, ind. 1. ἤρετα, perf. ἤρεκα; perf. pass. ἤρεσμαι ab ἀρέω.

- Augeo** Αὐξάω et αὐξέω, fut. 1. αὐξήσω. ind. 1. ἠύξησα et ἠύξα; perf. pass. ἠύξημαι ab αὐξέω.
- Doleo** Ἀχθόμαι, fut. 1. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι; ind. 1. pass. ἠχθέσθην ab ἀχθέομαι.
- B.
- Vado** Βαίνω, perf. act. βέβηκα, 1. βέβαια; fut. 1. med. βήσομαι; ind. 2. ἔβην. imp. βῆθι, part. βᾶς a βῆμι.
- Mitto** Βάλλω, fut. 1. βολήσω et βλήσω, perf. βέβηκα, ind. 2. ἔβαλον, fut. 2. βαλῶ a βαλέω.
- Vivo** Βίωω, fut. 1. βιώσω, ind. 2. ἐβίωv, part. βιούvς a βίωμι.
- Germino** Βλαστάνω, fut. 1. βλαστήσω, ind. 2. ἔβλαστον.
- Pasco** Βόσκω, fut. 1. βόσω, βώσω, et βοσκήσω, ind. 1. ἐβόκησα a βοσκέω.
- Volo** Βούλομαι, βούλει A. pro βούλη, fut. 1. βουλήσομαι, perf. βέβουλα; perf. pass. βεβούλημαι, ind. 1. ἐβουλήθην a βουλέομαι.
- Edo** Βρώσκω et βιβρώσκω, fut. 1. βρώσω, ind. 1. ἔβρωσα, perf. βέβρωκα, ind. 2. ἔβρων a βρώμι.
- Γ.
- Duco** } Γαμέω, fut. 1. γαμήσω, ind. 1. ἐγάμησα et ἔγημα,
uxorem } perf. γεγάμηκα; ind. 1. med. ἐγνημάμην.
- Gignor** Γανομαι, fut. 1. γενοῦμαι, ind. 1. ἐγενάμην genui.
- Lactor** Γηδεω et γήδω, fut. 1. γηθήσω; perf. med. γήγηδα, part. γηγηδώς.
- Senesco** Γηράσκω, fut. 1. γηράσω, ind. 1. ἔγηρα; ind. 2. med. inf. γηράναι, part. γηράς a γήρημι.
- Sum,** } Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γενήσομαι, ind. 1.
Fio, } ἐγενησάμην, perf. γέγονα et γίγαα a γάω, ind. 2.
Nascor } ἐγενόμην, fut. 2. γενοῦμαι; perf. pass. γεγένημαι, ind. 1. ἐγενήθην.
- Cognosco** Γινώσκω et γινώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι; ind. 1. act. ἔγνων, perf. ἔγνωκα, ind. 2. ἔγνων a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἔγνωσμαι; perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνωώς.

- Vigilo* Γρηγορέω. Vid. Ἐγρηγορέω.
Δ.
- Divido* Δάζομαι, fut. I. δάσομαι; perf. pass. δέδασμαι.
Δαίζω, fut. I. δαίξω, ind. I. ἐδαίξα; perf. pass.
δέδαίγμαι.
Δαίω, fut. I. δαίσω et δαίτω, ind. I. ἐδαισα;
perf. pass. δέδαισμαι; fut. I. med. δαίσομαι,
ind. I. ἐδαισάμην.
- Disco* Δαίω, fut. I. δάησω, ind. I. ἐδάνσα, perf. δε-
δάνκα, ind. 2. ἐδαν; perf. pass. δεδάνμαι,
ind. 2. ἐδάνν; perf. med. δέδαα a δαίω.
- Uro* Δαίω, perf. med. δέδηα, combustus sum.
- Mordeo* Δάννω, fut. I. δήξω, ind. I. ἐδήξα, perf. δέδηχα,
ind. 2. ἐδανον; perf. pass. δέδηγμαι, ind. I.
ἐδήχθην a δήκω.
- Dormio* Δαρδανω, fut. I. med. δαρδήσομαι; perf. act.
δεδάρδηκα a δαρδέω, ind. 2. ἐδαρθον et ἐδραθον.
- Timeo* Δείδω, fut. I. δεισω, perf. δέδεικα; perf. med.
δέδοικα pro δέδοιδα euphoniae causa, I. δέδια,
praes. imper. δέδιθι a δέδιμι.
- Ostendo* Δεικνύω et δείκνυμι, fut. I. δείξω, perf. δέδειχα;
perf. pass. δέδειγμαι a δείκω.
- Struo* Δέμω, perf. δέδηκα pro δεδέμηκα.
- Rogo* Δέομαι, fut. I. δεήσομαι; perf. pass. δεδέημαι,
ind. I. ἐδεήθην a δεέομαι.
- Video* Δέρκω, ind. 2. ἔδρακον; perf. med. δέδορκα.
- Ligo* Δέω, fut. I. δέσω et δήτω, ind. I. ἐδησα, perf.
δέδηκα; perf. pass. δέδεμα; et δέδημαι.
- Doceo* Διδάσκω, fut. I. διδάξω et διδάσκησω, ind. I.
ἐδίδαξα.
- Fugio* Διδράσκω, fut. I. διδράσω, ind. 2. ἔδρην, D. ἔδραν,
part. δρας a δρήμι.
- Existimo* Δοκέω, fut. I. δοκήσω et δόξω, ind. I. ἐδόκησα
et ἐδοξα, perf. δέδοκηκα; perf. pass. δέδογμαι
a δόκω.
- Possum* Δύναμαι, δύναται et δύνη, imp. ἰδυνάμην, A. ἰδυ-
νάμην,

νάμην, ind. 1. ἐδυνήσάμην; perf. pass. διδύνημαι, ind. 1. ἐδυνήθην, A. ἡδυνήθην, item ἐδυνάσθην et ἡδυνάσθην.

Subeo Δύνω et δύω, fut. 1. δύσω, perf. δέδυκα, ind. 2. ἔδυν α δύμι.

E.

Sino Ἐάω, fut. 1. ἐάσω, ind. 1. εἶασα, perf. εἶακα et ἔακα.

Excito Ἐγείρω, fut. 1. ἐγερῶ, ind. 1. ἤγειρα, perf. ἤγερκα; perf. pass. ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι.

Vigilo Ἐγρηγορέω, fut. 1. ἐγρηγορήσω, ind. 1. ἐγρηγόρησα, perf. ἐγρηγόρηκα pro ἐγρηγόρηκα; perf. pass. ἐγρηγόρημαι; perf. med. ἐγρηγόρεα, P. ἐγρηγόρεα: ubique neglecto augmento.

Infundo Ἐγχέω. Vid. Χέω.

Edo Ἐδω vel ἐσθίω, unde imp. ἥσθιον, perf. ἤκα, A. ἔδηκα et ἐδήδοκα; perf. pass. ἐδήδισμαι; perf. med. ἦδα et ἔδηδα, fut. 2. ἐδομαι pro ἐδοῦμαι.

Volo Ἐθέλω. Vid. Θέλω.

Confuesco Ἐθω, perf. med. εἶωθα pro εἶθα.

Scio } Εἰδέω et εἶδω, fut. 1. εἴσω et εἰδήσω, perf. εἶδῃκα,
Video } plusq. εἰδῃκειν, εἰδειν, A. ἤδειν, part. εἰδῃκώς, εἰδώς, ind. 2. εἶδον, imper. ἰδε, opt. ἰδοιμι, subj. ἰδῶ, inf. ἰδεῖν, part. ἰδῶν; fut. 1. med. εἴσομαι, ind. 1. εἰσάμην, perf. οἶδα, οἶδασθα et οἶσθα.

Similis sum } Εἰκω, fut. 1. εἴξω, ind. 1. εἶξα et εἵξα, ind. 2. εἶκον; perf. med. οἶκα et εἰκα, plusq. εἰοίκειν et εἴοκειν, part. εἰκώς.

Abigo Ἐλαύνω ab ἐλάω, fut. 1. ἐλάσω, ind. 1. ἤλασα, perf. ἤλακα, A. ἐλήλακα; perf. pass. ἤλαμαι, A. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι, ind. 1. ἤλάθην et ἤλάσθην, part. ἐλαθεῖς.

Spero Ἐλπوماί, fut. 1. ἐλψομαι, perf. ἔολπα, plusq. perf. ἔολπειν et ἐώλπειν. Ἐλπω sperare facio.

Dico Ἐπω, ind. 1. εἶπα, ind. 2. εἶπον, imper. εἰπέ, opt. εἴποιμι, subj. εἴπω, inf. εἰπεῖν, part. εἰπών.

Ἐῖρω

Εἰρω et ἐρέω, fut. 1. ἐρῶ et ἐρήτω, perf. εἰρη-
να; perf. pass. εἰρημαι, paulo post fut. εἰρή-
σομαι.

Operor Ἐργάζομαι, fut. 1. ἐργάσομαι, ind. 1. ἐργασά-
μην; perf. pass. ἐργασμαι, ind. 1. ἐργάσθην.

Facio Ἐρδω. Vid. Πέζω.

Interrogo Ἐρομαι, fut. 1. ἐρήσομαι, ind. 1. ἐρησάμην, ἤρά-
μην, ind. 2. ἠρόμην, εἰρόμην.

Pereo Ἐρρώ, fut. 1. ἐρρήσω, perf. ἔρρηκα.

Venio Ἐρχομαι, fut. 1. ἐλεύσομαι, ind. 2. act. ἦλθον pro
ἡλθον, imper. ἐλθε, perf. med. ἦλυθα, A. ἐλή-
λυθα, plusq. perf. ἐληλύθειν ab ἐλεύθω.

Dormio Εὐδω, fut. 1. εὐδήσω, ind. 1. εὐδήσα.

Invenio Εὐρίσκω, fut. 1. εὐρήσω, ind. 1. εὐρησα, perf.
εὐρηκα, ind. 2. εὐρον, imper. εὐρε; perf. pass.
εὐρημαι, ind. 1. εὐρήθην; ind. 1. med. εὐρη-
σάμην et εὐράμην, part. εὐράμενος, ind. 2. εὐρό-
μην ab εὐρέω.

Habeo Ἐχω, imp. εἶχον, fut. 1. ἔξω et σχήσω, perf.
ἔσχηκα, ind. 2. ἔσχον, imper. σχές, opt.
σχοῖμι, σχοῖν A. subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part.
σχών; perf. pass. ἔσχημαι, ind. 1. ἔσχηθην;
fut. 1. med. ἔξομαι et σχήσομαι, ind. 2. ἐσ-
χόμεν, imper. σχοῦ, opt. σχοίμην, inf. σχέσ-
θαι, part. σχόμενος a σχέω.

Z.

Vivo Ζάω, ζῆς, ζῆ, imp. ζῆ et ζῆδι, opt. ζαίην, et
ζών a ζῶμι, inf. ζῆν, part. ζών, imp. ἔζην,
fut. 1. ζήσω, ind. 1. ἔζησα a ζῆμι.

Cingo Ζωννύω et ζώννυμι, fut. 1. ζώσω, perf. ἔζωκα;
perf. pass. ἔζωσμαι, ind. 1. ἐζώσθην a ζῶω.

H.

Pubesco Ἠεάσκω, fut. 1. ἠεήσω, ind. 1. ἠεησα, perf.
ἠεηκα ab ἠεάω.

Laetor Ἠδομαι, ἦδω rarius, fut. 1. ἦσομαι, ind. 1. ἦσά-
μην; perf. pass. ἦσμαι, ind. 1. ἦσθην.

Volo

Θ.

Volo; Θέλω et ἐθέλω, fut. 1. θελήσω et ἐθελήσω, ind. 1. ἐθέλησα et ἠθέλησα, a θελέω et ἐθελέω.

Acuo Θηγάνω, fut. 1. θήξω, ind. 1. ἔθηξα, perf. τέθηχα a θήγω.

Attingo Θιγγάνω, fut. 1. θίξω, perf. τέδιχα, ind. 2. ἐδιγον a θίγω.

Morior Θνήσκω, fut. 1. θνήξω et τεθνήξω, perf. τέθνηκα, B. τέθνευκα et τέθνευα, part. τεθνηκώς et τεθνεώς, ind. 2. ἔθανον, fut. 2. θανῶ; fut. 1. med. θνήξομαι et τεθνήξομαι, perf. med. τέθναα, inf. τεθναῖναι, part. τεθναώς et τεθνεώς, fut. 2. θανοῦμαι.

I.

Constituo Ἰδρύνω, fut. 1. ἰδρύσω, ind. 1. ἰδρυσα, perf. ἰδρυκα; perf. pass. ἰδρυμαι, inf. ἰδρῦσθαι, ind. 1. ἰδρύθην ab ἰδρύω.

Sido Ἰζάνω, fut. 1. ἰζήσω, ind. 1. ἰζησα et ἴσα, ab ἰζέω.

Pervenio Ἰκνέομαι, fut. 1. ἰκνομαι, ind. 2. ἰκόνην; perf. pass. ἴγμαι ab ἰκνομαι.

Placo Ἰλάσκομαι, fut. 1. ἰλάσομαι et ἰλάξομαι, ind. 1. ἰλασάμην; perf. pass. ἴλασμαι, ind. 1. ἰλάσθην ab ἰλάομαι.

Volo Ἰπταμαι, fut. 1. πτήσομαι, ind. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην, subj. πτῶμαι, inf. πτάσθαι et πτέσθαι, part. πτάμενος et πτόμενος; perf. pass. πέπταμαι.

Ἰπτημι, fut. 1. πτήσω, ind. 2. ἔπτην rarius.

K.

Purgo Καθαίρω, fut. 1. καθαρῶ, ind. 1. ἐκάθηρα.

Sedeo Καθεζομαι, fut. 2. καθεδοῦμαι; ind. 1. pass. ἐκαθέσθην.

Statuo Καθιστάνω, fut. 1. καταστήσω, perf. καθίστακα a καθίστημι.

Uro Καίω, fut. 1. καύσω, ind. 1. ἔκαυσα, et ἔκηκα velut

velut a κάω, perf. κέκαυκα, ind. 2. ἔκαον
perf. pass. κέκαυμαι, ind. 1. ἐκαύθην, fut. 1.
καυθήσομαι, ind. 2. ἐκάην, part. καίεις.

Voco Καλέω, fut. 1. καλέσω, perf. κέκληκα pro κεκάληκα.

Laboro Κάμνω, fut. 1. καμῶ, perf. κέκημηκα pro κεκάμηκα, ind. 2. ἔκαμον.

Hortor Κέλομαι. P. κέκλομαι, fut. 1. κελήσομαι, ind. 1. ἐκελησάμην a κελέομαι.

Misceo Κεραννύω et κεράννυμι, fut. 1. κεράσω et κράσω, perf. κέκισα et κέραια; perf. pass. κενέρασμαι et κέραιμαι, ind. 1. ἐκράσθην, fut. 1. κραθήσομαι a κεράω.

Invenio Κιχάνω, fut. 1. κιχήσω a κιχέω.

Clango Κλάζω, fut. 1. κλάξω et κελάγξω, ind. 1. ἐκλαγξα, perf. κέκλαγχα, ind. 2. ἔκλαγον; perf. med. κέκληγα, part. κελληγώς a κλάγγω.

Fleo Κλαίω, A. κλάω, fut. 1. κλαύσω, ind. 1. ἔκλαυσα, perf. κέκλαυκα; perf. pass. κέκλαυμαι; fut. 1. med. κλαύσομαι a κλαύω.

Saturo Κορεννύω et κορέννυμι, fut. 1. κορέσω et κορήσω, ind. 1. ἐκόρεσα, perf. κενόρηκα; perf. med. κέκορα a κορέω.

Clamo Κράζω, fut. 1. κράξω, ind. 1. ἔκραξα, A. ἐνέκραξα, ind. 2. ἔκραγον, fut. 2. κραγῶ; perf. med. κέκραγα.

Perficio Κραιαίνω, ind. 1. ἐκρήνηα, imper. κρήνηον; perf. pass. κερκράσμαι, ind. 1. ἐκραάνθην.

Pendeo Κρέμαμαι, fut. 1. κρεμάσομαι.

Suspendo Κρεμαννύω et κρεμάννυμι, fut. 1. κρεμάσω a κρεμάω.

Occido Κτείνω, fut. 1. κτενῶ, ind. 1. ἐκτεινα, perf. ἔκτακα, ind. 2. ἐκτην a κτῆμι.

Volvō Κυλίνδω, fut. 1. κυλίσω a κυλίω, et κυλινδήσω a κυλινδεω.

Incido Κύρω, fut. 1. κύρσω, ind. 1. ἔκυρσα, optat. Ac. κύρσεια, infin. κύρσαι, part. κύρσας; praes. med. κύρομαι.

Sortior

Λ.

- Sortior* Λαγχάνω, perf. εἴληχα A. pro λέληχα, ind. 2. ἔλαχον α λήχω; perf. med. λέλονχα.
Capio Λαμβάνω, fut. 1. λήψομαι; perf. λέληφα, A. εἴληφα, ind. 2. ἔλαβον; perf. pass. λέλημαι, A. εἴλημαι, α λήσω.
Lateo Λανθάνω, fut. 1. λήσω et λήσομαι, ind. 2. ἔλαθον; perf. pass. λέλησμαι, ind. 1. ἐλησθην; perf. med. λέληδα, ind. 2. ἐλαθόμην α κήθω.

Μ.

- Infanio* Μάινομαι, fut. 1. μανούμαι, ind. 1. ἐμηνάμην, perf. μεμνηα; ind. 2. pass. ἐμάνην.
Disco Μανθάνω, perf. μεμάθηκα, ind. 2. ἔμαθον; perf. pass. μεμάθημαι; fut. 1. med. μαθήσομαι, ind. 2. ἐμαδόμην.
Pugno Μάχομαι, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, ind. 1. ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην, fut. 2. μαχοῦμαι; perf. pass. μεμάχημαι α μαχέσμαι.
Divido Μείρομαι, perf. med. μέμορα, P. ἐμορα; perf. pass. εἵμαρμαι, vel εἵμαρμαι.
Cunctor Μελλω, fut. 1. μελλήσω, ind. 1. ἐμέλλησα α μελλέω.
Curo Μέλω et μέλομαι, fut. 1. μελήσω, perf. μεμέληκα, ind. 2. ἔμελον; perf. pass. μεμέλημαι; perf. med. μέμηλα α μέλει vel μελέω.
Maneo Μένω, P. μίμνοι; fut. 1. μενῶ, ind. 1. ἔμεινα, perf. μεμενηκα α μενέω; perf. med. μέμονα.
Misceo Μιγνύω et μίγνυμι; fut. 1. μίξω, ind. 1. ἔμιξα, perf. μέμιχα; perf. pass. μέμιγμαι, ind. 1. ἐμίχθην; ind. 2. ἐμίγην α μίγω.
In memoriam } Μιμνήσκω, fut. 1. μνήσω, ind. 1. ἐμνησα; perf. pass. μέμνημαι, ind. 1. ἐμνήσθην; fut. 1. med. μνήσομαι; ind. 1. ἐμνησάμην α μνάω.
nevo }
Abstergo Μοργνύω et μόργνυμι. Vid. Ὁμόργνυμι.

Pasco

N.

- Pasco* Νέμω, fut. 1. νεμῶ, ind. 1. ἐνείμα, perf. νενέ-
μῃκα velut a νεμέω.
2. *Nea* Νήθω, fut. 1. νήσω a νέω.
- O.
- A. *Olco* Ὄζω, fut. 1. ὀζω, ὀξέσω et ὀξήσω, perf. ὠξῃκα ;
perf. med. ὀθώδα et ὀδοδα, P. ὠδα, ab ὀξέω.
- Operio* Ὀίγω. Vid. supra Ἀνοίγω.
- Tumefacio* Οἰδαίνω, fut. 1. οἰδήσω, perf. ὠδήκα ab οἰδέω
tumeo.
- Misereor* Οἰκτείρω, fut. 1. οἰκτερήσω, ind. 1. οἰκτερήσας
et οἰκτεира.
- Puto* Ὀίμαι et ὀμαι, ὀiei A. pro οἴη, imp. ὠόμην et
ὠμην, fut. 1. οἴησομαι ; perf. pass. ὠήμαι,
ind. 1. ὠήθην ab οἴεομαι.
- Eo* Ὀιχομαι, fut. 1. οἰχήσομαι, ind. 2. ὠχόμην ;
perf. pass. ὠχημαι, 1. οἶχημαι, ab οἰχίομαι.
- Lado* Ὀλισθαίνω, fut. 1. ὀλισθήσω, perf. ὠλίσθηκα,
ind. 2. ὠλισθον ; perf. med. ὠλισθα ab ὀ-
λισθέω.
- Perdo* Ὀλλύνω et ὀλλυμι, fut. 1. ὀλέσω. ind. 1. ὠλεσα,
perf. ὠλεκα, A. ὀλώλεκα, ind. 2. ὠλον, fut. 2.
ἄλῳ ; perf. med. ὠλα, A. ὀλωλα, ab ὀλέω, P.
ὀλέσκω.
- Juro* Ὀμνύνω et ὀμνυμι, fut. 1. ὀμόσω, ind. 1. ὠμοσα,
perf. ὠμωκα, A. ὀμώμοκα ; ind. 1. med. ὠμο-
σάμην, fut. 2. ὀμοῦμαι ab ὀμώω.
- Abstergo* Ὀμοργνύμι, fut. 1. ὀμόρξω, ind. 1. ὠμορξά, perf.
ὠμορξα ; fut. 1. med. ὠμόρξομαι, ind. 1.
ὠμορξάμην.
- Juvo* Ὀνῃμι et ὀνίημι, fut. 1. ὀνήσω, ind. 1. ὠνησα ;
fut. 1. med. ὀνήσομαι, ind. 1. ὠνησάμην ab ὀνάω.
- Video* Ὀπτάινω et ὀπτάινομαι, fut. 1. ὀψομαι, ὀφει A.
pro ὀψη, infin. ὀψεσθαι, perf. ὀπωπα pro
ἄπα ; perf. pass. ὠμμαι, ind. 1. ὠφθην, fut. 1.
ἑφθήσομαι, sensu passivo, ab ὀπίομαι.

Excito

- Excito** ὄρω, fut. 1. ὄρῶ; Ae. ὄρσω, ind. 1. ὄρσᾱ; perf. med. ὤρα, A. ὄρωρα et ὤρορα.
- Olfacio** ὀσφραίνομαι, fut. 1. ὀσφρανούμαι et ὀσφρήσομαι. ind. 1. ὠσφρησάμην et ὠσφραμην, ab ὀσφράομαι.
- Debeo** ὀφείλω et ὀφλω, fut. 1. ὀφελήσω et ὀφλήσω, ind. 2. ὤφελον, quod adverbii loco ponitur in omnibus personis et numeris.
- Π.
- Possideo** Πάομαι, fut. 1. πάσομαι, indef. 1. ἐπάσάμην; perf. pass. πέπαμαι.
- Patior** Πάσχω, fut. 1. med. πείσομαι, perf. πέπονθα; ind. 2. ἀετ. ἐπαθον a πήθω.
- Vasto** Πέρθω, fut. 1. πέρσω, ind. 1. ἐπέρσα, ind. 2. ἐπαρθον et ἐπραθον.
- Coquo** Πέσσω et πέττω, fut. 1. πέψω, ind. 1. ἐπέψα a πέπτω.
- Expando** Πετανύω et πετάννυμι, fut. 1. πετάσω, ind. 1. ἐπέτασα; perf. πεπέτακα et πέπτακα; perf. pass. πέπταμαι a πετάω.
- Volo** Πέτομαι, πέταμαι, πετάομαι, et ποτάομαι, imperf. ἐπετόμην; perf. pass. πεπότημαι. Vid. Ἰπταμαι.
- Figo** Πηγνύω et πήγνυμι, fut. 1. πήξω, ind. 1. ἐπηξα; ind. 2. pass. ἐπάγην; fut. 1. med. πήξομαι, ind. 1. ἐπηξάμην a πήγω.
- Incendo** Πίμπρημι, fut. 1. πρήσω; ind. 1. ἐπρησα a πρήθω.
- Bibo** Πίνω, fut. 1. πώσω, perf. πέπωκα, ind. 2. ἐπιον, imperf. πίδι et πῶδι; perf. pass. πέπομαι et πέπωμαι, ind. 1. ἐπόθην a πῶω.
- Vendo** Πιπράσκω, fut. 1. πράσω; perf. πέπρακα; praesf. pass. πιπράσκομαι, perf. πέπραμαι, ind. 1. ἐπράδην a πράω.
- Cado** Πίπτω, fut. 1. πλώσω, perf. πέπτωκα a πτόω; ind. 2. ἐπεσον; fut. 2. med. πεσοῦμαι.
- Percutio** Πλήττω, fut. 1. πλέξω; ind. 2. pass. ἐπλήγην

cum ad corpus, ἐπλάγην cum ad animum
refertur; perf. med. πέπληγα.

Interrogo } Πυνθάνομαι, fut. 1. πεύσομαι a πεύδομαι,
Audio } ind. 2. ἐπυθόμην; perf. pass. πέπυσμαι.
P.

Facio ῥέζω, fut. 1. ῥέξω, et ἔρξω ab ἔρδω, ind. 1. ἔρ-
ῥεξα; perf. med. ἔοργα pro ἔρρογα.

Fluo ῥέω, fut. 1. ῥεύσω et ῥυησω, ind. 1. ἔορευσα,
perf. ἔρρύηκα; ind. 2. pass. ἔρρύην a ῥύεω.

Dico ῥέω inult. ind. 1. pass. ἔρρήθην et ἔρρέθην, part.
ῥηθεῖς, fut. 1. ῥηθησομαι.

Rumpo ῥηγνύω et ῥήγνυμι, fut. 1. ῥήξω; perf. med. ἔρ-
ῥωγα A. pro ἔρρηγα; ind. 2. pass. ἔρράγην a
ῥήσσω.

Roboro ῥωννύω et ῥώννυμι, fut. 1. ῥώσω; perf. pass. ἔρ-
ῥωμαι, imp. ἔρρώσω vale, part. ἔρρωμένος.
Σ.

Extinguo σβεῖννύω et σβέννυμι, fut. 1. σβέσω et σβήσομαι,
ind. 1. ἔσβεσα, perf. ἔσβηκα; ind. 2. pass.
ἔσβην, inf. σβῆναι a σβέω.

Moveo σεύω, ind. 1. ἔσεισα et ἔσευα; praes. pass. σεύο-
μαι, perf. ἔσσυμαι, ind. 1. ἐσύθην; ind. 1.
med. ἐσευάμην.

Libo σπένδω, fut. 1. σπείσω, ind. 1. ἔσπεισα; perf.
pass. ἔσπεισμαι, ind. 1. ἔσπείσθην; fut. 1.
med. σπείσομαι, ind. 1. ἔσπείσάμην a σπείδω.

Sterno στορεννύω et στορέννυμι, fut. 1. στορέσω, ind. 1.
ἐστόρεσα a στορέω.

στρωννύω et στρώννυμι, fut. 1. στρώσω, ind. 1.
ἔστρωσα, perf. ἔστρωκα; perf. pass. ἔστρωμαι,
ind. 1. ἔστρώθην a στρώω.

Cohibeo σχέω. Vid. supra Ἐχω.
Τ.

Extendo τανύω et τάζω, fut. 1. τανύσω, perf. τίτακα;
perf. pass. τέταμαι.

Seco τέμνω, fut. 1. τεμῶ, et τμήξω a τμήσσω, perf.
τέτμηκα,

- τέτμηκα, ind. 2. ἔταμον ; perf. pass. τέτμημαι
α τμάω.
- Fabrico* Τεύχω, fut. 1. τεύξω, ind. 1. ἔτευξα ; perf. pass.
τέτυγμαι.
- Pario* Τίκτω, fut. 1. τέξω, ind. 2. ἔτεκον ; perf. med.
τέτοκα α τέκω.
- Solvo* Τίνω, fut. 1. τίσω, ind. 1. ἔτισα, perf. τέτικα
α τίω.
- Perforo* Τιτράω et τιτραίνω, fut. 1. τρήσω, ind. 1. ἔτρη-
σα ; perf. pass. τέτρημαι α τράω.
- Vulnero* Τιτρώσκω, fut. 1. τρώσω, ind. 1. ἔτρωσα, perf.
τέτρωκα α τρώω.
- Tolero* Τλάω, fut. 1. τλήσω, perf. τέτληκα, ind. 2.
ἔτλην α τλήμι.
- Nutrio* Τρέφω, fut. 1. θρέψω, ind. 1. ἔθρεψα ; perf.
pass. τέθραμμαι, ind. 2. ἐθράφην.
- Curro* Τρέχω, fut. 1. θρέξω, ind. 1. ἔθρεξα, perf. δε-
δράμηνκα, ind. 2. ἔδραμον ; fut. 2. med. δρα-
μοῦμαι α δρέμω vel δραμέω.
- Comedo* Τρώγω, ind. 2. ἔφαγον ; fut. 2. med. φαγοῦμαι
α φάγω.
- Sum* } Τυχάνω, fut. 1. τυχήσω, ind. 1. ἐτύχησα,
Consequor } perf. τετύχηκα, ind. 2. ἔτυχον α τυχέω.
Sed perf. act. τέτευχα, et fut. 1. med.
τεύξομαι α τεύχω.
- Τ.
- Promitto* Ὑπισχίεμαι, fut. 1. ὑποσχήσομαι, ind. 2. ὑπεσ-
χόμεν ; perf. pass. ὑπέσχημαι, ind. 1. ὑπεσ-
χέθην.
- Dormito* Ὑπνώτω, fut. 1. ὑπνώσω ab ὑπνώω.
- Pluo* } Ὑψω, fut. 1. ὕψω, ind. 1. ὕσα ; praef. pass. ὕομαι,
Rigo } ind. 1. ὕσθην, part. perf. ὕσμενος.
- Φ.
- Dico* Φάσκω, imp. ἔφασκον, fut. 1. φήσω, ind. 1.
ἔφησα α φημί.
- Fero* Φέω, fut. 1. οἶσε ab οἶω, ind. 1. ἤνεγκα, ind. 2.
ἤνεγκον

ημαί	ἦνεγκον ab ἐνέγκω ; perf. med. ἐνήνοχα A. pro ἦνοχα ab ἐνέχω.
pass. Fugio	Φεύγω, fut. 1. φεύξω, φεύξομαι, et φευξοῦμαι, ind. 2. ἐφυγον ; perf. med. πέφευγα.
med. Praeuenio	Φθάνω, imperf. ἐφθανον, fut. 1. φθάσω, ind. 1. ἐφθασα, perf. ἐφθακα a φθάω ; ind. 2. med. ἐφθην a φθῆμι, part. φθάς.
έτιχα	Corrumpro Φθείρω, fut. 1. φθερῶ ; perf. med. ἐφθορα.
έτην-Tabesco	Φθίνω, fut. 1. φθίσω, ind. 1. ἐφθισα, perf. ἐφθικα ; perf. pass. ἐφθίμαι a φθίω.
perf. Horreo	Φρίσσω vel φρίττω, fut. 1. φρίξω, perf. πέφρικα pro πέφριχα.
ind. 2. Gigno	Φύω, fut. 1. φύσω, ind. 1. ἐφυσα, perf. πέφυκα,
perf. Nascor	ind. 2. ἐφύν, inf. φύναι, part. φύς a φῦμι ; perf. med. πέφυα.
	X.
rf. δε-Recedo	Χάζω et χάζομαι, fut. 1. χάσω, ind. 2. ἔχασον et κέκασον ; fut. 1. med. χάσομαι, perf. κέχασα, ind. 2. ἔχασομην et κέκασομην.
ουμαί-Gaudeo	Χαίρω, imper. χαίρε salve, fut. 1. χαιρήσω ; ind. 2. pass. ἐχαρην.
χησα, Dehisco	Χάσκω, ind. 2. ἔχασον ; fut. 1. med. χαποῦμαι, perf. κέχηνα a χαίνω.
ρυχέω. Fundo	Χέω, fut. 1. χεύσω, ind. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et ἔχεα, inf. χέαι, perf. κέχυκα pro κέχευκα, ind. 2. ἔχεον, fut. 2. χεῶ ; perf. pass. κέχυμαι, ind. 1. ἐχύθην ; fut. 1. χυθήσομαι a χύω ; ind. 1. med. ἐχεάμην.
υπεσ-υπεσ-Coloro	Χρῶννύω et χρῶννυμι, fut. 1. χρώσω, ind. 1. ἔχρωσα ; perf. pass. κέχρωμαι et κέχρωσμαι, ind. 1. ἐχρώσθην.
υομαί, Obscuro	Χωννύω et χώννυμι, fut. 1. χώσω, ind. 1. ἔχωσα ; perf. pass. κέχωσμαι, ind. 1. ἐχώσθην a χῶω vel χῶω.
	Ω.
ind. 2. Pello	ὠθῶ et ὠθέω usitatus, fut. 1. ὠσω et ὠθήσω, ind. 1. ὠσα et ὠθησα ; perf. pass. ὠσμαι et ὠθήμαι,
ήνεγκον	K

ᾠθμαι, ind. 1. ᾠσθην; fut. 1. med. ᾠσομαι
 et ᾠθήσομαι, ind. 1. ᾠσάμην et ᾠθησάμην. Tem-
 poribus auctis ε̄ saepe praefigitur: ut, ἔωσα,
 ἔωσμαι.

Emo ὤνέομαι, fut. 1. ὠνήσομαι; perf. pass. ὠνῆμαι et
 ἑώνημαι, ind. 1. ὠνήσθην et ἑωνήσθην.

COMPOSITORVM formatio e simplicibus petenda est.

VERBALIA.

VERBALIA nomina deducuntur ferè vel,

A prima persona perfecti passivi,

S. in	μα	} ut	{	γράμμα	litera.
	μη			γραμμὴ	linea.
	μος			δεσμός	vinculum.
A. in	μων			νοήμων	intelligens.

A secunda persona perfecti passivi.

S. in	σια	} ut	{	δοκίμια	probatio.
	σις			ποίησις	poësis.
A. in	σιος			θαυμάσιος	admirabilis.
	σιμος			χρήσιμος	utilis.

A tertia persona perfecti passivi.

S. in	της	} ut	{	χαρακτήρ	character.
	τηριον			ποτήριον	poculum.
	της			ποιητής	poëta.
	τις			πίστις	fides.
	τρα			ὀρχήστρα	pars theatri.
	τρις			ὀρχηστρίς	saltatrix.
	τρον			διδάκτρον	minerval.
	τυς			ὀρχηστὺς	ars saltandi.
	τωρ			κοσμήτωρ	princeps.
A. in	κος			κριτικός	judicialis.
	τεος	γραπτεός	scribendus.		
	τος	ἀκουστός	qui audiri potest.		

Vid. supra pag. 26, not. 1.

A per-

S in ευ

η

ιον

ος

} ut

A perfecto medio.

τομεύς *sector*.ἐπιστολή *epistola*.λόγιον *oraculum*.λόγος *sermo*.

ΠΑΥCΥΛΑ quaedam descendunt ab ipso themate : ut, λευκὸς *canāidus*, α λεύσσω *video*.

Et ab indefinito secundo : ut, φυγή *fuga*, ἀ φυγόν *fugī*.

A D V E R B I V M.

ADVERBIVM est aut primitivum, aut derivativum.

PRIMITIVVM : ut, νῦν *nunc*, τότε *tunc*.

DERIVATIVVM in σι : ut, Ἑλληνισί *Gracē*, Ῥωμαϊσί *Romanē*.

δὸν : ut, κυνηδὸν *caninē*.

εἰ : ut, παντὺδε *omnino*, πρὸς *prorsus*.

ην : ut, κρύβδην *secretō*.

ως : a genitivo plurali adjectivorum : ut, ἀ ἀληθῶν, ἀληθῶς *verē* ; ἀ ὀξείων, ὀξείως *acutē*.

VARIANT etiam adverbia significatione.

Syllabicae adjectiones δε, ξε, σε, notae sunt ad locum : ut, οἰκαδε *domum*, Ἀθῆναζε *Athenas*, οὐρανόσε *in caelum*.

θεν et δε de loco : ut, ἀνωθεν *desuper*, οὐρανόθεν *de caelo*.

δι, οι, σι, χοῦ, χῆ, in loco : ut, οὐρανόθι *in caelo*, οἶκοι *domi*, Ἀθήνησι *Athenis*, πανταχοῦ et πανταχῇ *ubique*.

Particulae adverbiales ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λα, λι, σου et ἰππο in compositione praefixae adaugent significationem : ut, ἀρίδης *vel ἐρίδης manifestus*, et reliqua.

Porro νε et νη in compositione privant¹, ευ facilitatem vel benignitatem, et δυσ difficultatem vel malignitatem indicant : ut, νέφος *nubes*, νήπιος *infans* ; εὐεκάωτος *capti facilis*, εὐμενής *benevolus* ; δυσάλωτος *difficilis capti*, δ.σ.μενής *malevolus*.

¹ Nonnunquam etiam, sed rarissimē, augent : ut, νήδυμος *valde sulcatus*, νήχυτος *late fluens*.

Particula *α* in compositis privat, conjungit, et auget: ut, *χάρις gratia, ἄχαρις ingratus; πάντες omnes, ἅπαντες omnes simul; ξύλον lignum, ἄξυλος lignis plenus.*

CONIUNCTIO.

CONIUNCTIONES potestate sua sic denominantur:

Adversativae: *καίπερ, εἰ καὶ, καὶν εἰ, etsi; καίτοι, καίτοι γε, quanquam.*

Causales: *γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γὰρ δήπου, nam, enim, etenim; οὐ γὰρ ἀλλὰ etenim; ὅτι, διό, διότι, καθότι, οὐνεκα, quia, quod, quoniam; ἐπεὶ, ἐπεὶ περ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ περ, ἐπειτοί, ἐπειὶ ποῖτις, quoniam, quandoquidem; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὅφρα ποῖτις, ὥστε, ut.*

Conditionales: *εἰ, εἰάν, ἂν, ἤν, si; εἴγε, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδὴ περ, siquidem; εἰ μὴ, ὅτι μὴ, nisi; εἰ δὲ μὴ sin minus, alioqui; εἰ γοῦν si saltem; εἰ δ' ἄρα sin verò.*

Copulativae: *καὶ et, τε que, ἥδε ποῖτις, atque; καὶ μέντοι, καὶ μὲν καὶ, καίτοι καὶ atque, adeo; ἀλλὰ δὲ καὶ etiam.*

Connexivae: *ἔτι, προσέτι, πρόσγε, μενούγγε, praeterea, quin etiam; ἐπὶ τούτοις, πρὸς ταῦτα, ἐπὶ ταῦδε, ἅμα δὲ, porro, quinimo; καὶ γὰρ αὖ rursus etiam.*

Discretivae: *μὲν quidem, δὲ verò; γε, δὲ, ἀτὰρ, ἀλλὰ, sed, verum; μὲντοι saltem; ἀλλὰ μὲντοι, οὐ μὲν ἀλλὰ, veruntamen; δέγε, δέπου, δέτοι, porro, autem.*

Disjunctivae: *ἢ, ἢτοι, ἢπου, aut, vel, sive; μηδὲ, μήτε, οὐδὲ, οὔτε, neque, nec.*

Illativae: *οὖν, ἄρα, ἄραγε, τοιγὰρ, τοιγάρτοι, τογαροῦν, τοίνυν, καὶ δὲ, quare, igitur, idcirco, ergo; οὐκοῦν igitur; οὐκουν non igitur.*

Redditivae adversativis: *ὁμως, δήπου, γε δήπου, ἔμπης, amen; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὲ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλ' οὖν, attamen, ea tamen, at vero.*

Potentiaes: *ἂν, κε vel κεν.*

Expletivae, quae interdum nihil per se significant, vim tamen et elegantiam orationi adferunt: *ἄρα, ἄρ, ῥα, γε, θυν, κε, κεν, νυν, περ, ποι, που, πω, τρι.*

PRAEPO-

PRAEPOSITIO.

PRAEPOSITIONES sunt octodecim.

Monosyllabae sex :

ἐς, Atticè ἐς, <i>ad, in.</i>	πρὸ <i>ante.</i>
ἐκ <i>ante consonantem,</i>	} <i>ex.</i> πρὸς <i>ad, a, coram.</i>
ἐξ <i>ante vocalem,</i>	
ἐν, poëticè ἐνι, <i>in.</i>	

Disyllabae duodecim :

ἀμφὶ <i>de, circa.</i>	κατὰ <i>contra, de, secundum.</i>
ἀνὰ <i>per.</i>	μετὰ <i>cum, post.</i>
ἀντὶ <i>pro, contra.</i>	παρὰ <i>a, apud, contra.</i>
ἀπὸ <i>a, propter.</i>	περί <i>de, circa.</i>
διὰ <i>per, cum, propter.</i>	ὑπὲρ <i>super, pro, supra.</i>
ἐπὶ <i>ad, ab, in, super.</i>	ὑπὸ <i>sub, propter.</i>

III. DE SYNTAXI.

SYNTAXIS dividitur in concordantiam et regimen.

Concordantia nominativi et verbi.

I. VERBVM personale finitum concordat cum nominativo numero et persona : ut, Πολλάκι τοι καὶ μαρὸς ἀνὴρ καλακαίριον εἶπε : *Saepe etiam stultus opportuna locutus est.*

Obs. 1. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, aliquando etiam masculina et foeminina : ut, Τῷ ἀφύρῳ ὑποτάσσεται πάντα : *Pecuniae obediunt omnia.* Ἐξέφνετο αἱ τρίχες : *Crines nascebantur.* Aristot.

Obs. 2. Ἄμφω et δύο, quamvis dualia, saepe junguntur verbo plurali : ut, Ἄμφω ἐξέπνευσαν ἀδελιον εἶον. *Ambo efflaverunt miseram animam.* Eurip.

¹ De variis praepositionum significationibus, pro diverso earum regimine et compositione, pluribus infra agetur, pag. 142.

² Item substantivo plurali : ut, Ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, *ex utrisq; ut falsis.* Aristoph. Δύο ποιεῖ καιροὺς τοῦ λέγειν : *Duo loquendi tempora constituit.* Moser.

Concordantia substantivi et adjectivi 1.

I. ADIECTIVUM cum substantivo casu, genere, et numero consentit: ut, Χρησὸς ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθόν: *Vir bonus est commune bonum.*

Obs. 1. Adjectiva saepe permutant suum substantivum in genitivum: ut, Φαῦλοι ἄνθρωποι, vel, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων; *impii homines.*

Obs. 2. Saepe usurpantur substantiva pro adjectivis: ut, Μάγος τέχνη, *ars magica.* Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον: *Graecam linguam didici.*

Concordantia antecedentis et relativi.

RELATIVUM cum antecedente concordat genere, numero, et persona: ut, Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ἣ με τιμᾷτε: *Gratias ago pro honore, quo me honoratis.* Hal.

Obs. Atticè relativum et antecedens eodem casu ponuntur: ut, Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω: *Utor libris, quos habeo.*

Regimen nominum.

Substantiva.

I. CUM duo substantiva diversae significationis concurrunt, posterius in genitivo ponitur: ut, Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: *Filius Dei.*

Obs. 1. Ponitur genitivus saepe per eclipsin in nominibus propriis: ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρου, vel, Νηλεὺς τοῦ Κόδρου, *subaudi υἱὸς; Neleus Codri filius.* Εἰς ᾄδου, *ad inferos;* *subaudi οἶκον.* Item per defectum vocis ἐνεκα: ut, Μακάριος τῆς πίστεως, *beatus propter fidem.*

Obs. 2. Genitivus per se positus est abominantis: ut, Τῆς ἀναιδείας! *O impudentiam!*

Adjectiva.

I. ADIECTIVA neutralia non raro fiunt adverbia: ut, Ὁρῶ celeriter, καλὰ pulchrè, τὰ πρῶτα primum, τὰ ἀρχαῖα olim, μέτρια mediocriter, ἀλυπῶτα laetissimè.

¹ Sub Adjectivo continentur articulus, pronomen, et participium. De Articulo autem praepositivo vid. a, pag. 140.

II. INTER-

II. INTERDVM etiam foeminina singularia : ut, Ἰδίᾳ
privatim, δημοσίᾳ publice.

Genitivus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quae desiderium, notitiam, ignoran-
tiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, accu-
sationem, damnationem, et absolutionem significant ;
atque alia quaedam, genitivum adiscunt : ut, Δύσεως
τῆς δόξης, gloriae perditè cupidus. Ἀπειρος τῶν πράξεων,
rerum imperitus.

II. NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et nu-
meralia ; item comparativa, et superlativa, genitivo gau-
dent : ut, Ἐκαστον τῶν ζώων, unumquodque animalium.

Obs. 1. Comparativa, cum expcuntur per quàm, ge-
nitivum exigunt : ut, Τῆς πολυπράγμοσύνης οὐδὲν κενεώτερον
ἄλλο : Nihil vanius curiositate.

Obs. 2. Nomina etiam, quae superlativorum naturam
induunt, gaudent genitivo : ut, Ἐξοχος πάντων, praecipuus
omnium : Δία θεῶν, Diva dearum.

Dativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quibus commodum, incommodum,
similitudo, dissimilitudo, contrarietas significatur ; cum
aliis quibusdam, dativum postulant : ut, Φίλος σοί, amicus
tibi ; ἐναντίος τῷ νόμῳ, adversus legem.

II. HVC referuntur adjectiva ex σύν ἐτόμοῦ composita :
ut, Σύντροφος, nutritus ; ὁμόλωστος, eadem lingua utens.

Obs. Quaedam, quae similitudinem significant, etiam
genitivo gaudent : ut, Ὁμοιος ἀνθρώπῳ : Similis homini.

Accusativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, subaudito κατὰ, accusativum regunt :
ut, Παῖδα Ῥωμαῖος, Romanus patria. Οὐδὲς ἀνθρώπων
αὐτὸς ἀπαντα σαρῶς : Nemo hominem in omnibus sapiens est.

Constructio pronominum.

I. GENITIVVS pronominis primitivi ponitur, cum persona significatur, ut, Εἰκὼν σου, *imago tui*. Herod.

II. CVM possessio vel relatio significatur locum habet pronomen possessivum: ut, Πατὴρ ἐμὸς, *pater meus*.

Obs. 1. Genitivus autem primitivi loco possessivi ponitur: ut, Πατὴρ μου, pro πατὴρ ἐμὸς.

Obs. 2. Pronomina interdum construuntur loco adverbiorum: ut, Ταῦτά τοι, ταῦτ' ἄρα, *proinde*; ταύτη, *sic*; ταύτη τοι, *itaque*.

Regimen verborum.

Nominativus post verbum.

I. VERBA substantiva τυγχάνω, εἰμι, ὑπάρχω, γίνομαι; et illa poetica πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; utrinque nominativum expetunt: ut, Κακῶν ἐπικάλυμμά ἐστι ὁ πλοῦτος: *Malorum opercula sunt divitiae*.

Obs. 1. Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὦν, cum alio nominativo: ut, Σωκράτης τυγχάνει ὦν σοφός: *Socrates est sapiens*.

Obs. 2. Sin participium sequatur, omittitur ὦν: ut Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν. *Socrates ambulat*.

II. VERBA vocandi passiva, et quae gestum vel statum rei significant, utrinque nominativum adsciscunt: ut, Δημοσθένης προσαφθρεῖται ῥήτωρ; *Demosthenes dicitur orator*.

Obs. Mutatur nominativus post verbum in genitivum: ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, i. e. πλούσιος: *Croesus est dives*.

Genitivus post verbum.

I. VERBA incipiendi, desinendi, appetendi, abstinendi, aberrandi, amandi, admirandi, consequendi, contemnendi, differendi, excellendi, imperandi, parcendi, participandi, recordandi, fruendi, egendi, emendi, vendendi,

dendi, genitivo gaudent : ut, Τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα : *A dolore vitam auspicamur.*

Obs. Verba implendi, separandi, privandi, aestimandi, accusandi, damnandi, absolvendi, exigunt accusativum cum genitivo : ut, Καρπῶν πλήθουσιν ἀλῶας : *Frugibus implent areas.* Phocyl.

II. VERBA sensus gaudent genitivo, praeter illa, quae ad visum pertinent : ut, Ἦκουσε τῆς ᾠῆς : *Audivit clamorem.* Plut.

Obs. Atticè verò omnia verba sensus accusativum regunt.

III. QVIBVSLIBET verbis additur genitivus substantivi cum participio absolute sumptus : ut, Θεοῦ διδόντος, μηδὲν ἰσχύει φθόνος : *Deo favente, nihil valet invidia.* Nazian.

Dativus post verbum.

I OMNIA verba acquisitivè posita regunt dativum ejus rei, cui acquiritur aliquid, vel tribuitur : ut, Φιλίππῳ ζῇ, οὐ τῇ πατρίδι : *Philippo vivit, non patriae.* Demosth.

II. VERBA sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt : ut, Ἐπομαι τοῖς παλαιοῖς : *Veteres sequor.*

III. QVODVIS etiam verbum admittit dativum, significantem causam, instrumentum, aut modum actionis : ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρᾶθήσεις : *Argenteis pugna telis, ac omnia vinctes.*

Accusativus post verbum.

I. VERBA transitiva, et eorum significationem habentia, exigunt accusativum : ut, Νεκρὸν ἰαλεῖν, καὶ γέροντα νοθεῖν, τ' αὐτό ἐστι : *Mortuum curare, et senem crudire, idem est.*

II. VERBA rogandi, docendi, celandi, vestiendi, testandi, et alia quaedam, duplicem regunt accusativum : ut,

ut Χρὴ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς ἀγαθὰ : *Oportet bona petere aliis.* Aesch.

Obs. Haec variam habent constructionem : Ἐπιλείπει μοι, vel με, τὸδε : *Hoc mihi deest.* Ἀρχὴ τῆς πόλεως, vel τῇ πόλει : *Praest civitati.* Λοιδόρω σοι, vel σε : *Convicior tibi.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, vel τὸν Θεόν : *Ador Deum.* Cum multis aliis hujusmodi.

Verba passiva.

I. PASSIVA exigunt genitivum agentis cum praepositione ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς : ut, Ὁ νοῦς ὑπο αἵνου διαφθείρεται : *Mens a vino corrumpitur.* Ifocr.

Obs. 1. Praepositio autem interdum reticetur : ut Φίλων κύνῃται φίλοι, pro ἀπὸ φίλων : *Amici ab amicis flebuntur.* Soph.

Obs. 2. Genitivus etiam nonnunquam in dativum vertitur : ut, Περωίνῃ μοι : *Factum est a me.*

II. PASSIVA per synecdochen accusativo junguntur ut, Πλήττομαι τὴν κεφαλὴν : *Percutio caput.*

III. PASSIVA regunt accusativum activorum suorum ut, Μωρῷ οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχήν ; quia dicimus, Μωρῷ πιστεύομεν τὴν ἀρχήν : *Stulto imperium non committimus.*

Obs. Plurima activa passivè saepe significant, et passivam habent constructionem : ut, Ἀπαλλάττω ὑπὸ σου : *Liberor a te.* Sic, Τελῶ censeor, ἀναλαμβάνω recreor, ἀνασπάζω reflector, ῥίπτω jactor, συνάπτω conjungor, ἀσκῶ exerceor, κρύπτω occultor.

Verba infinita.

I. PRO gerundiis et supinis usurpant Graeci infinitivum cum articulo, vel sine articulo : ut, Καίρος τοῦ θεῖν, ὁρportunitas auxiliandi ; ἐν τῷ σπουδάζειν, in studendo ; πρὸς τὸ παρακαλεῖν, ad orandum. Λέγειν ἀγαθός, dicendū peritus ; ποιεῖν αἰσχρὸν, factu inhonestum.

II. CUM significatur necessitas, utuntur Graeci adjectivis positionis, quae regunt plerumque dativum vel accusativum : ut, Ἰτέον μοι : *Eundum est mihi.*

Obs. Saepe tamen casus verborum suorum regunt : ut, *Μημονεύειον Θεοῦ : De Deo cogitandum.*

De tempore.

I. NOMINA, quae partem temporis significant, adiunguntur verbis frequentius in genitivo : ut, *Ἦλθε νύκλος : Venit nocte.*

II. CONTINVATIO autem temporis in dativo vel accusativo ponitur : ut, *Ἐξασίλευσε ὀκτώκαιδέκα ἔτεσι : Regnavit octodecim annos. Herodian.* *Ἐυδω ὅλην νύκτα : Dormio totam noctem. Plat.*

De loco.

I. SPATIVM loci adjicitur verbis in accusativo : ut, *Ἀπέχει τριῶν ἡμερῶν ὁδόν : Distat iter trium dierum. Xenoph.*

Obs. GRAECI saepissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum praepositione : ut, *Ἐξ Ἀθηνῶν, ex Athenis ; εἰς Βρεταννίαν, ad Britanniam.*

DE Adverbiis ad locum, de loco, et in loco significantibus, vide supra, pag. 131.

Verba impersonalia.

VERBA impersonalia diversos casus exigunt.

I. Genitivum, *ἐστί officium est* : ut, *Οὐχ ὑμῶν ἐστί : Non vestrum est.*

II. Dativum, *ἐστί, ἐνεστί, ἔξ ἐστί, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει, licet, cum aliis quibusdam* : ut, *Ἐνεστί σοι πρίασθαι : Licet tibi emere. Lucian.*

III. Dativum personae cum genitivo rei, *δεῖ, δεῖται, ὀδεῖ, προσδεῖ, ἐλλείπει, χρῆ, opus est, et alia quaedam* : ut, *Χρῆ σοι φίλων : Opus est tibi amicis. Eurip.*

Regimen participiorum.

I. PARTICIPIA regunt casus suorum verborum : ut, *Ολιγωρῶν τῆς παιδείας, contemnens disciplinam.*

Obs. 1.

Obs. 1. Participia ponuntur loco nominum : ut, Τόξα εὖ εἰδώς, pro εἰδήμων, arcuum peritus.

Obs. 2. Nonnunquam participia loco verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi et desistendi : ut, Ἀγαπῶν με διαλέλει : *Persevera me amare.* Οὐ παύσομαι γράφον : *Non cessabo scribere.* Μέννημαι ἰδών : *Memini vidisse.*

De articulo praepositivo.

I. ARTICVLVS praepositivus usurpatur in

Exponendo : ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Iesus.*

Demonstrando : ut, Ὁ ποιητής, *summus poëta*, pro Homero.

Distinguendo : ut, Κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς : *Cani ille caelestis, non terrestris, scil. Diogenes.*

II. ARTICVLVS, si praeponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu ; ut, Τὸ φρονεῖν *sapientia*, τοῦ φρονεῖν *sapientiae*, ἐν τῷ φρονεῖν *in sapientia*.

III. ITEM adverbium cum articulo fit adiectivum : ut, Τὰ ἐξω *externa*, οἱ πέλας *vicini*, τῷ πλησίον *vicino*.

IV. ARTICVLVS pluralis cum ἀμφὶ, μετὰ, περὶ, κατὰ, πρὸς, et aliis, sequente nomine proprio, idem significat, quod nomen ipsum, vel comitatum : ut, Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato vel Platonici* ; οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis*.

V. SEQUENTE verò appellativo, officium denotat, vel relationem : ut, Οἱ περὶ ἱερὰ, *sacerdotes* ; οἱ κατ' ἀγορὰν, *causidici* ; οἱ πρὸς αἱμάτος, *consanguinei*.

VI. ARTICVLVS neutrius generis cum genitivo substantivi significat possessionem : ut, Τὰ μητρὸς, *facultates matris* ; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis* ; τὸ τοῦ Θεόγνιδος, *carmen Theognidis*.

VII. ARTICVLVS cum conjunctionibus μὲν et δὲ habet locum in divisionibus : ut, Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ ; *hi boni, illi mali*.

Obs. Item adverbialiter sumptus : ut, Τῇ μὲν, τῇ δὲ ; *partim quidem, partim verò.*

VIII. ARTI-

VIII. ARTICVLVS neutrius generis praeponitur quibuscunque vocibus τεχνικῶς; id est, pro seipsis acceptis: ut, Τὸ ἄνθρωπος, haec vox ἄνθρωπε; τὸ γυνή haec vox γυνή.

Obs. Ponitur articulus praepositivus pro subiunctivo: ut, Τὸ ῥᾶσιον ἀπάντων: *Quod factu facillimum.*

Regimen adverbiorum.

I. ADVERBIA loci, temporis, ordinis, causae, comparationis, indignationis, copulandi, separandi, numerandi, genitivum post se recipiunt: ut, Ἄλλοθι πάτ.ης; ἔλετο: *Seorsum a patria periit.* Hom.

II. Ἄμα, ὁμοῦ, et alia quaedam, dativum postulant: ut, Ἄμα τοῖς ἄλλοις, *simul cum aliis.*

III. Μὰ et ἡν jurandi accusativo gaudent: ut, Μὰ Δία, *non per Jovem*; ἡν Δία, *ita per Jovem.*

IV. ὦ acutitonomum gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo; et est admirantis, dolentis, vel exclamantis.

V. Ω circumflexum est vocantis, et cum vocativo construitur.

Obs. Aliquando solus genitivus ponitur, omissio adverbio: ut, Τῆς τύχης, pro Ω τῆς τύχης! *O fortunam!*

VI. OPTANDI particulae, αἶδε, εἶδε, et ὥς, praeponuntur imperfecto ὤφειλον sive ὀφειλον, et indefinito secundo ὠφελον sive ὀφελον, sequente infinitivo: ut, Ἠλυθες ἐκ πολέμου, ὥς ὠφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι: *Venisti ex pugna, utinam ibi periisses.*

VII. Ἐως, pro quamdiu, omnibus modis jungitur praeterquam imperativo.

VIII. Ὅταν et ὁπόταν, quando, subiunctivo, interdum optativo, rariùs indicativo junguntur.

Obs. I. Duo negativa plerumque vehementiùs negant: ut, Οὐ μὴ πῖω: *Nequaquam bibam.* Luc. xxii, 18.

Obs. 2. Οὕτω ante consonantes, οὕτως et οὕτωςιν ante vocales, locum habent.

Regimen conjunctionum.

I. CONIUNCTIONES copulativae et disjunctivae similes casus, modos, et tempora, nisi sensus aliud postulare connectunt.

II. Ἄν, εἰάν *si*, ἐπειδὴν *quoniam*, ἵνα *ut*, καὶν *et si*, ὅπως *ut*, cum similibus, subjunctivo gaudent: ut, Θεὸς θέλη: *Si Deus velit*. Demosth.

Ἄν vim habens potentialem, omnibus modis jungitur praeter imperativum: ut, Εἴπερ ἂν ἑώρων, *si viderem*.

Ἄν indefinite sumpta iisdem modis inservit: ut, Τὰν ἐγὼν ἐπιόφομαι: *Hos ego legam*. Hom.

III. Εἰ, εἴγε, εἴπερ *si*, εἴποτε *siquando*, εἴπως *si quomodo*, indicativo, interdum optativo, rarius subjunctivo junguntur: ut, Εἰ ἐξεσθι, *si licet*.

IV. Ἐπεὶ *quum*, *quoniam*, indicativo gaudet; interdum et infinitivo: ut, Ἐπεὶ ἑώρα, *quum videret*. Xen.

V. Ὅτι, διότι *quod*, καθότι *quatenus*, indicativo, optativo et subjunctivo rarius: ut, Εἰπεν, ὅτι βούλεται: *Dixit quod velit*. Xen.

VI. Ὡς *quod*, indicativo, interdum optativo et subjunctivo, infinitivo rarius: ut, Λέγουσιν, ὥς δίκαιον *est*. Dicunt, *quod justum sit*. Eurip.

Ὡς *ut*, iisdem modis, sed indicativo rarius: ut, Ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες, *ut intelligant auditores*. Lucian.

VII. Ὡς *ut*, ἀδεὸς *ut*, omnibus modis jungitur: ut, Ὡς πρὸς Πέρσην ἀπεσπάλκατε, *ut ad Persam miseritis*. Demosth.

Regimen praepositionum.

Monosyllabae.

I. Εἰς, Atticè εἰς, *ad et in*, jungitur accusativo: ut, Ἦλθεν εἰς θέσποιναν: *Venit ad heram*. Εἰς ὕδωρ γράφω: *In aquam scribo*.

Composita utrumque etiam denotat : ut, εἰσπλέω
adnavigo, εἰσάλλομαι insilio.

2. 'EK, vel ἐξ, ex genitivo gaudet : ut, 'Εξ ἀπραξίας
πράγματα : Ex otio negotia.

Composita auget : ut, ἐκπύλω elido. Idem quoque si-
gnificat, quod ἔξω extra : ut, ἐκβάλλω ejicio.

3. 'EN in soli dativo jungitur : ut, 'Εν οἴκῳ, in domo.
Sed per eclipsin genitivo : ut, 'Εν ἄδῳ, subaudi οἴκῳ ; in
domo Plutonis.

Composita in significat : ut, ἐμβάλλω injicio.

4. ΠΡΟ' ante soli genitivo jungitur : ut, Πρὸ θυρῶν,
prae foribus.

Composita prae significat : ut, προβάλλω praefero.

5. ΠΡΟ'Σ cum genitivo a significat ; ut, Πρὸς Θεοῦ,
a Deo : item officium ; ut, 'Ου πρὸς φιλοσόφον, non est philo-
sophi : et coram ; ut, Πρὸς ἐπισκόπον, coram episcopo. Ju-
randi quoque nota est : ut, Πρὸς Χαρίτων, per Gratias.

Cum accusativo ad denotat ; ut, Πρὸς γυμνάσιον, a
scholam : item contra ; ut, Πρὸς Ῥωμαίους, contra Romanos.

Composita valet ad ; ut, προσκαλῶ advesco.

6. ΣΤ'Ν, Atticè ξὺν, cum semper dativo jungitur : ut,
ξὺν Θεῷ, cum Deo.

Composita conjungit : ut, συμβάλλω conjicio.

Dysyllabae.

1. 'ΑΜΦ' cum genitivo significat de : ut, 'Αμφι κολέ-
ων, de astris.

Cum dativo poëticè pro : ut, 'Αμφι 'Οδυσσῆϊ, pro Ulyssæ.

Cum accusativo circa : ut, 'Αμφι τὸ λυκαυγές, circa dilu-
ulum.

Composita circum denotat : ut, ἀμφιβάλλω circumjicio.

2. 'ΑΝΑ per cum solo accus. legitur ; ut, 'Ανὰ στρατὸν,
per exercitum : sed poëticè cum dat. in vel cum denotat.

Composita re significat : ut, ἀνατρέχω recurro.

3. ANTI

3. ἌΝΤΙ cum genitivo significat *pro* : ut, Ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, *mala pro bonis reddere* : item *contra* ; ut, Ἀντὶ ἀνδρὸς ἴτω : *Vir contra virum eat*. Hom.

Composita valet *contra* : ut, ἀντιστρέφω *inverto*.

4. ἈΠΟ cum genitivo *a* vel *ab* significat : ut, Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *a capite* ; ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio* : item *propter* ; ut, Ἀπὸ τοῦ ὄχλου, *propter turbam*. Luc. xix, 3.

Composita *auget* ; ut, ἀπολείνω *extendo* : denotat etiam *contrarium* ; ut, εὐχομαι *precor*, ἀπεύχομαι *imprecor* : item *exemplum* ; ut, ἀπογράφω *describo*.

5. ΔΙΑ cum genitivo *per* significat : ut, Διὰ εἴου, *per vitam* : et *cum* ; ut, Διὰ μαχαίρων, *cum gladiis* : item *potentiam* ; ut, Δι' ἐαυτῶν, *suis viribus*.

Accusativo juncta valet *propter* : ut, Διὰ φόβον, *propter morem*.

Composita *di* vel *dis* significat : ut, διατρέφω *dividere*.

6. ΕΠΙ cum genitivo *in* denotat : ut, Βοῦς ἐπὶ γλώτῃ, *bos in lingua* : etiam *super* ; ut, Ἐφ' ἵππου, *super equo*.

Cum dativo valet *ob*, *propter* : ut, Ἐπὶ τῷ κέρδει, *ob lucrum* : item *in* ; ut, Ἐπὶ τῷ βασιλείῃ, *in regis potestate* : et *super* ; ut, Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, *super fundamentum* : etiam *post* ; ut, Ἐπὶ τοῦτοις, *post haec*.

Cum accusativo *ad* significat : ut, Ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, *ad praeceptores* : item *propter* ; ut, Ἐπὶ τοῦτο, *propter hoc* : et *contra* ; ut, Ἐπ' ἐμὲ, *adversus me*.

Composita *in* vel *super* denotat ; ut, ἐπιγράφω *inscribo* : item *pro* ; ut, ἐπιμνησθῆναι, *post factum consulo*.

7. ΚΑΤΑ cum genitivo significat *contra* : ut, Κατὰ Χριστιανῶν, *contra Christianos* : etiam *de* ; ut, Κατὰ σπουδαίων, *de studiosis* : in jurando *per* ; ut, Κατὰ θεῶν, *per deos* : item *prae* ; ut, Κατὰ χειρῶν, *prae manibus* : et *in loco* ; ut, Κατὰ πέτρων, *de petris*.

Accusativo juncta *secundum* denotat : ut, Κατὰ τύπον, *ad exemplar* : item *pro* ; ut, Κατὰ δυνάμιν, *pro viribus*.

Composita valet *deorsum* : ut, καταβαίνω *descendo*.

8. META' cum genitivo significat *cum* : ut, Μετὰ φίλων, *cum amicis*.

Cum dativo poëticè *inter* : ut, Μετὰ πρώτοισιν, *inter primos*.

Accusativo juncta *post* : ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία, *post bellum auxilium*.

Composita *mutationem* denotat : ut, μεταφέρω *transfero*.

9. ΠΑΡΑ' cum genitivo *a* significat : ut, Παρὰ Κυρίου, *Domino* : item *excellentiā* ; ut, Παρὰ πάντων τυγχάνει : *omnes excellit* : etiam *contrarium* ; ut, Παρὰ λόγου, *contractionem*.

Dativo juncta valet *apud* ; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος : *Apud Dominum est misericordia* : etiam *prope, iuxta* ; ut, Παρὰ τοῦ εὐθλοῦ ἐθνεῖ : *Juxta melum bonum apposit.*

Cum accusativo denotat *ad* : ut, Παρὰ σε, *ad te* : item ; ut, Παρὰ τὰ μαθηματικά, *in studiis mathematicis* : et *praeter* ; ut, Παρὰ πρέπον, *praeter decerum*.

Composita augmentum aut diminutionem significat ; ut, παράσημος ῥήτωρ, *illustris aut ignobilis orator* : etiam *comparationem* ; ut, παραβάλλω *confero* : item *contrarium* ; ut, παράνομος *iniquus* : et *prope* ; ut, παρακολουθῶ *prosequor*.

10. ΠΕΡΙ' cum genitivo valet *de* : ut, Περὶ ψυχῆς, *de anima* : et *prae* ; ut, Περὶ πάντων, *prae omnibus*.

Cum dativo *ex* significat : ut, Ὀν περὶ κῆρι φιλῶ, *quem animo amo*. Hom.

Accusativo valet *circa* : ut, Περὶ μεσημέριαν, *circa meridiem* : et *in* ; ut, Περὶ τὰ φοβερά ἡ ἀνδρεία : *Fortitudo in terribilibus versatur*.

Composita *circum* denotat : ut, περιπατέω *obambulo* : item *excellentiā* ; ut, περιπαλὴς *admodum venustus*, περιπαλῶμαι *praesto*.

11. ὙΠΕΡ' cum genitivo significat *pro* : ut, Ὑπὲρ πάντων, *pro nobis* : item *de* ; ut, Ὑπὲρ οὐνοῦ σκιᾶς, *de umbra aqini* :
L

asini : et *supra* ; ut, Ὑπὲρ κήπων ὄρος κείται : *Supra huius montis est.*

Cum accusativo valet *supra* : ut, Ὑπὲρ ἀνθρώπου φρονεῖ : *Supra hominem sapit* : item *praeter* ; ut, Ὑπὲρ μούρας : *praeter fatum.*

Composita *defensionem* indicat : ut, ὑπερασπίζω *defendo* etiam *augmentum* ; ut, ὑπερμαίνομαι *nimis insano.*

12. ὙΠΟ cum genitivo significat *sub* : ut, Ὑπὸ κούρου, *sub sinu* : et *propter* ; ut, ὑπὸ αἰδοῦς, *propter pudorem.*

Cum dativo etiam *sub* : ut, Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος : *Sub pelle leonina simia.*

Cum accusativo *subter* : ut, Ὑπὸ γῆν, *subter terram.*

Composita *sub* denotat ; ut, ὑπογράφω *subscribe* : item *diminutionem* ; ut, ὑποδείδω *subvereor* : etiam *improbitate materiae* ; ut, ὑπόχρυσος *aurum adulterinum.*

Obs. 1. Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, tōnusque retrahitur : ut, Εἰρήνης περὶ, *de pace.*

Obs. 2. Praepositiones, translato accentu, vicem sustinent verborum : ut, ἐνι pro ἐν σοι, *licet* ; ἐπι pro ἐπὶ σοι, *inest, adest* ; περὶ pro περὶ σοι, *superest* : sic ἀνα surge, *pro ἀνάστυδι.*

Obs. 3. Praepositiones inter se compositae migrant ad adverbia : ut, παρὲξ *extra*, etc.

Obs. 4. Poetae saepe praepositiones per tmesin dissolvunt : ut, Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε : *Terra abscondit*. Hom.

Figurata constructio.

FIGURAE constructionis Graecis cum Latinis sunt communes, ideoque ex Latina grammatica peti possunt.

Usitatissima autem est Enallage, qua partes orationum earumque attributa inter se permutantur².

¹ Tmesis est vocis compositae distinctio : ut, Unus enim quisque.

² De Enallage verò operae pretium erit videre, quae scripsit Clarkius in Il. a. p. 566. et alibi.

De accentibus.

Regulae generales.

I. Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepenultima : ut, *ἄνθρωπος*.

II. Si ultima sit longa, acutus erit in penultima : ut, *ἄνθρώπου*.

Obs. i. Voces tamen non τ αυcae sunt, quae acutum habent in penultima, cum ultima sit brevis. Cujusmodi sunt,

Participia praeteriti passivi ; ut, *τελειωμένος* : item neutra activa, quae retinent eum a masculinis : ut, *τιμάων*, *τιμάον*.

Substantiva quaedam in *ος* et diminutiva in *ιλος*, *ιον*, et *κος* : ut, *παρθένος* virgo, *ναυτίλος* nauta, *παιδίον* puerulus, *νεανίσκος* adolescentulus.

Adjectiva quaedam in *ος*, et verbalia in *εος* : ut, *ὀλίγος* parvus, *γραπτός* scribendus.

Obs. 2. Nomina ex substantivo et perfecto medio verbi composita, si activè capiuntur, acutum habent in penultima ; ut, *μητροκτόνος* matricida : sin passivè, in antepenultima ; ut, *μητρόκτονος* a matre occisus.

III. SYLLABA natura longa ante finalem brevem, vel positione longam, si tonum habeat, circumfleitur : ut, *σῶμα*, εἶμι ; *αὐλαξ* fulcus.

Obs. In vocibus autem, quarum ultima positione longa est, penultima natura longa interdum acuitur : ut, *λαίαν* turbo.

IV. MONOSYLLABA non contracta acuuntur : ut, *ὄς*, *θὼν* terra.

Obs. Verba autem monosyllaba producta circumflexum postulant : ut, *ἦν*, *θῶ*, *εἶς*.

Etiam nomina quaedam : ut, *πᾶς*, *ναῦς*, *εἷς*, *πούς*, *πῦρ*, et alia.

Item advertia: ut, αὖ, νῦν, μᾶν, ᾧ: similiter etiam conjunctio οὖν.

V. IN contractione, ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέεις, ποιείς. Ex gravi autem et acuto fit acutus: ut, ποιέέτω ποιείτω, ἐσίᾳς ἐσίως.

VI. DIPHTHONGI αι et οι in fine dictionis ratione accentuum pro brevibus habentur: ut, τύπλομαι, ἀνδρωπῶ.

Obs. Excipitur tamen adverbium οἶνοι domi, nam οἶνος est nomen plurale ab οἶκος domus.

Regulae speciales.

I. IN tribus prioribus declinationibus nominum simplicium si acutus sit in ultima syllaba, in genitivo et dativo per omnes numeros in circumflexum mutatur: ut, Θεός, Θεοῦ, Θεῷ; Δεῖν, Δεῶν, Δεῖς.

Si acutus sit in penultima, ubique manet: ut, λόγος, λόγου, etc.

Si circumflexus sit in penultima, mutatur in acutum quoties ultima sit longa: ut, οἶκος, οἴκου, οἴκω, etc.

Acutus in antepenultima transfertur in penultimam cum ultima sit longa: ut, ἀνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀθρώπων, etc.

Obs. Genitivus pluralis primae et secundae declinationis circumflectitur in ultima; nisi in adjectivis, pronominibus et participiis foemininis, a masculinis non acutitonis tertiae declinationis simplicium profectis, quorum accentus in sede sua remanet: ut, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον; τέρας, ἡμέτερα, ἡμέτερον; τέλυμος, τέλυμένη, τέλυμένων. gen. plur. ἁγίων, ἡμετέρων, τέλυμένων, omnium generum. In acutitonis autem regulam sequitur generalem: ἀνδρὸς, ἀνδρῶν, ἀνδρῶν; ἀνδρῶν.

II. IN quarta declinatione simplicium manet acutus in antepenultima per omnes casus et numeros, licet ultima sit longa: ut, ἀνώγειν, ἀνώγειν, etc.

III. IN quinta declinatione simplicium acutus in ultima recti manet in penultima obliquorum; ut, *μονὰς, μονάδος, μονάδι*: sin penultima sit longa natura, circumflectitur, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, *σωτήρ, σωτήρος, σωτήρι*, etc.

Acutus in penultima recti manet in antepenultima obliquorum, cum ultima sit brevis; circumflexus verò mutatur in acutum: ut, *μάλιν, μάλινος; βῆμα, βημαίος*.

Acutus in antepenultima recti promovetur in syllabam proximam, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, *ἐπιγράμμα, ἐπιγράμμαίος*: sed cum ultima sit longa, occupabit penultimam; ut, *ἐπιγραμμάτων*.

IV. MONOSYLLABA quintae declinationis in genitivo et dativo sing. lari, et dativo plurali, acuantur in ultima: ut, *χείρ, χειρός, χειρί, χερσί*¹.

In genitivo et dativo duali, et genitivo plurali, circumflectuntur in ultima; ut, *χειροί, χειρών*.

In accusativo singulari, et in nominativo, accusativo, vocativo duali ac plurali, circumflectitur penultima, si longa sit natura: ut, *χείρα, χείρε, χείρες, χείρας*.

Obs. 1. Participia monosyllaba hic excipi debent, quae accentum retinent in penultima casuum dissyllaborum: ut, *δεῖς, δένος, δένι, δεῖσι; ὦν ὄνος, ὄνι, οὔσι*. Sic et *πάνσι* a *πᾶς*.

Obs. 2. Item genitivi plurales *παίδων, Τρώων, πάντων, αὐρῶν aurium, φώτων luminum*, et alia hujusmodi monosyllaba circumflexa, quae retinent tonum in priore.

V. ACCENTVS nominum contractorum et pronominum ex eorum inflexione supra tradita edisci possunt. Sed dativus pluralis *υμῖν*, mutato accentu, scribitur interdum *ὕμιν*, ultima correpta.

VI. IN accentibus verborum modus indicativus circumflectit ultimam futuri primi quintae, et futuri se-

¹ Attamen per contractionem facta saepius penultimam circumflectunt: ut, *τὸ κῆρ, κῆρος, κῆρι, cor, a κῆρ*: sed *ἡ κῆρ, κῆρς, κῆρι, mors*.

cundi omnium conjugationum, in voce activa : penultimam verò utriusque in media ; ut, σπερῶ, τυπῶ ; σπερῶμαι, τυποῦμαι : item penultimam tertiae pluralis in praesenti verborum in μι ; ut, τίθημι, τιθεῖσι : sed ἀημι *spiro*, αἶσι.

Imperativus circumflectit ultimam indefiniti secundi medi ; ut, τυποῦ : sed in γένου, τράπου, et ἐνέγκου, grammatici acuunt penultimam. Acuitur autem ultima indefiniti secundi activi in sequentibus : εἰπέ, ἐλθε, εὐρε ; interdum ἰδε, et λαβέ.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, et in praesenti et indefinito secundo activo verborum in μι : ut, τυφῶ, τυπῶ ; τιδῶ, δῶ. Penultimam verò in perfecto passivo, et in praesenti et perfecto verborum in μι : ut, τετιμῶμαι, τιδῶμαι, τεδῶμαι.

Infinitivus circumflectit ultimam indefiniti et futuri secundi activi : ut, τυπεῖν. Penultimam acuit indefiniti secundi medi : ut, τυπέσθαι. Accentum exigit in penultima indefiniti primi activi, et perfecti passivi ; ut, τύψαι, τετύφθαι, τιμῆσαι, τετιμῆσθαι : quod de temporibus in ναι desinentibus pariter dici potest ; ut, τετυφέναι, ἰσθάναι, τυφθῆναι, σιῆναι¹.

VII. PRAEPOSITIONES omnes tono affectae acuuntur in ultima, nisi casui postponentur, ut supra ostensum fuit, pag. 133.

Voces accentu destitutae.

ACCENTV seorsum posita carent, articuli praepositivi ὅ, ἡ ; οἱ, αἱ : adverbia εἰ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ὥς : praepositiones εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, ἐν. His particulae quaedam expletivae, ut vocantur, adjici possunt, de quibus supra dictum fuit, pag. 132.

¹ Omnia ferè, quae de accentibus tam nominum quàm verborum hic dicta sunt, cum aliis eodem spectantibus, exempla in *Etymologia* allata clariùs illustrabunt.

De vocibus encliticis.

I. ENCLITICA vox est, quae accentum acutum, vel suum vel pro suo, in vocis praecedentis syllabam finalem inclinat; aut suum omnino amittit.

Voces encliticae sunt,

Nomen τῖς indefinitum, per omnes casus; sed τῖς interrogativum acuitur in prima.

Pronomina μου, μοι, μέ; σου, σοι, σε; οὐ, οἶ, ἐ.

Verba εἰμὶ et φημί, in omnibus personis indicativi praesentis, excepta secunda singulari.

Adverbia ποτέ, ποδι, πῆ, ποῖ, ποῦ, πῶς, indefinita. Interrogativè enim sumpta non inclinant, duoque prima accentum habent in penultima.

Conjunctiones duae copulativae καὶ vel καὶ et τε: cum particulis expletivis, γε, νύ, νυν, περ, πῶ, ῥα, τοι, et plerumque θήν.

II. INCLINANT autem, hoc est, transferunt accentum in vocem praecedentem, cum praecedens vox habet,

Acutum in antepenultima: ut, Ἄνδρ' ὅπως τις, *homo quidam*.

Circumflexum in penultima, ultima existente brevi: ut, Σῶμα τι, *corpus quoddam*.

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem facit trochaicum: ut, αἶνέ ποδι, *siquando*. Hom. Sed εἰμὶ et φημί post voces hujusmodi non inclinant.

III. AMITTUNT verò, cum vox praecedens habet,

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem trochaicum non facit: ut, Λόγος σου, *sermo tuus*. Disyllabae tamen encliticae hic retinent accentum: ut, Ἐσώσω τινάς, *si servem aliquos*. Rom. xi. 14.

Circumflexum in ultima: ut, Ὀρῶ σε: *Video te*.

Acutum in ultima: ut, Ἀγαθόν τι, *bonum aliquod*.

* Acutus finalis vertitur in gravem, ni periodum claudat, vel enclitica sequatur, ubi formam suam retinet; quod discriminis causa factum conjicere licet. Vid. supra, pag. 3. not. 1.

Obs. 1. Verbum ἐστί retrahit accentum in penultimam, cum orationem vel membrum ejus incipiat : item post particulas καὶ, οὐκ, εἰ; et voces quasdam apostrophum passas, sicut τοῦτ', ἀλλ', et alias : ut, Ἐστί σῶμα ψυχικόν, καὶ ἐστί σῶμα πνευματικόν : *Est corpus animale, et est corpus spirituale.* I Cor. xv. 44.

Obs. 2. Reliquae encliticae servant accentum post quamvis distinctionem : ut, τινὲς μὲν, τινὲς δὲ ; *alii quidem, alii verò.*

Obs. 3. Pronomina post praepositiones, et ἢ vel, saepius non inclinant.

Voces synencliticae.

I. CUM plures encliticae concurrunt, quarum una accentum suum alteri communicat, synencliticae dicuntur : ut, Καθὼς φασὶ τινες : *Ut quidam dicunt.*

II. SI prior autem monosyllaba accentum exuerit, sequens disyllaba quandoque non inclinat, praesertim post pronomen : ut, Ἐχθιστός δὲ μοι ἐσσί : *Invisissimus verò mihi es.* Hom.

Obs. Τὶ inclinans accentum saepe non recipit a sequente enclitica : ut, Οὐ τι μοι, *nihil mihi.* Hom.

III. PLURES synencliticae alternatim saepe acuuntur, et amittunt accentum : ut, Οὐ γάρ πω τίνα φημι : *Non enim ullum puto.* Hom.

Figurae dictionis.

PROTHESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis additur : ut, μικρὸς *parvus*, pro μικρός ; τεταγών, pro τηγών, a τάξω *apprehendo*.

APHAERESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis aufertur : ut, αἶα pro γαῖα, *terra* ; ὄρῃη pro ἐορῃη, *festum*.

EPENTHESIS est, cum medio dictionis litera vel syllaba interseritur : ut, ἔλλαβε, pro ἔλαβε, *cepit* ; ἤγαγον, pro ἤγον, *duxit*.

SYNCOPE

SYNCOPE est, cum litera vel syllaba e medio dicti-
onis subtrahitur : ut, μόλιθος, pro μόλιθος, *plumbum* ; εὐ-
ράμην, pro εὐρησάμην, *inveni*.

PARAGOGE est, cum fini dictionis litera vel syllaba
adjungitur : ut, ἐγὼν, pro ἐγὼ, *ego* ; ἦσθα, pro ἦς, *eras*.

APOCOPE est, cum fini dictionis litera vel syllaba de-
trahitur : ut, πολλάκι, pro πολλάκις, *saepe* ; δῶ, pro δῶμα,
domus.

ANTITHESIS est unius vel plurium literarum commu-
tatio : ut, πόρσω, pro πόρρω, *procul* ; θάλαττα, pro θά-
λασσα, *mare*.

METAPLASMVS est mutatio terminationis in eodem
casu : ut, ἀλκί, pro ἀλκῇ, *robore*.

METATHESIS est literarum ordo immutatus : ut, κάρ-
τος, pro κράτος, *robur* ; ἔρξω, pro ῥέξω, a ῥέξω *facio* ; ἐπρά-
δον, pro ἐπαρδον, a περδω *vasto*.

SYNALOEPHA est elisio vocalis ante alteram in diver-
sis dictionibus : ut, τὰμὰ, pro τὰ ἐμὰ, *mea* ; τοῦνομα, pro
τὸ ὄνομα, *nomen* ; δοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*.

IV. DE PROSODIA.

QVID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scan-
sio, praeterimus, tanquam satis cognita ex prosodia
Latina.

Hic tantum meminerint pueri vocales ε et ο breves esse ;
η et ω, cum omnibus diphthongis, longas esse natura :
α vero et υ ancipites.

SCANSIONI accidunt apud Graecos apostrophus, syn-
aeresis¹, diaeresis, et caesura.

APOSTROPHVS est, cum eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι,
sequente dictione a vocali vel diphthongo incipiente.

¹ Dicitur etiam *synecphonesis*.

Sed hoc non rarò omittunt Graeci : ut Homerus,

Ὁ γύναι, ἥ μάλα τὸντο ἔπος νημερῆες ἔειπες :

O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi ; ut,

Παρ' μὲν οἱ ὦρια κείται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται.

Adjunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis : ut, ὦ γὰρ, *o bone* ; ὦ νᾶξ, *o rex* ; ὦ ἄνθρωπε, *o homo* : pro ὦ ἀγαθὲ, *o ἀναξ*, ὦ ἄνθρωπε.

SYNAERESIS est duarum syllabarum in unam contractio : ut Homerus :

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς :

Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis,

DIAERESIS est, cum ex una syllaba dissecta sunt duae : ut, παῖς pro παῖς ; εὐφρων, pro εὐφρων, *laetus*.

CAESURA est, cum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur ; eaque fit a primo usque ad quintum pedem. Sic Homerus :

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν :

Magno autem clamore accurrebant filii Achivorum.

DE ANCIPITVM VOCALIVM QVANTITATE.

ANCIPITVM vocalium quantitas decem modis cognoscitur.

Positione,	Derivatione,
Vocali ante vocalem,	Compositione,
Accentu,	Incremento,
Contractione,	Regula,
Dialecto,	Exemplo seu Auctoritate.

Positio.

VOCALIS brevis ante duas consonantes aut duplicem, in eadem dictione aut diversis, positione longa est : ut,

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες δίστοί ;

Pandare, ubi tibi arcus, et volucres sagittae ? Hom.

Brevis

Brevis autem finalis ante duplicem, vel duas simplices, haud rarò corripitur : ut idem, *Οἷτε Ζάκυνθον ἔχον*, *quique Zacynthum tenebant* : ἡδὲ *Σκαμάνδρος*, et *Scamander*.

Σ tamen aliquando eliditur, nulla positione facta : ut Arat.

Ὡρὴ ἐσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix ¹.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, communis redditur : ut Phocyl.

Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον :

Moderata diis praeſta, modus enim eſt optimus.

Item ante πί, κί, μν, et nonnunquam ante ſolam liquida : ut Hom.

Ἀνδρῶν δ' ἐλωρία τεῦχε κύνεσσιν : *Fecitque ipſos eſcas canibus.*

Vocalis ante vocalem.

VOCALES longae, et diphthongi, breves eſſe poſſunt pro arbitrio ; ſi modò ſubſequens dictio a vocali, aut diphthongo, incipiat : ut idem,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ, *noſtra in domo Argis.*

Vocalis brevis ante longam vel diphthongum corripitur, niſi producatuſ licentia poëtica.

Accentus.

ULTIMA brevis eſt, quando penultima circumſlectitur : ut, *μουσα*.

Cum penultima natura longa accentum acutum habeat, anceps in ultima producitur : ut, *ώρα* *hora*.

Quando maſculinum in *ος* purum vel *ρος* habet accentum in antepenultima, foemininum ejus longum eſt in ultima : ut, *ἅγιος*, *ἅγια* ; *ἀμφότερος* *uterque*, *ἀμφότερα*.

Si anceps habet acutum in penultima, ultima brevi, brevis erit : ut, *φύσις* *natura*.

¹ Sic nonnunquam apud Latinos : ut, Cicero in Aratum : *Delphinus jacet haud nimio luſtratus nitore*.

Omnis syllaba circumflexa longa est natura : ut, *πυρ ignis.*

Contractio.

OMNIS syllaba ex contractione facta longa est : ut, *ἑβόαι, ἑβόα clamabat.*

Dialectus.

A DORICVM, natum ex η, longum est : ut, *τομά, pro τομή, sectio.*

Aeolicum breve est : ut, *νύμφα pro νύμφη.*

Ionicum breve est in penultimis perfectorum, et in tertiis personis pluralibus passivis : ut, *γέγαα, pro γέγγα, natus sum ; τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσι.*

Verum α Ionicè interpositum verbis in άω, longa syllaba antecedente, producit : ut, *τιμῶατο pro τιμῶντο, item in tertiis personis pluralibus verborum in μι : ut, τιθέασι pro τιθεῖσι.*

Derivatio.

DERIVATIVA eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur : ut, *νικάω vinco, νίκη victoria, νικη-ῖς victor, i producta.*

Compositio.

COMPOSITA simplicium quantitatem ferè sequuntur : ut, *ἡ τιμή honor, ὁ et ἡ ἄτιμος inhonorus, i longa.*

Privativa particula α in compositione ferè corripitur : ut, *ἄτιμος inhonorus, ἀκλῆς inglorius.*

Particulae etiam ζα, άρι, ερι, ερι, δυ, δυς, in compositione repertae corripuntur : ut, *Κίλλαν τε ζαδίν, Cillam-que eximiam, Hom.*

Incrementum.

Incrementum nominum ¹.

A AEOLICVM genitivorum longum est : ut, *Ἀινείας, pro Ἀινείου, Aeneae ; Μουσᾶων, pro Μουσῶν, Musarum.*

¹ *Incrementum nominum* hic dicitur ea vocalis, quae ultimas nominativi singularis respondet : ut, α in Ἀινείας, et Μουσᾶων.

Quintae declinationis breve est in,

Neutris in α, αρ, ας : ut, σῶμα σώματος, corpus; νίκηρ νίκιαρς, *nectar*; κρέας κρέατες, *cato*.

Foemininis et masculinis in ας : ut, ἡ Παλλὰς Παλλάδος, *Pallas*; ὁ μέλας μέλανος, *niger* : nominibus in ψ : ut, Ἀραβὶς Ἀραβός, *Arabs* : et plurimis in ξ : ut, κόλαξ κόλακος, *adulator*.

Masculinis et foemininis in αρ et λς : ut, ὁ μακάρ μακάρος, *beatus*; ἡ ἄλς ἁλός, *mare*. Excipe ψὰρ ψαρός, *sturnus*.

Genitivus in ἄνος longus est, quod patet ex accentu; ut, τιτὰν τιτάνος : sed μέλανος a μέλας, et τάλανος a τάλας *miser*, incremento brevi.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est : ut, ναὺς ναυς, ναός. Item dativus pluralis in nominibus, quae syncopen patiuntur : ut, ἀνδρασι, μητράσι, πατράσι.

I BREVE est in,

Neutris : ut, τὸ μέλι μέλις, *mel*.

Foemininis et masculinis gravitonis in ιδες, ιος, et ιτός : ut, ἡ ἔρις ἐριδος, *lis*; ὁ ὄφις ὄφιος, *serpens*; ἡ χάρις χάρις, *gratia*.

Foemininis acutitonis in ιδες : ut, ἡ πατρίς πατρίδος, *patria*.

Longum est in,

Foemininis et masculinis, quae duas habent terminationes in recto : ut, ἀκτὴν et ἀκτὶς, ἀκτίνες, *radius*; δελφὶν et δελφίς, δελφίνος, *delphinus*.

Monosyllabis : ut, ὁ vel ἡ δὶν δινός, *littus*; ἡ ρὶν ρινός, *nasus*; ἡ ἰς vel ἰν, ἰνός, *fibra*; ὁ λῖς λιός, *leo*; λῖς λιτός *linteum*. Sic ὄρνις ὄρνιθος, *avis*; et εὐκνήμιδες bene ocreati, passim apud Homerum. Sed Δις Διός, *Jupiter*, corripitur.

In ιξ et ιψ desinentibus plerumque breve est : ut, ἡ θρίξ τριχός, *capillus*; ἡ χέρνιψ χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ BREVE est in,

Monosyllabis in υς : ut, ὁ μῦς μνός, *mus*.

Neutris

Neutris in *υ* : ut, τὸ γόνυ γόνυες, *genu*.

Penacutis, acutis, et circumflexis in *υρ* et *υς* : ut, ὁ ἐφ' ἡ μάρτυρ μάρτυρος, *testis* ; ὁ νέκυσ νέκυσος, *cadaver*.

Quae in *υν* et *υς* desinunt, producuntur : ut, Φόρκυν et Φόρκυς, Φόρκυνος *Phorcys*.

In *ξ* et *ψ* desinentia ferè habent breve incrementum : ut, ὄνυξ ὄνυχας, *unguis* ; χάλυψ χάλυθος, *chalybs*.

Excipiuntur tamen γρυψ γρυπὸς, *gryps* ; γυψ γυπὸς, *vultur*.

Quantitas verborum gravitonorum et contractorum.

IMMUTABILIS vocalis eandem quantitatem in praesenti et imperfecto per omnes voces, modos, et participia habebit : ut, κρίνω κρίνον, κρίνομαι κρίνόμεν, κρίνων κρίνόμενος ; syllaba *κρί* ubique longa.

Verba in *ύνω* producant penultimam in praesenti et imperfecto : ut, μολύνω ἐμολυνον, *contamino*.

Verba in *άνω* penultimam corripiunt : ut, λαμβάνω *lateo* : nisi formentur a futuro ; ut, αὐξάνω, ab αὐξήσω, *augeo*.

Verba in *ίω* et *ύω* quodammodo in penultima sunt communia.

QUANTITAS futurorum et indefinitorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant indefinitum primum in quarta conjugatione penultimas *α*, *ι*, vel *υ*, breves habere, cum sint breves in futuro¹.

Idem volunt in verbis in *άω*, nisi *ρ* vel vocalis praecedat *α* ; tunc enim *α* erit commune.

PORRO si anceps sit brevis in futuro vel indefinito primo, brevis quoque est in perfecto activo et passivo, etiam in indefinito et futuro primo passivo omnium modorum : ut, γελάω γελάσω γεγέλακα, *rideo*.

Tertia persona pluralis praeteriti in *ασι* semper longa est : ut Mimnermus,

Οὐκ ἀγαθὸν Κῆρες δὲ παρσιλικασι μέλαιναι,

Non bonum : Parcae autem nigrae nobis astant.

¹ Hoc fit in verbis quibusdam desinentibus in *άω*, *ίω*, et *ύω*. Vid. Supra, pag. 53. not. 2. PAR-

PARTICIPIVM foemininum indefiniti primi in *ασα* longum est.

Quantitas verborum in *μι*.

PROPRIA reduplicatio verborum in *μι*, nisi obftet positio, brevis est; impropria verò communis.

A primae conjugationis ubique corripitur, extra tertiam personam pluralem praesentis indicativi, modum subjunctivum, et participia vocis activae.

Υ quartae conjugationis in indicativo singulari activae vocis producitur.

Sed in duali et plurali ejusdem vocis, excepta tertia persona plurali, item in tota passiva et media corripitur.

In imperativo singulari corripitur in polysyllabis; in dissyllabis verò producitur: ut, *Κλῆθί μεν, Ἀρσυρότῳ*: *Audi me, Apollo.*

Regula.

ANCEPS vocalis ante aliam, sive brevem sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur: ut, *σοφώτατος*.

Nomina in *ια* penultimam habent communem, saepius tamen correptam: ut, *σοφία, Μαρία*.

Excipe *ἀεργία* desidia, *αἰκία* verberatio, *ἀνία* tristitia, *καλία* nidus, *κονία* pulvis, *ὀρμιά* linea piscatoria, *σλία* calculus; quae saepius producantur.

I brevis est in,

Diminutivis in *ιον*: ut, *κοράσιον* puellula.

Comparativis neutris: ut, *ἥδιον* suavius.

Multis nominibus in *ιος*: ut, *βίος* vita, *ἄξιος* dignus.

Adjectivis possessivis et materialibus in *ινος*: ut, *ἀνθρώπινος* humanus, *λίθινος* lapideus.

Item in illis ferè, quae tempus significant: ut, *εἰαρινός* vernus, *θερινός* aestivus.

Υ in pronominebus producitur: ut, *ὑμεῖς ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς*.

In

In nominibus verò polysyllabis in *ων*, et *ους*, *υ* corripitur: ut, *γηθοςύν* gaudium, *βραδύτης* tarditas, *γλυκύτης* dulcedo.

Exemplum seu Auctoritas.

ULTIMA ratio cognoscendae quantitatis syllabarum est exemplum seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima; quam poetarum lectio multò facilius, quàm regularum multitudo suppeditabit.

DE VLTIMIS SYLLABIS.

AFINITA corripuntur: ut, *τράπεζα* mensa; item *μαῖα* obstetrix, *μοῖρα* sors, *τέτυφα*, *τύψασα*, *ἴνα*.

Producuntur autem,

Nomina in *αα*, *εα*, et *δα*: ut, *Ἀθηνᾶα* Minerva, *θεῖα* spectaculum, *βασιλινδα* ludi genus.

Poly syllaba in *αια*: ut, *σεληναία* luna.

Nomina in *εια*: ut, *χρεῖα* usus, *εγχεῖα* hasta. Excipe, quae manant ab adjectivis in *ης*: ut, *ἀλήθεια* veritas, ab *ἀληθής*: item *ἡ ἱερεῖα* sacerdos, et alia quaedam.

Substantiva in *ια*, et foemina ab adjectivis in *ος*: ut, *σοφία* sapientia, *ὁμοία* similis. Excipe verbalia in *τρια*; ut, *ψαλτρία* tibicina: item *θεῖα* divina, *πότνια* veneranda, *ἴα* sola; sic et *μία* una.

Nomina in *ρα*, non praecedente diphthongo: ut, *χαρὰ* gaudium. Excipe *γέφυρα* pons, et alia pauca.

Doricum *α* in genitivo: ut, *τοῦ Ἀινεία*, pro *Ἀινείου*: et ubicunque pro *η* ponitur.

Vocativus nominum in *ας* primae declinationis: ut, *ὦ Ἀινεία*.

Vocativi poetici: ut, *ὦ Πολυδάμα*.

Dualia in *α*: ut, *τὼ κριτὰ*, *τὰ μοῖσα*.

AN finita corripuntur: ut, *τράπεζαν*, *μέλαν*, *ἔτυψαν*.

Producuntur autem,

Masculina in *αν*; ut, *τιτάν*. Sic et *πάν*, nisi in compositis: ut, *πρόπαν* totum.

Etiam

Etiam adverbia; ut, *πέραν ultra*: sed *ὅταν, quando*, breve est.

Item *αν* primae declinationis; ut, *Ἀινείαν*: et secundae, si acutum habet in penultima; ut, *φιλίαν*.

AP finita corripuntur: ut, *νέκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ caeterum, ἄφαρ statim*. Excipe monosyllaba: ut, *κάρ, κυρui, ψάρ sturnus*.

ΑΣ finita producuntur: ut, *Ἀινείας, τὰς μοῦσας, Αἴας, τύφας*.

Corripuntur autem,

Nomina imparisyllabicè inflexā, quae non formant genitivum in *αντος*: ut, *ἡ λαμπάς, ὁ μέγας, τὸ σέλας lumen*.

Accusativi plurales quintae simplicium: ut, *τιτῶνας*: etiam *ἡμέας, ὑμέας, σφέας*.

Item secunda persona singularis indefiniti primi et perfecti activi: ut, *ἔτυψας, τέτυφας*.

Adverbia quoque; ut, *ἀτρεμάς quietè, ἐκὰς procul*.

I finita brevia sunt: ut, *μέλι, τύπλουσι, τίθημι, ὅτι, βίηφι, pro βία, vi*.

Producuntur autem,

Adverbia, et pronomina, ausa per paragogen: ut, *νυνὶ, οὐτοσί*.

Item *ι* ab Atticis ex *ε* vel *α* factum: ut, *οἳ pro ὁδε, ταυτὶ pro ταυτά*.

Etiam *κῆ* *hordeum*: et nomina literarum: ut, *ξῖ, πῖ*.

IN finita corripuntur; ut, *ἔριν, μὲν et γιν¹, τὴν et τεῖν², πάλιν*: sed *πρὶν* commune est.

Item syllabae, quibus *ν* additur, breves sunt: ut, *τύπλουσιν, ἐσλίν*.

Nomina autem duarum terminationum producuntur: ut, *ρὶν, ἀκτὶν, δελφίν³*.

ΙΣ finita corripuntur: ut, *πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννὶς τυραννίδος; δὶς, τρὶς, cum ejusmodi adverbis*.

¹ Indeclinabile, pro αὐτὸν vel αὐτὴν, αὐτοῖς vel αὐτάς.

² Pro σοί.

³ Vid. supra, pag. 25

Producuntur autem, quorum augmentum est longum ;
qualia sunt *ῥίς*, *δελφίς*, *ὄρνις*, *κνημίς*, *σφραγίς*, et *κλείς*.

Item monosyllaba, praeter *τίς* indefinitum.

Τ finita corripiuntur : ut, *σὺν*, *δάκρυ*, *γλυκὺν dulce*.

Producuntur autem adverbia fictitia, *ῦ*, *γρύ* : et nomina
literarum ; ut, *μῦ*, *νῦ*.

Item tertia persona singularis in imperfecto et indefinito secundo verborum in *μι* : ut, *ἔδυν*, *ἔφυν*.

ΤΝ finita corripiuntur : ut, *βραδὺν tardum*, *παλὺν*, *σύν*.

Producuntur autem nom. in *υν υνος* : ut, *μόσσυν turris*.

Et quae in nominativo *υς* longum habent : ut, *ἰλὺς limus*, *ἰλύν*.

Item prima persona verborum in *μι* : ut, *ἐξεύσυν*, *ἔδυν*.

Etiam voces circumflexae : ut, *μὺν turem*, et *νῦν*.

ΤΡ finita longa sunt : ut, *ψίθυρ susurrus* ; *τὸ πῦρ ignis*,
quod tamen in obliquis breve est.

ΤΣ finita corripiuntur : ut, *κώρυς galea*, *καθὺς profundus*, *καρὺς gravis*.

Producuntur autem acutitona, quae declinantur per
υος : ut, *ἰλὺς limus*, *ὄφρυς supercilium*.

Item gravitona haec ; *κώμυς fasciculus*, *ἄκμυς rete*,
ἄχλμυς caligo : et monosyllaba ; ut, *μῦς mus*.

Participia etiam in *υς* : ut, *ζευγύς*.

Poëtica licentia.

HAE sunt regulae observatione dignissimae de syllabarum quantitate. Sed infinita quodammodo est Graecorum poëtarum licentia, qui, siue metri necessitate coacti, siue numerorum varietati et elegantiae studentes, interdum longas corripiunt, breves producunt, aut ancipitem vocis ejusdem in eodem versu et producunt et corripiunt : ut,

Ἄρες, Ἀρες, βροδοιογέ, μισαιφόνε, τειχεσιπλῆτα :

Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Figur.

Figurae poëticae.

SYSTOLE est, qua syllaba longa corripitur: ut Hom.

Τιμὴν δὲ λελόγγασιν ἴσα θεοῖσι¹:

Honorem verò sortiti sunt aequaliter diis.

ECTASIS² est, qua syllaba brevis producitur: ut, Id.

Δὸς μὴ Ὀδυσσεῖα πλοκίπορθον οἴκαδ' ἰκίσθαι³.

Da, ut ne Ulysses urbium eversor in patriam veniat.

CATALEXIS est, qua syllaba finalis ad justam metri perfectionem desideratur; cujus usus, sicut et sequentium duarum, in iambis et trochaicis reperitur: ut,

Μάρτυρες σο-φῶταλοι, *testes sapientissimi*, Pind.

BRACHYCATALEXIS est, qua syllabae finales duae, hoc est, integer pes desideratur: ut,

Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὥραι: *Jupiter: tuae enim horae*. Id.

HYPERCATALEXIS est, qua syllaba praeter justam dispositionem abundat: ut,

Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον: *Interdiu lucidum astrum*. Id.

ENALLAGE⁴ est, qua pes pro pede ponitur, ut cum spondeus in quinto loco constituitur. Cujusmodi versus spondaici vocantur: ut Hom.

Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.

Utrumque, rexque bonus, fortisque bellator.

DIALYSIS est, qua dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in praecedente sit versu, altera in principio sequentis: ut Pind.

Ὅυδ' ἀπιθσέ νιν· ἀλ- *Neque inobediens fuit illi: sed*
 λ' ἥρωες ἐπ' ἀπταῖσιν δορών. *Heros in littora profiliens.*

¹ Odyss. A. 303. Sed vide illic *Barnesium*.

² Dicitur etiam *diastole*.

³ Odyss. I. 530. ubi *Barnesius* legit πλοκίπορθιον, quem vide.

⁴ Diversa hujus figurae ratio videatur supra in *Figurata constructione*, p. 146.

TABELLAE DIALECTORVM.

QUATVOR numerantur Graecae linguae dialecti, five loquendi formae praecipuae, pro numero praecipuarum Graeciae gentium, quae a lingua communi in nonnullis variant, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Aeolica¹; praeter quas suam dialectum et idioma in quibusdam habuerunt poëtae: quae omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subiiciuntur. In reliquis autem, cum tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

ATTICI mutant σ in ξ ; ut, ξὺν pro σύν: $\sigma\sigma$ in $\tau\tau$; ut, θάλαττα pro θάλασσα: σ in ρ ; ut, ἄρρην pro ἄρσιν vir.

Et contractionibus in primis gaudent.

IONES ponunt η pro α ; ut, φίλην pro φίλια amicitia.

ϵ pro α ; ut, γελῶ pro γελάω rideo: et contra α pro ϵ ; ut, τάρμω pro τέμνω seco.

Ex consonantibus κ pro π ; ut, κῶς pro πῶς: π pro ϕ ; ut, ἀπαρῶμαι pro ἀφαρῶμαι aufero.

Contractionibus prorsus abstinēt, et diphthongos resolvunt.

DORES usurpant α pro η ; ut, φάμα pro φήμη fama: pro ϵ ; ut, πιάζω pro πιέζω premo, ἔγωγα pro ἔγωγε ego quidem: pro ω ; ut, μουσᾶν pro μουσῶν musarum, πρῶτος pro πρῶτος primus: pro $\epsilon\iota$; ut, κλεῖδας pro κλεῖδας claves.

η pro α ; ut, ξῆν pro ξᾶν vivere: pro $\epsilon\iota$; ut, κοσμήν pro κοσμεῖν ornare.

ω pro $\sigma\upsilon$; ut, μῶσα pro μουσα musa, ὄνεκα pro οὕνεκα quare.

His adiectaesse t. *Ereotica*, cujus exempla quaedam, licet caeteris pauciora, infra occurrat.

αι pro ει; ut, αἶθε pro εἶθε *utinam*.

ευ pro ου; ut, ἀλεῦμαι pro ἀλουμαι *saliam*.

οι pro ου; ut, τύπῳιαισα pro τύπῳιαισα *verberans*.

Ex consonantibus σδ pro ζ; ut, συρίσσω pro συρίζω *sibilo*.

σ pro θ; ut, Σεός pro Θεός.

κ pro τ; ut, πόκα et ὀκκα, pro πότε et ὀτε, *aliquando*:
et contra τ pro κ; ut, τήνος pro κείνος *ille*.

χ pro θ; ut, ὄρνιχες pro ὄρνιθες *aves*.

AEOLIS utuntur ε pro α; ut, δέρσος pro δάρσος *audacia*.

ω pro ο; ut, κῆρος pro κόρος *puer*: et contra ο pro ω;
ut, ἔρος pro ἔως *amor*.

αις pro ας; ut, καλαῖς pro καλὰς *bonas*.

Ex consonantibus ππ pro μμ; ut, ὀππαῖα pro ὀμμαῖα
oculi: et β ante ρ; ut, βράκος pro ῥάκος *cento*.

Accentum in priores syllabas retrahunt; ut, κάλος pro
καλός: et aspirationem rejiciunt; ut, ἥλιος pro ἥλιος *spl*:
atque pro i consonantem sequentem geminant; ut, σπερρῶ
pro σπεῖρω, χέρρρες pro χεῖρες.

POETAE non solum peculiarem in quibusdam habent
dialectum, sed etiam dialectos commiscunt. Homerus
Ionicae, qua maximè utitur, reliquas admiscet; Pinda-
rus Doricus alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes
Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Aeschylus, in
choris et cantilenis subinde sunt Dorici¹.

¹ In *Tabella terminationum*, quae proximè sequitur, literae majusculae
C. A. I. D. Ae. B. et P. ad singulas dialectos, quarum appellationes
incipiunt, scilicet communem, *Atticam*, *Ionicam*, *Doricam*, *Aeolicam*,
Boeoticam, et *Poëticam*, indicandas compendii causa usurpantur; quem-
admodum in dialectis *Verborum* anomalorum in μι denotandis supra
factum fuit. Vid. pag. 101. not 1.

Varietas dialectorum in terminationibus.

Articulus praepositivus.

Singular.	Dual.
N. G. D. A. Masc. C. ὁ τοῦ, τῷ, τὸν	N. G. D. A. οἱς, τοῖν, τοῖς, τοῖσι
I. D. τοῖο } τῶ } D. τεῦ } τέω. P.	I. D. τοῖσι I. A. τῶσι D.
Foem. C. ἡ, τῆς	αἰ, ταῖς, τάς.
ᾶ, τὰς,	καὶ D. τῶν D. τῆς { I. A. τάων Ae. τῇσι ταῖσι A.
Neut. C. τὸ τοῦ, τῷ, τὸ :	τὰ, τῶν, τοῖς, τᾶ.
τοῖο I. A. τῶ } D. τεῦ } τέω P.	τάων Ae. τοῖσι I. A.

Articulu

Articulus subinfirmus

Articulus subjunctivus.

Singular.			Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	A.	N.A. G.D.	N.	G.	D.
Masc. C. ὅς,	οὗ,	ᾧ	ὅν :	ὡ, αῖν :	οἱ,	ᾧν,	οἷς,
P.			ὅτεων I. ὅτέοισι I.				
ὅ P.	ὅτου A.	ὅτω A.	τὸν I.D.				
	ὅτευ D.	ὅτεο P.					
	ὀτέω I.	τῷ I.D.					
	ὀτῆο Ae.						
	τοῦ I.D.						
Focm. C. ἦ,	ῆς,	ῇ	ῆν :	ᾗ, αῖν :	αἱ,	ᾧν,	αῖς,
	τῆς,	τῇ,	τὴν I.				
	τᾶς,	τᾶ,	τὰν D.				
Neut C. ὅ,	οῦ,	ᾧ	ὅ :	ὡ, οῖν	ᾗ,	ᾧν,	οῖς,

Dialecti nominum simplicium et contractorum.

Prima declinatio simplicium.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	G.	D.	A.	V. N.A. G.D.	V. N. G. D. A. V.
C. ας, ης, υς	ους	α, η, υ	αυ, ηυ, υυ	α, αυ, ηυ, υυ	αι, ων, αις, υς, αι.
ης, υς, ας	εως, ας, αο	ης, α, αο	ηυ I. αυ D. εα I.		ης, ησι I. αυ D. αις Ae. αισι A.
	ω ex εω	P.			εας I.

Secunda declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	G.	D.	A.	V. N.A. G.D.	V. N. G. D. A. V.
C. ας, ης, υς	ους	α, η, υ	αυ, ηυ, υυ	α, αυ, ηυ, υυ	αι, ων, αις, υς, αι.
ης, υς, ας	εως, ας, αο	ης, α, αο	ηυ I. αυ D. εα I.		ης, ησι I. αυ D. αις Ae. αισι A.
	ω ex εω	P.			εας I.

Tertia declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	G.	D.	A.	V. N.A. G.D.	V. N. G. D. A. V.
C. ος, υς	ους	α, η, υ	αυ, ηυ, υυ	α, αυ, ηυ, υυ	αι, ων, αις, υς, αι.
ος, υς	εως, ας, αο	ος, α, αο	ου I. αυ D. εα I.		ος, ησι I. αυ D. αις Ae. αισι A.
	ω ex εω	P.			εας I.

Quarta

Quarta declinatio.

Quarta declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.			
N. G.	D. A.	V.	N.A. G.D. V.	N. G.	D.	A.	V.
C. ως, ων,	φ, ων,	ως, ων :	ω, φν,	φ, ων,	φς,	ως,	φ.
ωο, φο P.							

Quinta declinatio.

De hac declinatione videantur, quae supra dicta sunt, pag. 12.

Prima declinatio contractorum¹.

Singular.		Dual.		Plural.			
N. G.	D. A.	V.	N.A. G.D. V.	N. G.	D.	A.	V.
C. ης, εος,	εα, ει,	ες, ες :	εε, εων,	ες, εων,	εσι,	εας,	εις.
ος,	ος,	ος :	εε, ος,	εα,	εα,	εα,	εα.
εως D. Ae.		ην A.	ης A.	εσι I. P.			

¹ Forma harum declinationum non contracta in communi dialecto hic traditur, ut in verbis postea forma contracta.

Secunda declinatio.

Singular.			Dual.		Plural.		
N. G.	D.	A. V.	N. A. G. D. V.	N.	G.	D.	A. V.
C. ἴς, ἰς,	ἴς, ἰς,	ἴς, ἰς,	ἴς, ἴσιν, ἰς :	ἴς, ἰς,	ἴσιν, ἴσιν,	ἴσιν, ἴσιν,	ἴς, ἴς.
Εὐς, Εὐς,	Εἰ Ἰ.		Εἰς, Εἰσιν, Εἰ Ἰ.	Εἰς, Εἰς	Εἰσιν Ἰ.	Εἰς Ἰ.	Εἰς Ἰ.
Πος, Πος,	Πῆ Π.		Πῆ, Πῶν, Πῆ Α.	Πῆ, Πῶν	Εἰσιν Α.	Εἰς Α.	Εἰς Α.
Ὡς, Ὡς,	Εἰ Α.			Πῆ Α.	Εἰς Α.	Εἰς Α.	Εἰς Α.

Tertia declinatio.

Singular.			Dual.		Plural.		
N. G.	D.	A. V.	N. A. G. D. V.	N.	G.	D.	A. V.
C. Εὐς, Εὐς,	Εἰ Ἰ.	Εἰς, Εἰσιν, Εἰ Ἰ.	Εἰς, Εἰσιν, Εἰ Ἰ.	Εἰς, Εἰς	Εἰσιν Ἰ.	Εἰς Ἰ.	Εἰς Ἰ.
Πος, Πος,	Πῆ Π.	Πῆ, Πῶν, Πῆ Α.	Πῆ, Πῶν, Πῆ Α.	Πῆ, Πῶν	Εἰσιν Α.	Εἰς Α.	Εἰς Α.
Ὡς, Ὡς,	Εἰ Α.	Εἰς, Εἰσιν, Εἰ Α.	Εἰς, Εἰσιν, Εἰ Α.	Εἰς, Εἰς	Εἰσιν Α.	Εἰς Α.	Εἰς Α.

Quarta declinatio.

Singular.

Singular.					Dual.			Plural.				
N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C. ὦ, ὠς,		ᾧ,	όα,	οῖ :	ὦ, ὠν,	ὠ :		ί,	ών,	οῖς,	οὐς,	οί.
<hr/>					<hr/>							
ὦς Ae.					ὦν Ae.							
					ουν I.							
					ὦ A.							

Quinta declinatio.

[illegible]

ADJECTIVA dialectos recipiunt ad normam suae inflexionis.

Dialecti pronominum.

Ἐγώ.

Singular.		Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	N.A.	G.D.	N.	G. D. A.
C. ἐγώ,	ἐμοῦ, μοῦ,	ἐμοί, μοί,	ἐμῇ, μῇ:	νοῖν: νοῖν:	ἡμεῖς, ἡμῶν,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
A. ἐγώγε,	ἐμέοθεν, ἐμείοθεν, ἐμέθεν,	ἐμοιγε, ἐμίν,	ἐμῆς, ἐμῆς,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
D. ἐγών, ἐγώνη, ἐγώγα, ἐγώνγα,	ἐμεῦ,	ἐμῶν,	ἐμῶν,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
Ae. ἐγών,	ἐμεῦ,	ἐμῶν,	ἐμῶν,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
I. ἐγώ,	ἐμεῖο,	ἐμῶν,	ἐμῶν,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
P. ἐγώ,	ἐμεῖο,	ἐμῶν,	ἐμῶν,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.
B. ἐγώ,	ἐμεῖο,	ἐμῶν,	ἐμῶν,	ἡμεῖς, ἡμεῖς,	ἡμεῖς, ἡμέων,	ἡμῖν, ἡμᾶς.

Singular.				Dual.				Plural.			
N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.		
C. σὺ,	σου,	σοί,	σέ :	σφῶϊ,	σφῶϊν :	ἡμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμεῖς.		
A. σύγε,				σφῶϊ,	σφῶϊν :	ὑμμες,		ὑμμιν,	ὑμμεας.		
D. τὺ,	σεῦ,	τοί,	τέ :					ὑμμι,			
τύγα,	τεῦ,		τὺ :								
τύνη,	τεῖος,										
Ac. σὺ,	σεῦ,			ὑμμε,		ὑμμες,	ὑμῶν,	ὑμμιν,	ὑμμεας.		
	τεῦ,						ὑμμέων,	ὑμμι,			
	σῶ,					ἡμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.		
I. σῶ,	σεῖο,					ὑμεῖτες,	ὑμείων,	ὑμῖν.			
P. σέθεν,	σέθεν,	τὴν,									
		τέιν,									

Basilius scribit σφῶ.

Οὐ.				Dual.		Plural.		
Singular.				N.A.	G.D.	N.	G.	D.
C.	N.	G.	D.	A.				
		οὐ,	οἱ,	ἔ :	σφῶν, σφῶν :	σφῆς, σφῶν,	σφῆσι, σφᾶς.	A.
D.		εὐ,		μῖν :	σφῶν,	σφῆς,	σφῆ.	
Ac.		εὐ,						
I.		ἔο,	ἔοι,	ἔε :	σφῆς,	σφῆς, σφῶν,	σφῆς.	
P.		εἶς, εἶ						

υμῆτέρος, α, ον, } D.
σφῆτέρος, α, ον, }

τουτοῦ, τουτοῖ; in neutro τουτοῖ, et saepius τουτῖ; et in plurali pro ταῦτα, ταυτί. Sic ἐκείνου, ἐκείνου, etc. Aeoles verò pro ἐκείνος scribunt κείνος.

Ionæ autem ante vocales longas, aut diphthongos, ultimæ syllabæ horum pronominum interponunt ε: ut, αὐτός, τουτέω, D. τουτέω, τουτέων, P. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους: sic αὐτή, ταυτή. Item αὐτός, αὐτέω, αὐτή. Et etiam in pronominiibus empositis: ut, ἐμαυτέω, ἐμαυτέω, ἐμαυτέω; σεαυτέω, σεαυτέω; ἐωυτέω, ἐωυτέω.

Dialecti verborum gravitonorum.

Vox activa.

Modus indicativus.

Dual.

Plural.

Praef.	C. 1.	Singul.	Dual.	Plural.
		ΕΙΣ, ΕΙ:	ΕΤΟΝ, ΕΤΕΝ,	ΟΙΜΕΝ, ΕΤΕ, ΟΥΝΤΙ.
Imp. Ind. 2.	ΟΝ,	ΗΣ, ΕΣ, ΕΙ:	ΕΤΟΝ, ΕΤΕΝ:	ΟΙΜΕΣ D. ΟΥΝΤΙ D. ΟΝ.
		ΕΙΜΕΣ, ΕΘΕΣ:	line augmento.	ΕΘΕΝ I. P. ΟΣΘΑΝ B.
Fut. 1.	Α,	ΕΙΣ, ΕΙ:	ΕΤΟΝ, ΕΤΟΝ,	ΟΙΜΕΝ, ΕΤΕ, ΟΥΝΤΙ.
		ΙΕΙΣ, ΙΕΙ:	ΙΕΤΟΝ, ΙΕΤΟΝ,	ΙΟΥΜΕΝ, ΙΕΙΤΕ, ΙΟΥΝΤΙ,
		ΕΙΣ, ΕΙ:	ΕΙΤΟΝ, ΕΙΤΟΝ,	ΕΙΤΕ, ΟΥΝΤΙ. ΕΥΝΤΙ. } D.
		ΕΙΣ, ΕΙ:	ΕΙΤΟΝ, ΕΙΤΟΝ,	ΕΙΤΕ, ΟΥΝΤΙ. ΕΥΝΤΙ. }

ΕΙ I. P. in verbis quintae conjug.

Singular.

Singular.		Dual.		Plural.	
Ind. 1.	C. α, ας, ε: ασκον, ασκες, ασκε I. P.	ατον, ατων:	αμεν, ατε, αν.		
			αμεν I. ασαν B.		
Perf.	C. α, ας, ε: αα, αας, αε: in quibuldam I.	ατον, ατων: αατον, αατων:	αμεν, ατε, ασι. ααμεν, αατε, αασι.		
			αμεν D. αντι D. αν B.		
Pl. p.	C. ειν, εις, ει: ην, η A. D. εα, εε I.	ειτον, ειτων:	ειμεν, ειτε, εισαν. ειμεν D. εσαν A. I.		
			οὔμεν, ειτε, ουσι. έομεν, έετε, έουσι I.		
		Imperativus.			
		ετον, ετων:	ετε, έτωσαν.		
			οντων A. ατε, ατωσαν.		
			αντων A. ετε, έτωσαν.		
			οντων A.		

Optativus.

Optativus.

Ind. 2. C. ε, ετωι A.

Optativus. C. ε, ετωι A.

Ind. 2. C. ε, ετωι A.

Optativus.

Singul.

Praef. Fut. 1. Perf. Ind. 2.

C. αιμι, εις, αι :
C. αιμι, εις, αι :
C. αιμι, εις, αι :
C. αιμι, εις, αι :

Ind. 1. C.

αιμι, εις, αι :
αιμι, εις, αι :
αιμι, εις, αι :
αιμι, εις, αι :

Om. temp. C. ω, ης, η :

ω, ης, η :
ω, ης, η :

Praef. Fut. 1. C. ειν.

C. ειν.
C. ειν.
C. ειν.
C. ειν.

Ind. 1. C. αι.

αι, αι.
αι, αι.
αι, αι.
αι, αι.

Optativus. Dual.

αιτον, αιτην :

αιτον, αιτην :
αιτον, αιτην :
αιτον, αιτην :
αιτον, αιτην :

Subjunctivus.

ητον, ητον :

ητον, ητον :
ητον, ητον :
ητον, ητον :
ητον, ητον :

Infinitivus. Perf.

C. ειναι.
C. ειναι.
C. ειναι.
C. ειναι.

Ind. 2. Fut. 2. C. ειν.

C. ειν.
C. ειν.
C. ειν.
C. ειν.

Par-

* Atque etiam hanc formam in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, in primis usurpant.

Participia.

Praef.	C. ὦν,	οὐσα,	ον.
	<u>οἷσα D.</u>		
	<u>ἐϋσα Ae.</u>		
Fut. I.	C. ὦν,	οὐσα,	ον.
	<u>οἷσα D.</u>		
Ind. I.	C. αῖς,	ασα,	αν.
	<u>αις, αισα, αιιν Ae.</u>		
	<u>Perf. C. ὤς, υῖα, ός.</u>		
	<u>ὠν Ae.</u>		
	<u>Ind. 2. C. ἐν, ὠσα, ὢν.</u>		
	<u>οἷσα D.</u>		
	<u>εῶσα Ae.</u>		
	<u>Fut. 2. C. ᾧν, οὔσα, οὔν.</u>		
	<u>έωι, έυσα, έον I.</u>		

Vox passiva.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Præf.	C. <u>ομαι, η, εαι I. ει A. ηαι P.</u>	<u>όμεθον, εσθον, έσθον :</u>	<u>όμεθα, εσθε, ονται.</u> <u>όμεσθα D.I. όμεθεν Ae.</u>
Imp.	C. <u>όμεν, ου, ετο :</u> <u>εο I. ευ D.</u>	<u>όμεθ' ην, εσθον, έσθην :</u>	<u>όμεθα, εσθε, οντο.</u>

έσμεν, έσμετο Ae. P. sine augmento.

έσμεν Ae. P.

Εταιρεία Α.Ε. Π.

Singular.			Dual.		Plural.	
Perf.	C. μαι,	σαι, ται :	μεθον,	θον,	μεθα,	σε, { ται vel μενοι εσσι.
Pl. p.	C. μιν,	σο, το :	μεθον,	θον,	μεσθα D.	αται I.
Pau. p. Fut. 2.	C. ομαι, η,	εται :	όμεθον,	εσθον,	όμεθα D.	ατο I. εσθε, ονται.
Z Ind. 1.	C. θιν,	θης, θη :	θινον,	θήτην :	θηνεν,	θητε, θησαν.
Fut. 1.	C. θήσονται,	θήσεται :	θήσόμεθον,	θήσεσθον, σθον :	θήσόμεθα,	εσθε, σήγεται.
Ind. 2.	C. νν,	ης, η :	ήτων,	ήτην :	ήμεν,	ητε, ησαν.
C Praef.	C. ου, εσθω :		Imperativus.		εν B.	
	C. ου, εσθω :		εσθον,		εσθωσαν.	
	C. ου, εσθω :		εσθον,		εσθωσαν.	

Cætera tempora nulla dialecto variantur.

Optativus.		Dual.	
Praef.	Singu'.		
Fut. I. 2.	C. οἶμην, οἶο, οἶτο :	ῥίμεθον, εἰσθον, οἰσθον :	ῥίμεθα, οἰσθε, οἰντο.
			ῥίμεσθα D. οἰατο I. P.
Ind. I. 2.	C. εἴην, εἴης, εἴη :	εἴητον, εἴητην :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
			εἴμεν, εἴτε, εἴεν A.
			εἴμεσ D.
Subjunctivus.			
Praef.	C. αἶμαι, ἦ, ἦται :	ῥίμεθον, ᾤσθον, ᾤσθον :	ῥίμεθα, ᾤσθε, ᾤνται.
	ἦαι I.		ῥίμεσθα D.
Ind. I. 2.	C. ᾤ, ᾤς, ᾤη :	ᾤητον, ᾤητον :	ᾤμεν, ᾤητε, ᾤσι.
	ᾤω, ᾤης, ᾤη :	ᾤητον, ᾤητον :	ᾤώμεν, ᾤητε, ᾤωσι I.
			ᾤώμεσ D. ᾤωτι D.

Infinitivus.

Ind. I. 2. C. ᾤναι. Sed ᾤμεναι D. ᾤμεν .

PARTICIPA passiva adjectivorum normam sequuntur.

Vox media.

Modus indicativus.

Singul.		Dual.		Plural.	
Fut. 1. C.	ομαι, η, εται :	ομεθον, εσθον, εσθον :	ομεθα, εσθε, ονται.		
	οὔμαι, η, εἴται D.				
	εἶαι I.				
Ind. 1. C.	αἶμην, ω, αἶσθ :	ἀεεσθην, αεσθην :	ἀμεθα, αεθ, αυτο.		
	αο I.		αμεσθα D.		
	α D.				
2 Ind. 2. C.	ειην, ου, ετο :	ομεθον, εσθον, εσθον :	ομεθ, εσθε, οντο.		
			ομεσθα D.		
Fut. 2. C.	οὔμαι, η, εἴται :	οὔμεσθον, εἴσθον, εἴσθον :	οὔμεθα, ἴσθε, οὔνται.		
	ευμαι D. ηἶαι I.				
Ind. 1.	C. αι, αεθω :	Imperativus. αεσθον, αεσθον :	αεθε, αεσθωναν. αεσθων A.		

Participium.

Fut. 2. C. τυπούμενος. Sed τυπούμενος D. Ae.

IN caeteris habent dialectos communes cum activis et passivis.

IDEM quoque de verbis deponentibus intelligi oportet.

Dialecti verborum contractorum in voce activa.

Modus indicativus.

Praesens.

	Singul.		Dual.	Plural.
	C.	α :	ατον, ἄτον :	ατες, ὄσι. D.
1.	αω α̃,	α :	ἄτον,	ατες, ὄσι. D.
	ω,	ἦ :	ἥτον,	ἦτες, ὄντι D.
	ει,	εἶ :		
	εις,	εἰς, etc. I.		
	αω,	α :		όωμεν, αατε, όωσι P.
2.	έω α̃,	εἶ :	εἶτον, εἶτον :	όωμεν, αατε, όωσι P.
	έω,	εἶ :		όωμεν, εἶτε, όωσι.
				εὐμαες, εὐντι } D.
				οὐντι Ae.
3.	όω ω,	οἶ :	οὐτον, οὐτον :	εὐντι Ae.
				οὐντι Ae.
				οὐντι Ae.
				οὐντι D.

Imperfectum.

I.	Singul.		Dual.	Plural.
	C.	α :	ατον, ἄτην :	ατες, ὄν.
	ων,	ἦ :	ἥτον,	ατες, ὄν.
	ασκον fine augmento I.		ἥτην D.	
	αα P.			

Singular.		Dual.		Plural.	
2.	C. οὐκ, εἰς, ἐσθις, εὖ κεν I. P.	εἶπον, εἶπην :	οὐμὲν, εἶτε, οὐν.	οὐμὲν, εἶτε, οὐν.	οὐμὲν, εἶτε, οὐν.
3.	C. οὐκ, οὐς, οὐκ I. P.	οὐτὸν, οὐτὴν :	οὐτέ, οὐτε, οὐν.	οὐτέ, οὐτε, οὐν.	οὐτέ, οὐτε, οὐν.
1.	C. α, άτω :	αἶτον, αἶτων :	αἶτε, άτωσαν.	αἶτε, άτωσαν.	αἶτε, άτωσαν.
2.	C. ει, εἴτω :	εἶτον, εἶτων :	εἴτε, εἴτωσαν.	εἴτε, εἴτωσαν.	εἴτε, εἴτωσαν.
3.	C. ου, ούτω :	οὐτον, ούτων :	οὔτε, ούτωσαν.	οὔτε, ούτωσαν.	οὔτε, ούτωσαν.
Optativus.					
Praesens et imperfectum.					
1.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.
2.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.
3.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.
Optativus.					
Praesens et imperfectum.					
1.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.
2.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.
3.	C. ὄν, ὄν, ὄν :	ὄντων, ὄντων :	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.	ὄντες, ὄντες.

Subjunctivus.

Praesens et imperfectum.

Singular.		Dual.		Plural.	
1.	C. ᾠ,	ᾠ :	ᾠτον,	ᾠμεν,	ᾠτε, ᾠσι.
2.	C. ᾠ,	ᾠ :	ᾠτον,	ᾠμεν,	ᾠτε, ᾠσι.
3.	C. ᾠ,	ᾠ :	ᾠτον,	ᾠμεν,	ᾠτε, ᾠσι.

Infinitivus.

Praesens et imperfectum.

1.	2.	3.
C. ᾠν.	ᾠν.	ᾠν.
ᾠμεναι A. ᾠν D.	ᾠμεναι A. ᾠν D.	ᾠμεναι A. ᾠν D.
ᾠς Ae. ᾠν	ᾠς Ae. ᾠν	ᾠς Ae. ᾠν
ᾠμεναι P.	ᾠμεναι P.	ᾠμεναι P.

IN vobis passiva et media paucae admodum dialectorum varietates leguntur.
DIALECTI autem temporum non contractorum ex verbis gravitonis petantur.

Dialecti:

Modus indicativus.

Praefens.

Singul.		Dual.		Plural.	
1. C. ημεῖς,	ἡσὶ :	αὐτὼν,	αὐτῶν :	ἐμμεν,	αὐτε, ᾠσι.
	αὐτὶ D.				ἀντὶ D. ἑασι I.
2. C. ὑμεῖς,	ὑσὶ :	ἐτὼν,	ἐτῶν :	ἐμμεν,	εἰτε, εἰσὶ.
	ὑτὶ :				ἡμμεν, ἡτε, ἑαμεν I.
3. C. αὐεῖς,	αὐσι :	οὐτὼν,	οὐτῶν :	οἡμμεν,	οὔτε, οὐσι.
	αὐτὶ D.				ἀντὶ D. ᾠασι I.
4. C. ὑμεῖς,	ὑσὶ :	ὕτων,	ὕτων :	ὕμμεν,	ὕτε, ὕσι.
					ὑντὶ D. ὕασι I.

Imper-

Imperfectum et infinitivum secundum.

Singular.		Dual.		Plural.	
I.	C. ην, ης, η :	ατον, ητον :	ατην, ητην :	αμεν, ημεν, ατε, ητε :	ασαν, ησαν.
	ων, ας, α A. I. P.				
	ασκον, ασκες, ασκε I. P.				
2.	C. ην, ης, η :	ετον, ετην :	ετην :	εμεν, ετε, εσαν.	εν B.
	ει I. εει I. ει A.				
	ουν, εις, εις A.				
	εσκον, εσκες, εσκε I. P.				
3.	C. ων, ως, ω :	οτον, οτην :	οτην :	ομεν, οτε, οσαν.	ον B.
	ουν, ους, ου A.				
	οσκον, οσκες, οσκε I. P.				
4.	C. υν, υς, υ :	υτον, υτην :	υτην :	υμεν, υτε, υσαν.	
	υσκον, etc. I. line augmento.				

Imperativus.

Praefens et imperfectum.

I. Singular.	C. αδι, ατω :	ατον, ατων :
	α A. η Ae.	
		ατε ατωσαν.

Singular. Dual. Plural.

	Singular.		Dual.		Plural.	
	C.	εἶπῃ, εἶτω :	εἶπῶ A.	εἶπον, εἶτων :	εἶτε, εἶωσαν.	
2.	C.	εἶπῃ, εἶτω :	εἶπῶ A.	εἶπον, εἶτων :	εἶτε, εἶωσαν.	
3.	C.	οἶδῃ, οἶτω :	οἶδῶ A. οἶδῶ D. οἶδῶ P.	οἶδον, οἶτων :	οἶτε, οἶωσαν.	

Optativus.

Præfens et imperfectum.

1.	C.	αἶνῃ, αἶνῃς, αἶνῃ :	αἶνῃτον, αἶνῃτην :	αἶνῃμεν, αἶνῃτε, αἶνῃσαν.
2.	C.	εἶνῃ, εἶνῃς, εἶνῃ :	εἶνῃτον, εἶνῃτην :	εἶνῃμεν, εἶνῃτε, εἶνῃσαν.
3.	C.	οἶνῃ, οἶνῃς, οἶνῃ :	οἶνῃτον, οἶνῃτην :	οἶνῃμεν, οἶνῃτε, οἶνῃσαν.

Sub-

Subjunctivus.

Praesens et imperfectum.

	Singular.		Dual.		Plural.	
1.	C. ὦ,	α :	ἄτον,	ἄτον :	ὦμεν,	ἄτε, ὦσι.
	ἔω,	ἐσι etc. ἰ.				
2.	C. ὦ,	ῆ :	ῆτον,	ῆτον :	ὦμεν,	ῆτε, ὦσι.
	ἔω,	ἐσι etc. ἰ.				
3.	C. ὦ,	ῶ :	ὦτον,	ὦτον :	ὦμεν,	ὦτε, ὦσι.
	ὦω,	ὦσι etc. ἰ.				
	ὦω,	ὦη P.				

Infinitivus.

Praefens et imperfectum.

I.	2.	3.	4.
C. <u>αἰναι.</u>	ἐναι.	όναι.	ύναι.
ῥῥῥῥ D.	ἐμῃναι D.	ὀμῃναι A. D.	ὕμῃναι A. D.
ἀμῃν I.	ἐμῃν I.	ὀμῃν I.	ὕμῃν I.
Indefinitum secundum.			
I.	2.	3.	
C. ῥῥῥῥ.	εἰναι.	όναι.	
ῥῥῥῥ D.	ἐμῃναι D.	ὀμῃναι A. D.	
ῥῥῥῥ I.	ἐμῃν I.	ὀμῃν I.	

Vox passiva.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Præfens.

1.	Singular.		Dual.	Plural.
	C. αμαι,	αται :	ήμενον, ασθον, ασθιν :	ήμεθα, ασθις, αυται.
	ἡ Α.	ἑαι Ι.		ἑσται Ι.
2.	C. εμαι,	εται :	ήμενον, εσθον, εσθιν :	ήμεθα, εσθις, ενται.
	ἡ Α.	ἑαι Ι.		ἑσται Ι.
3.	C. ομαι, etc. Desunt dialecti.			
1.	C. άμην,	ασο, ατο :	ήμενον, ασθον, άσθιν :	ήμεθα, ασθις, ατο.
	ω Ι.			
	ω Α.			
2.	C. έμην,	εσο, ετο :	ήμενον, εσθον, έσθιν :	ήμεθα, εσθις, εντο.
	ἡμην Ae. εο Ι.			έστο Ι.
	ευ D.			
	ου Α.			
3.	C. όμην,	οσο, οτο :	όμενον, οσθον, όσθιν :	όμεθα, οσθις, οντο.
	ου Α.			

Im.

Imperativus.		
Praefens et imperfectum.		
Dual.		
Singul.	Plural.	
C. αἶσα, αἶσα :	αἶσατε, αἶσατε :	
ω A. αι I.		
C. εἶσα, εἶσα :	εἶσατε, εἶσατε :	
ει I. ου A. εν D.		
C. οἶσα, οἶσα :	οἶσατε, οἶσατε :	
ου A. οι D.		
Optativus.		
Praefens et imperfectum.		
C. αἶσαν, αἶσα :	αἶμεθα, αἶσατε, αἶσατε.	
C. εἶσαν, εἶσα :	εἶμεθα, εἶσατε, εἶσατε.	
C. οἶσαν, οἶσα :	οἶμεθα, οἶσατε, οἶσατε.	

Vox media.

Modus indicativus.

Indefinitum secundum.

Singul.

1. C. ἄμυν, ασο, ατο:

αο I.
ω A.

2. C. ἔμυν, εσο, ετο:

εο I.
ου A.
ευ D.

3. C. ὀμυν, οσο, οτο:

ου A.

Dual.

ἀμείδον, ασδιν, ἄσδιν:

ἔμειδα, ασδιε, ειντο.

ἔμειδον, εσδιν, ἑσδιν:

ἑμειδα, εσδιε, ειντο.

ἑμειδον, οσδιν, ὀσδιν:

ὀμειδα, οσδιε, οιντο.

Imperativus.

Indefinitum secundum.

C. ἔστο, ἑσθι:

εο I.
ου A.
ευ D.

C. ὀστο, ὀσθι:

ου A.

ἑσδιν, ἑσδιν:

ἑσδιε, ἑσθισαν.

ὀσδιν, ὀσδιν:

ὀσδιε, ὀσθισαν.

IN reliquis temporibus cujusque vocis et modi dialectorum varietates eadem sunt ac in verbis gravitonis.

DIALECTI anomalorum in μ supra expositae sunt, pag. 101.

IN adverbiorum et conjunctionum terminationibus paucae observantur dialecti: scilicet, $\epsilon\alpha\epsilon\alpha\iota\alpha\zeta$ pro $\epsilon\alpha\epsilon\alpha\iota$ *parae*, $\delta\alpha\iota$ pro $\delta\epsilon$ *etiam*, $\mu\acute{o}\gamma\iota\varsigma$ pro $\mu\omicron\lambda\iota\varsigma$ *vix*, etc. A.

$\alpha\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ pro $\alpha\lambda\eta\theta\acute{\omega}\varsigma$ *verè*, $\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\tau\alpha$ pro $\epsilon\upsilon\tau\alpha\upsilon\delta\alpha$ *hic*, $\acute{\omega}\nu$ pro $\acute{\omega}\nu$ *igitur*, etc. I.

$\alpha\iota$ pro $\epsilon\iota$ *si*, $\alpha\iota\epsilon\varsigma$ pro $\alpha\iota\epsilon\iota$ *semper*, $\alpha\lambda\lambda\omicron\kappa\alpha$ pro $\alpha\lambda\lambda\omicron\tau\epsilon$ *aliàs*, $\epsilon\mu\pi\rho\sigma\theta\epsilon\nu$ pro $\epsilon\mu\pi\rho\sigma\theta\epsilon\nu$ *coram*, $\epsilon\upsilon\delta\omicron\iota$ pro $\epsilon\upsilon\delta\omicron\nu$ *intus*, $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$ pro $\kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma$ *pulchrè*, $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ pro $\mu\acute{\epsilon}\nu$ *quidem*, $\omicron\kappa\alpha$ et $\omicron\kappa\kappa\alpha$ pro $\omicron\tau\epsilon$ *quando*, $\omicron\pi\iota\delta\epsilon\nu$ pro $\omicron\pi\iota\sigma\theta\epsilon\nu$ *retro*, $\pi\omicron\kappa\alpha$ pro $\pi\omicron\tau\epsilon$ *aliquando*, etc. D.

IN praepositionibus inveniuntur $\epsilon\upsilon\iota$ pro $\epsilon\iota\nu$, A. $\epsilon\varsigma$ pro $\epsilon\iota\varsigma$, A. $\xi\upsilon\nu$ pro $\sigma\upsilon\nu$, A. $\pi\omicron\tau\iota$ pro $\pi\rho\acute{o}\varsigma$, D.

$\alpha\mu\pi\iota$ pro $\alpha\mu\phi\iota$ *circum*, Ae. $\alpha\pi\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\alpha\iota$, $\pi\alpha\rho\alpha\iota$, $\upsilon\pi\alpha\iota$ pro $\alpha\pi\omicron$, $\kappa\alpha\tau\alpha$, $\pi\alpha\rho\alpha$, $\upsilon\pi\omicron$, Ae. P. $\pi\acute{\alpha}\rho$ pro $\pi\alpha\rho\alpha$, D.

Δόξα μόνῳ τῷ Θεῷ.

DE ANNO ATTICO.

ATTICI annum suum in duodecim menses lunares dividebant; quorum plerumque sex triginta dies, sex viginti novem tantum sunt complexi. Menses autem triginta dierum $\pi\lambda\acute{\eta}\rho\epsilon\iota\varsigma$ *pleni*, caeteri $\kappa\omicron\iota\lambda\omicron\iota$ *cavi* dicebantur. Sed cum annus lunaris, quem a prima luna nova post

post solstitium aestivum auspicabantur, undecim terè diebus solari curtiior esset; quoties duodecimus mensis ante solstitium finem haberet, alio mense adjecto, annus iste ex tredecim mensibus constabat. Mensium autem Atticorum nomina ordine disposita, una cum mensibus Romanis, in quibus frequentissime incipiebant, sequenti tabella exhibebimus.

Ἑκατομβαιῶν Julius,	Γαμηλιῶν Januarius,
Μεταγειτνιῶν Augustus,	Ἀνδισινριῶν Februarius,
Βοηδρομιῶν September,	Ἐλαφβοριῶν Martius,
Πυανεσιῶν October,	Μουνυχιῶν Aprilis,
Μαιμακτινιῶν November,	Θαργηλιῶν Maius,
Ποσειδεῶν December,	Σικροφοριῶν Junius.

SINGULOS menses in tres partes, vel *δεκάδας* *decadas*, dividebant; quatum prima *μὲν* *ἡμέρας* *mensis* *incipientis*, secunda *μεσοδύτης* *mediantis*, tertia *ἀφύοντος* *desinentis* appellabatur. Dies autem mensium per nomina ordinalia in hunc modum recensiebant: *πρώτη* scil. *ἡμέρα* *dies prima*, *δεύτερα* *secunda*, *τρίτη* *tertia*, et sic deinceps, usque ad *δεκάτην* *decimam*; nisi quod primus dies mensis *νοσημνία* *novilunium*, et ultimus *ἐν καὶ νέα* *vetus et nova*, scil. *σελήνη* *luna*, dicebantur. Sed in diebus cujusque decadis numerandis id discriminis observatum fuit, quod in prima et secunda decade recto ordine procederent; in tertia verò ordo contrarius locum haberet, ut in kalendis suis, nonis, et idibus, mos fuit apud Romanos. Verum ut tota haec res magis sit perspicua, singulos dies mensis pleni ordine suo, ut in Graeco kalendario collocabantur, hìc describemus.

¹ Descripta est haec tabella ab antiquo marmore Oxonii adservato, ubi vox Ποσειδεῶν bis posita non modò annum, quo tabella conficiebatur, intercalarem fuisse, sed mensis etiam intercalati nomen ostendit. Ediderant antea Spon. *Voyage, etc. Tom. iii. inter Inscriptions au Tom ii. pag. 77* et *Wheler. Itin. pag. 403*: uterque verò mendose. Mensis autem Βοηδρομιῶν in tabella primus collocatur, et reliqui ordine suo; non quòd annus ab eo mense incipiebat, sed ob aliquam aliam causam, de qua consultatur Sponius.

² Vel ἀρχομένην.

³ Item ἀφύοντος, vel παυομένην.

⁴ Menses pleni et cavi alternatim plerumque sui invicem succedebant.

Μηνὸς

ἰσλα- μένου	νούμηνια,	μεσοῦν- τος	πρώτη ³ ,	λήγον- τος	δεκάτη ³ ,
	δευτέρα,		δευτέρα,		ἐνάτη,
	τρίτη,		τρίτη,		ὀγδόη,
	τετάρτη,		τετάρτη,		ἑβδόμη,
	πέμπτη ¹ ,		πέμπτη,		ἕκτη,
	ἕκτη ² ,		ἕκτη,		πέμπτη,
	ἑβδόμη,		ἑβδόμη,		τετάρτη,
	ὀγδόη,		ὀγδόη,		τρίτη,
	ἐνάτη,		ἐνάτη,		δευτέρα,
	δεκάτη,		εἰκάς ⁴ ,		ἔτη καὶ νέα ⁵ .

HANC numerandi rationem in singulis mensibus observabant, tertiam decadem etiam in cavis a δεκάτῃ incipientes. In his autem, cum ad δευτέραν perventum fuit, loco ejus ἔτη καὶ νέα substituebatur; et interdum τριακάς, quasi revera trigesimus dies esset, ut notat Moschopolus⁷.

¹ Vel πεντάς.² Vel ἑτάς.³ Vel πρώτη ἐπὶ δῖνα.⁴ Vel εἰκοσθῆ.⁵ Item πρώτη ἢ εἰκάδι, vel μάλ' εἰκάδα.⁶ Vel τριακάς.⁷ In Hesiodi Ἡμέραι, vers. 2.

F I N I S.

Literarum nexus et abbreviationes.

[illegible]

Literarum nexus et abbreviationes.

[illegible]

Argumentum

I De Orthographia

Alphabeta	pag. 1
Divisio literarum, vocalium, conson.	2
Syllabae, accentus, spiritus	3
Apostrophas	4

II De Etymologia - Articulus - do

Nomen, substantia simplicia	5
Im. Declinationes	10
Substantiva contracta	17
Metathetica	21
Variantia genere	22
caribus	23
Deficientia. nouns.	24
Redundantia	26
Derivata, Patronymica, gentilia	26
Diminutiva, Amplif. Paff.	27
Adjectiva	28
Numeralia	32
Numerorum notae	34
Adjectiva comp.	35
Anomala	36
Pronomina	38
Verbum	40
Participia	62

Verba contracta.	78
me	89
Impersonalia	115
Defect. et anom.	do
Catalogus anom.	116
Verbalia	130
Adverbium	131
Coniunctio	132
Prepositio	133